

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 18
23 de maig de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 11, segona i darrera reunió

SUMARI

Dossier

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut sexual, afectiva i reproductiva i la interrupció voluntària de l'embaràs (tram. 302-00037/10) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la reformulació de l'Institut Català de la Salut (tram. 302-00039/10) p. 11

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'exercici de l'autogovern del poble aranès (tram. 302-00036/10) p. 17

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment de les resolucions judicials sobre el bilingüisme en el sistema educatiu (tram. 302-00034/10) p. 24

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures (tram. 302-00035/10) p. 32

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atur i les mesures per a fomentar l'ocupació (tram. 302-00038/10) p. 39

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el procés per a constituir una banca pública al servei dels interessos col·lectius (tram. 302-00040/10) p. 48

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la inseguretat ciutadana (tram. 302-00041/10) p. 56

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 11.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, de Salut, de Territori i Sostenibilitat i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Senyores diputades, senyors diputats, ahir quan es va acabar la darrera interpe·llació, el vicepresident segon ja va comunicar la petició de modificar, d'alterar l'ordre del dia en el sentit que la moció que era primera, que era la de l'exercici de l'autogovern del poble aranès, pogués anar com a número tres de l'ordre del dia, entre altres coses perquè la nostra gent de l'Aran pogués arribar a temps.

Únicament demano si s'aprova per assentiment aquesta modificació. *(Pausa.)* D'acord. Per tant, queda modificat l'ordre del dia.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre les polítiques de salut sexual, afectiva i reproductiva i la interrupció voluntària de l'embaràs (tram. 302-00037/10)

I passem a la moció que és el punt vint-i-vuitè, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre les polítiques de salut sexual, afectiva i reproductiva i la interrupció voluntària de l'embaràs, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable presidenta. Les dones també volem tenir el dret a decidir. *(Aplaudiments.)* Avui debatrem una moció que és un posicionament polític –polític. Aquí es discuteix què són les mocions; la moció que avui debatrem és un posicionament polític en l'exercici de l'autogovern per parlar de tot i d'un tema que afecta la vida quotidiana dels homes i les dones del nostre país.

Espanya no pot tornar als anys setanta, quan les dones, clandestinament, avortaven en males condicions i es morien, o les que tenien més nivell adquisitiu..., els pares els pagaven o elles es pagaven el viatge a Londres o a Amsterdam. Però Catalunya també té, i a vegades ho eludim, necessitat de pronunciar-se en tots els temes, no només en aquells que configuren el cos de la gran política. En aquest moment d'una crisi que sacseja les nostres consciències, retornarem la

confiança en la política si parlem de la vida quotidiana. El Partit Popular, legítimament, ha anunciat una reforma de la llei vigent, del 2010, de salut sexual reproductiva i interrupció voluntària de l'embaràs. Dic «legítimament», eh?, però a Catalunya hi ha una majoria social..., inclús les dones i els homes que per diferents raons mai avortarien volen que les altres dones puguin decidir lliurement.

Deia que no podem retornar al passat perquè està passant en molts altres temes: la reforma educativa, la reforma laboral –que pot deixar sense conveni col·lectiu molta gent–, la reforma sanitària –que ja ha deixat sense targeta sanitària molta gent. I a més estem incomplint allò que en parlem tant, que és la Constitució –tant que en parlem, tant que en parlem, però sempre adreçat a temes que no semblen inherents a allò que passa a la vida de la gent–, perquè el nostre estat –aquest que tenim ara, veurem el que decideixen els catalans quan puguin decidir-ho– és aconfessional. Això ho vam decidir –ho sento– conjuntament, en la Transició.

Ens ha costat, eh?, exercir-ho. L'aconfessionalitat és l'únic que dóna dret –als ateu, als laics o als que tenen diferents religions– a la llibertat. A més, Catalunya té, de veritat, un profund sentiment llibertari, però no només de llibertats col·lectives: de llibertats individuals. Hi ha un punt en la moció que parla clarament d'autodeterminació conscient de les dones. Aquí ningú imposa. Dret a decidir no per imposar –no per imposar–, perquè a vegades a l'esquerra se'n acusa que nosaltres fem proselitisme, imposició de l'avortament, i tots els homes i les dones que estan aquí amb sentit comú saben que en realitat es viu amb moltes dificultats la decisió de decidir una interrupció voluntària de l'embaràs.

Per tant, aquesta moció té dues parts molt clares. La llei actual, a més..., els donaré algunes dades. A Catalunya, clarament, la llei vigent en aquest moment no ha fet pujar la interrupció voluntària de l'embaràs, sinó que ha permès, conjuntament amb polítiques públiques, disminuir les interrupcions voluntàries de l'embaràs. Disminuir –disminuir. I per altre costat, el Govern de la Generalitat ha de continuar liderant i avaluant les polítiques de salut sexual, afectiva i reproductiva, perquè augmenten les infeccions de transmissió sexual entre la població, entre la població jove molt especialment.

La vulnerabilitat social on estem pot comportar canvis importants, i per tant això és la segona part de la moció. La primera és clarament sí o no, posicionament polític; què pensen els diputats i diputades d'aquesta cambra, cadascú d'ells. Perquè, saben?, les dones..., la revolució silenciosa més dura però més interessant del segle XX és la revolució de les dones. Ni un pas enrere –ni un pas enrere–, perquè té els elements de pacifisme, de lluita col·lectiva, de transversalitat, que haurien de tenir totes les revolucions que valen la pena; però també els homes, si us plau.

Els he dit que hi ha molta solitud, perquè..., com si això només fos una decisió de les dones –que ha de ser-ho. Per tant, si us plau, amb consciència, cadascú de vosaltres, perquè jo crec que aquest sí que és un tema

profund, eh?, de consciència individual. Nosaltres el que demanem és: no a una reforma que vulgui dir retrocés, sí a l'avenç, sí a l'avaluació de les polítiques de salut sexual i reproductiva. A Catalunya, les dones tenen dret a decidir.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Señora presidenta, señor *conseller*, señoras y señores diputados, se nos presenta una moción sobre salud sexual, afectiva y reproductiva y sobre la interrupción voluntaria del embarazo.

Decir, en primer lugar, que nos sorprende. Nos sorprende que se presente aquí, puesto que esta cámara no tiene competencias sobre este tema, y obviamente en caso de que se quiera plantear un debate sobre la modificación de la actual legislación, pues se sustanciarán dicho debate y dichas decisiones en las Cortes Generales y no aquí. Pero una vez se trae en forma de moción, obviamente nos vamos a posicionar.

Y en primer lugar, decir que nos sorprende también la forma en la que se presenta. Es decir, en el punto primero, lo que se plantea a esta cámara es un rechazo preventivo, que rechazemos una revisión legal que nadie conoce y que de momento no ha sido planteada –por lo menos, no ha sido planteada negro sobre blanco. Tanto es así, tanto es que no ha sido planteada, que sospechamos que ni los señores del Partido Popular tienen claro ni cuándo van a plantear esa reforma, ni el contenido de la misma. La verdad es que nosotros también hemos oído cosas, hemos oído a ministros hablar, lanzar globos sonda, y la música que suena no nos gusta, pero nos parece que es más lógico esperar a que primero se aclaren los señores del Partido Popular, decidan si van a plantear o no una reforma de esa legislación, y que luego este Parlament se pueda pronunciar sobre la misma.

Y después de ese rechazo preventivo que se solicita en el punto uno, hay un punto tres en el que se solicita a esta cámara que haga un elogio de la actual ley, una serie de puntos en los que elogiamos las bondades de la legislación actual. Pues bien, nuestro partido, Ciutadans, puede estar a favor de determinados planteamientos que se hacen en la ley vigente, estamos a favor de la filosofía de la ley de plazos para la interrupción voluntaria del embarazo, pero de una ley sería, que garantice los derechos y que evite que determinados supuestos se conviertan en un coladero. Y luego, no estamos –y lo dijimos en su momento, cuando se sustanció el debate de la actual ley– a favor de determinadas cuestiones que en ella se regulan, co-

mo la regulación que se hace de la interrupción voluntaria del embarazo en el caso de las menores de edad.

Pero es que además hay otra cuestión: que esta ley está recurrida ante el Tribunal Constitucional. Y, por lo tanto, nos parecería lógico tener la sentencia, tener la opinión del Tribunal Constitucional, antes de que se produzca esa supuesta modificación. Es decir, creemos que no procede la modificación de la legislación actual sin que el Tribunal Constitucional se haya pronunciado, pero también creemos que sería lógico tener esa sentencia del Tribunal Constitucional antes de pedir a este Parlamento que se pronuncie sobre la legislación recurrida.

Por todo ello, nosotros no vamos a votar en contra, pero no vamos a apoyar estos puntos de su moción.

Y en cuanto al punto segundo, en él se plantea –este no nos sorprende porque se plantea habitualmente, y usted en su discurso, señora Geli, lo ha vuelto a hacer– el derecho a decidir. Nosotros creemos que en demasiadas ocasiones este tema se plantea de una forma frívola, y creemos que hoy se ha vuelto a hacer aquí. Se plantea desde el eslogan, más que desde el sentido común y desde la legalidad. En la propuesta que se nos plantea y en su discurso se plantea el derecho a decidir como un derecho absoluto, cuando nosotros consideramos que no lo es.

En primer lugar, la interrupción voluntaria del embarazo, desde nuestro punto de vista, es la constatación de un fracaso. Se llega ahí después de que hayan fracasado todas las políticas que la sociedad previamente debe intentar poner sobre la mesa para que no existan embarazos no deseados: políticas de formación, de educación, de anticoncepción, preventivas, incluso medidas de apoyo a las madres que quieran serlo. Pero cuando se produce ese fracaso, cuando fracasan estas políticas y llegamos a la situación del embarazo no deseado, lo que hay no es un derecho absoluto a decidir, hay una colisión de derechos entre ese derecho de la mujer y el derecho del *nasciturus*, y lo que tiene que hacer la ley es regular esa colisión de derechos, que al fin y al cabo es lo que se hace con una legislación incluso como la que hay vigente, una legislación de plazos, donde se nos indica en qué momentos y en qué condiciones se puede realizar esa interrupción voluntaria del embarazo.

En resumen, señores del Partido Socialista y señores del Partido Popular, no nos lleven a sus trincheras. Entre la frivolidad de Bibiana Aído y las inconvenientes declaraciones del ministro del Interior...

La presidenta

Senyor diputat...

José Manuel Villegas Pérez

...hay un amplio margen para la rigurosidad, para el consenso y para el sentido común.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Rosa Amorós.

Rosa Amorós i Capdevila

Bon dia, senyora presidenta. Diputats i diputades del Parlament de Catalunya, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana - Catalunya Sí valorem positivament que les esmenes presentades hagen estat acceptades en la seva majoria, perquè creiem que especifiquen o amplien el redactat de la mateixa moció, però alhora lamentem que no s'hagi acceptat l'esmena d'addició relativa a traspassar les competències exclusives al Govern de la Generalitat pel que fa a la salut sexual i reproductiva i la interrupció voluntària de l'embaràs.

En aquesta esmena demanàvem, de fet, aconseguir fer una norma adequada a les nostres necessitats en aquest àmbit delicat però alhora tan important, perquè creiem que ens cal vetllar per la plena llibertat de decisió que tenen les nostres dones pel que fa al seu propi cos. A més, el mateix Estatut d'autonomia de Catalunya així ho contempla en el seu article 41. El nostre grup, explícitament, rebutja qualsevol revisió legislativa que comporti la pèrdua de drets de les dones, drets pels quals van apostar els moviments de dones i alguns partits polítics fa més de tres dècades, drets que no permetrem que ens retornin a una visió patriarcal i confessional de la nostra societat, on les dones siguin només un instrument d'una minoria retrògrada.

Els impulsors de la reforma de la llei de l'avortament actual ho fan per pagar el seu deute amb el sector més ultraconservador, ultradretà i misogin, com és la Conferència Episcopal Espanyola, i que molts cops predica una cosa i en canvi després en fa una altra. Des de l'any 1979, a la Convenció per a l'eliminació de totes les formes de discriminació contra la dona, fins a l'actualitat, el Govern de l'Estat espanyol ha signat tots i cadascun dels acords internacionals que l'obliguen a garantir els drets sexuals i reproductius a totes les dones de l'Estat, en igualtat, seguretat i confidencialitat. Seria de justícia i un acte de coherència política per la seva part ratificar aquests acords, si finalment decideixen aprovar la contrareforma del ministre Gallardón.

Tot això no treu que a Catalunya ens cal una planificació familiar eficient, eficaç i que estigui a l'abast de tothom; també un suport psicològic real a les dones que es troben en el dilema de fer un avortament. I sobretot, ens cal molta comprensió de tota la societat. No necessitem la possible protecció paterna ni de la parella per poder fer la nostra vida, però sí que desitgem la complicitat de tots els que ens acompanyeu i estimeu, perquè ens cal el vostre recolzament quan s'ha de prendre una decisió que sempre és difícil, complicada i irreversible. Quan sigui el nostre moment de ser mares també serà el moment d'aquell embrió de convertir-se en el nostre fill o filla, una criatura desitjada i que naixerà amb tota l'energia vital positiva que li caldrà per viure en un món complex i alhora fascinant.

Mentrestant, doneu suport integral a totes les noies adolescents que ben bé no saben encara el que suposa ser mare, i a totes aquelles dones que saben i senten que fer venir al món en un moment donat una criatura els pot suposar problemes o dificultats en la seva vida personal, laboral, fins i tot en la seva salut física o psicològica; i tot el nostre Govern, fer la gestió, el seguiment i l'avaluació d'aquestes polítiques a Catalunya, que es contempli la norma de manera fidel, però alhora consensuada.

Creiem que la votació a favor de la majoria dels punts d'aquesta moció dona un sentit d'unitat i fortalesa a tots els grups parlamentaris que denunciem i treballlem per acabar amb els atacs continus i reiterats als drets de les dones. Votar a favor també és una mostra del nostre suport a tots aquells grups, moviments socials i associacions –algunes de les quals avui ens acompanyen– que lluiten intensament però de forma pacífica contra la reforma del ministre Gallardón. Des d'aquí defensem l'avortament lliure i gratuït per a totes les dones que així ho han decidit lliurement. Ni un pas enrere en tots els drets de les dones.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que es distribueixen el temps, té la paraula en primer lloc la senyora Marta Pascal.

Marta Pascal i Capdevila

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, senyora consellera, diputats, diputades, abans de començar, permetin-me que els digui que és per a mi un gran honor poder-me dirigir per primera vegada a tota la ciutadania i en aquest Parlament com a diputada. Dir-los també que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió ens repartirem la intervenció amb la companya i diputada d'Unió Mercè Jou.

Així doncs, prenc la paraula en nom de Convergència Democràtica de Catalunya i els anuncio que els nostres diputats i diputades tindran llibertat de vot pel que fa als punts 1, 2 i 3 d'aquesta moció. Entenem que la qüestió que ens ocupa va avui més enllà de la dinàmica ideològica i partidista, i es relaciona de forma directa amb el sistema de valors personals, ètics, morals i fins i tot religiosos de cadascú. Em sembla especialment rellevant posar en valor el fet de la llibertat de vot en ella mateixa, sobretot en un moment en què el nostre sistema de partits està fortament qüestionat.

Senyores i senyors diputats, el debat que tenim avui en aquesta cambra és el de si cal revisar o no el tractament de la convivència entre dos béns jurídics protegits que col·lideixen: per una banda, la dignitat, l'autonomia i el lliure desenvolupament de la personalitat de la dona; de l'altra, la vida del concebut i no nascut. Em permetran que els digui que aquesta diputada no coneix cap dona que no hagi viscut d'una manera molt complexa a nivell personal la decisió d'avortar.

Així doncs, aquesta decisió no beu ni coneix d'ideologies, es pren des de la perspectiva personal i se'n viuen les seves conseqüències des del cercle més íntim. Caldria fer palès que en els darrers tres anys d'aplicació d'aquesta llei no consten problemes substancials pel que fa a la seva aplicació. No hi ha hagut un augment del nombre d'avortaments, els professionals no han plantejat problemes en la seva posada en marxa i el sistema s'ha fet més transparent.

En un tema com aquest el consens és absolutament clau, i entenem que no és procedent que cada govern modifiqui una llei d'aquestes característiques, i menys fent-ho des de la improvisació i sense garantir més consens del que es va aconseguir el 2010.

Per acabar, en aquest debat cal defugir falsos progressismes i tenir clar el duríssim impacte sobre la dona que té una decisió com aquesta. I en aquest sentit, i per ser coherents amb aquesta realitat, és indispensable que sigui quina sigui la decisió que prengui cada dona, aquesta no sigui titllada de bona o dolenta, de positiva o de negativa; simplement, ha de ser respectada. És clau preservar el dret de cada dona al propi cos i a la pròpia decisió.

Els reitero, doncs, que des de Convergència Democràtica de Catalunya donarem llibertat de vot als nostres diputats i diputades pel que fa als punts 1, 2 i 3 de la moció.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té ara la paraula, en nom d'Unió Democràtica, la senyora Maria Mercè Jou.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Pel que fa al posicionament d'Unió Democràtica de Catalunya, cal recordar que quan hi ha hagut un debat seriós i rigorós sobre aquesta temàtica sempre hi hem participat i sempre hem exposat clarament la nostra opinió al respecte. Així va ser, per exemple, durant el debat i durant la tramitació, doncs, de la llei que avui dia està vigent.

Ara bé, la moció que es presenta avui, per nosaltres i pel que fa als seus tres primers punts, es basa únicament en un anunci fet pel Govern de reforma de la legislació vigent, però sense que hi hagi una proposta legislativa sobre la taula. Només –i remarco «només»– tenim el que s'ha declarat a través de mitjans de comunicació. Entenem que així no és pas com s'han de fer les coses, i menys en aspectes tan delicats com aquests, i, per tant, no compartim aquesta manera de fer del Partit Popular, ni tampoc sabem si aquesta opinió del ministre és unànime dins del seu grup parlamentari. Tampoc ens ha agradat l'actitud del PSOE a Madrid –recordem que aquest debat també es va tenir fa pocs dies en el Congrés de Madrid–, ni tampoc, per tant, la del PSC aquí, ja que entenem que només es vol treure un rèdit polític avançant artifi-

alment un debat d'un projecte de llei que en aquests moments no existeix.

Pensem que la importància del tema que avui ens ocupa no es pot ventilar ni en el marc d'una moció, ni tampoc a través de titulars a la premsa. Si algun dia en volen parlar seriosament, Unió Democràtica de Catalunya hi serà, com ho hem fet sempre, però no ens demanin que participem en els jocs d'uns i altres davant, com he dit, un tema que almenys per nosaltres és molt seriós i molt sensible.

En aquest sentit, els diputats d'Unió Democràtica de Catalunya ens abstindrem en els punts 1, 2 i 3 d'aquesta moció, perquè no volem entrar, en el fons, en un debat d'una reforma que en aquests moments no existeix. I, a més a més, d'aquesta manera també aprofito per desmentir les informacions que han sortit avui en alguns mitjans de comunicació, que realment, no ho sé, de vegades més que informar desinformen, perquè com acabo de dir el nostre posicionament és d'abstenció i no pas de votar-hi negativament.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Veus de fons.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Lorena Vicioso.

Lorena Vicioso Adria

Gràcies, presidenta. Bon dia a tots i totes. Per nosaltres això és un debat molt seriós, també. Com bé anunciava l'anterior interpellació, estem aquí per evitar que comporti un retrocés a la llibertat de decidir de les dones sobre el nostre propi cos i per tal de garantir els drets sexuals i reproductius per a les dones.

Durant l'any 2010 la meua àvia em deia: «Avui, Lorena, les dones som una mica més lliures.» Dic «més lliures» perquè és quan nosaltres podem decidir si tirar endavant o decidir sobre el nostre propi cos, i dic «una mica» perquè ella va viure la Segona República, va viure a Catalunya el dret a poder decidir un avortament lliure i gratuït.

Si us plau, escolteu-me amb atenció. Les dones que volem interrompre en un moment donat de la nostra vida el nostre embaràs som dones universitàries, som dones amb estudis primaris o secundaris que vam rebre educació sexual, altres que no van rebre educació sexual a les nostres escoles. Som dones solteres, som dones que hem decidit casar-nos per l'Església o pel jutjat. Som dones vídues i divorciades. Simplement, som dones que creiem en Déu o que no creiem en res. Som dones que tenim fills, que no en tenim i no en volem tenir, o bé que no en tenim i volem ser mares. Som dones amb feines estables i bons sous. Som dones que tenim por de perdre la nostra feina. Som dones que vam viure com a una entrevista de feina ens preguntaven si en un futur podríem tenir fills o havíem decidit tenir fills. En definitiva, som les dones les que encara avui en dia decidim si conciliar la nostra vida laboral

amb la nostra vida familiar, i som les dones les que avui en dia decidim reduir-nos les nostres jornades laborals i els nostres sous per garantir la cura dels nostres nadons.

El que vull dir és que el dret a l'avortament no és una decisió arbitrària, que a una li vingui de gust en un moment donat tenir un fill o no tenir-lo, sinó que darrere de totes aquestes situacions hi han moltes situacions complicades. I nosaltres –els polítics– hem de garantir que aquestes dones puguin decidir lliurement..., que nosaltres els puguem garantir la seva seguretat i la igualtat entesa com a cobertura a totes les dones.

Mireu, el Ministeri de Sanitat donava unes dades. El 2011, 106 dones van avortar, i 66.000 dones avortarien encara que les seves circumstàncies econòmiques, laborals i afectives fossin diferents. Per tant, som les dones les que hem de decidir si podem..., si volem o no afrontar una maternitat complexa o simplement diferent de la que ens havíem plantejat, essent mereixedores d'un respecte; les que segueixen endavant amb el seu embaràs, però també les que hi renuncien, perquè vivim en democràcia i vivim en llibertat, i, per tant, hem de garantir aquest dret.

Com veieu, som totes. Unes ho fem convençudes dels nostres drets, i unes altres ho fem amb moltíssimes contradiccions i molts dubtes. Com podeu veure, totes ens podem trobar identificades amb moltes de les situacions que acabo de descriure. Això demostra que encara queda molta feina a fer, perquè les dones som el 50 per cent d'aquesta població, amb moltes dificultats –i que s'està agreujant amb la crisi– pel simple fet de ser dones. Totes sabem que el dret a decidir que avui estem discutint no només es redueix al dret a l'avortament. Doncs, no. Amb les nostres aportacions a aquesta moció volem garantir, i es va deixar palès amb una vintena d'entitats de dones i professionals, i amb la reforma de l'avortament, que no s'estaven portant a terme les polítiques d'educació i de salut per prevenir..., perquè nosaltres entenem que el dret a decidir, el dret a l'avortament, ha de ser l'últim recurs que hem de tenir les dones.

Hem de superar aquelles decisions polítiques d'esquena a la realitat, perquè la realitat, és veritat, no entén ni de colors polítics, ni de morals, ni de religions. La realitat, companys, és simplement real, i per tant queda a les nostres mans visibilitzar-ho o no visibilitzar-ho. Hem de saber que eliminar drets, silenciar, o l'ocultació de fets, només significa deixar de veure, només significa tancar la realitat; és hipocresia social, perquè les dones, com ja ho vam fer, buscarem una sortida clandestina, il·legal i arriscada. Per tant..., això sí, ja no tindrem un problema moral a casa.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per fixar la seva posició en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Bon dia a totes i a tots, i gràcies. Gràcies també a les companyes que ens acompanyen avui. Disculpar també en Quim. La senyora Geli deia que era una posició política; hi votarem òbviament a favor. Disculpeu el Quim, no pot votar; el tenim en una banqueta, no del Parlament sinó d'un jutjat, per ocupar una oficina d'Unnim contra un desnonament, però en tot cas ell també hi votaria a favor.

Respecte a les reflexions i molt ràpidament –perquè l'argumentari és prou ampli–, coincidim també amb la Marina Geli que el segle xx ha sigut el segle del feminisme, i el segle xxi afortunadament encara ho serà més si del que es tracta és de construir democràcia, justícia i equitat. Un segle xx complex, una història molt llarga, molt silenciada i molt clandestina, la de les dones, de les bruixes, de les heretges, de la violència originària del patriarcat que avui encara es replica en la vida quotidiana de milers i milers de dones, no només a casa nostra sinó arreu del món.

En matèria, nosaltres votarem a favor, perquè..., votarem a favor i voldríem votar més a favor encara. És a dir, això és aixecar un mur contra una contrareforma, la contrareforma Gallardón, que ens desvetlla del fet que no anem a millor sinó que anem a pitjor. I estem intentant que les coses no empitjorin, quan el que voldríem nosaltres és que a més milloressin, atès també..., i atenent l'argumentari del moviment feminista, de totes les persones, entitats i sensibilitats que defensen la plena vigència i exercici dels drets sexuals i reproductius, i que ens alerten que s'ha d'aixecar un mur, però que encara queda molta feina per fer en política educativa, en formació específica i a garantir els drets sexuals i reproductius.

I l'altre element, que també s'ha citat en les reflexions, que és el de la cultura repressiva. I si alguna cosa ha ensenyat la història és que com més restrictiva és una llei, més clandestinitat hi ha, més injustícia es provoca, i en aquest cas també passaria el mateix.

Tota cultura repressiva també va associada a una certa cultura d'hipocresia, també de persecució i també de banalització. I la banalització en el dret al propi cos, en el dret a l'avortament, és vigent encara avui. La cultura repressiva, per descomptat que també, però tota cultura repressiva al final col·lideix en drets, i si l'Estat espanyol i els grups polítics que donen suport a la contrareforma de Gallardón hi insisteixen, al final hauran d'acabar desratificant tractats internacionals o recomanacions del Consell d'Europa, que els obliguen i que estan vulnerant obertament.

Ho diu també el carrer, i ho direm també nosaltres en la lògica segurament ideològica –i amb això acabo, perquè quan les coses estan clares no fa falta dir res més. Votarem a favor també per allò que diu el carrer i direm avui aquí: «Traieu els rosaris dels nostres ovaris.»

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Senyora Geli, els concebuts, però no nascuts, també tenen dret a decidir. (*Aplaudiments.*) El problema és que vostès els l'estan negant.

Bé, el fet de posicionar-me davant d'aquesta moció la veritat és que m'omple de satisfacció com a mare. Com a mare, perquè puc expressar el que qualsevol dona sap des del primer moment en què es queda embarassada, i que no és menys que el fet que és portadora d'un ésser humà, una qüestió que cal tractar de forma rigorosa, i no amb la lleugeresa a la qual estàvem acostumats, com feia l'exministra Aído, que afirmava que un fetus de tretze setmanes era un ésser viu, però no era un ésser humà. Senyora Geli, potser vostè ens podria explicar què és un fetus de tretze setmanes.

Per què no dir-ho, també: lamento que aquests grups, que la majoria de grups d'aquesta cambra, posin en dubte quelcom tan fonamental com és el dret a la vida del no nascut. Ho lamento, sincerament, perquè crec que és un debat que està –com molt..., vostè ha dit, senyora d'Iniciativa– per sobre de qualsevol color polític, ideologia i religió.

Des d'aquesta tribuna vull expressar que el Partit Popular català sempre defensarà el dret a la vida des del moment de la concepció, perquè per nosaltres és un ésser humà amb identitat pròpia, no és un annex a la mare, i és digne de protecció. Em pot dir, senyora Geli, en quin moment un ésser humà té dret a viure? Dos dies després de la concepció? Sis setmanes després de la concepció? Deu setmanes després? Quatre mesos després? Vuit mesos després? Sis mesos? Digui'm, senyora Geli, quan hi té dret? –quan hi té dret?

I el que és sorprenent és que expliqui avui aquí..., el que és sorprenent, dic, és que expliqui a la societat catalana que el passat 17 d'abril el seu grup al Congrés dels Diputats van votar a favor de la defensa dels embrions dels cefalòpodes i dels mamífers. Com poden justificar el seu suport als embrions de les sèpies i els pops, de les vaques i els cavalls, i menysprear els embrions humans? (*Aplaudiments.*) Mirin, vostès consideren d'avortament com un progrés, nosaltres com un drama personal i social. I quan entren en conflicte el dret del no nascut amb el dret de la mare, mai pot prevaldre un per damunt de l'altre, tal com ho recorda el Tribunal Constitucional en tres sentències, emparat en l'article 15 de la Constitució, que diu que tothom té dret a la vida, i també aquells que pateixen algun tipus de malformació.

I, precisament, la reforma que vol impulsar el Govern –entre d'altres qüestions– és que els discapacitats mai puguin ser motiu de discriminació, ni per al no nascut, ni per al que ja ha nascut. Resulta que no ens cansem de demanar igualtat de condicions per a aquells que pateixen algun tipus de minusvalidesa, i vostès, amb tota lleugeresa i al marge del que diu la Conven-

ció dels drets de les persones amb discapacitat de les Nacions Unides, són partidaris d'eliminar-los abans de néixer. Amb tots els respectes, això és ser un fari-seu, és ser una hipòcrita. (*Forta remor de veus.*) Sí, sí, sí. No, no, els crits no donen la raó –els crits no donen la raó–, qui dona la raó són els arguments. (*Persisteix la remor de veus.*) Vostès estan cridant. La donen els arguments sòlids –els arguments sòlids.

La presidenta

Un moment, un moment, senyora diputada. Senyora diputada, esperi. Esperí. (*Persisteix la remor de veus.*) Senyors diputats i senyores diputades, està en ús de la paraula una altra diputada. Demano silenci, si us plau.

Marisa Xandri Pujol

No podem donar suport... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Si us plau...

Marisa Xandri Pujol

...a una moció que no aporta cap solució a les dones que es veuen abocades a un embaràs que, pels motius que siguin, no es veuen capaces de tirar endavant. Cap proposta que no sigui la d'avortar. I, en aquest sentit, els puc dir que el Partit Popular és l'únic partit que aquí, i a les altres comunitats autònomes, ha pres mesures de suport a la maternitat. (*Remor de veus.*) De fet, a la passada legislatura, i gràcies a una iniciativa nostra, vam arrencar el compromís del Govern de tirar endavant un pla de suport a la maternitat. Però, a dia d'avui, què ha fet el Govern? Senyors diputats i diputades, no ha fet res, aquest Govern. I ja avanço que des del Partit Popular estem ultimant una proposició de llei de suport a la maternitat, i que presentarem en breu, perquè allí tots els grups podran expressar-se lliurement; llavors veurem qui realment està a favor de donar alternatives a la dona embarassada.

Espero que el grup majoritari d'aquesta cambra, o almenys la majoria dels seus diputats, no caiguin en la trampa de donar suport a una política sectària que utilitza un llenguatge ple d'eufemismes i manipulador, present en la llei més antívida que mai hem tingut.

Moltes gràcies, presidenta.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per posicionar-se sobre les esmenes té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Escoltant les paraules de la portaveu del Partit Popular, he pensat que havia tornat Aznar. (*Aplaudiments.*)

Miri, amb tot respecte i amb molta tranquil·litat, perquè..., no, el nostre grup no accepta que ningú patrimonialitzi el dret a la vida. (*Aplaudiments.*) És una ofensa —és una ofensa. Una ofensa, una traïció a les dones. Ho sento molt, perquè qui més polítiques preventives fa és l'esquerra, més polítiques familiars. Mirin els anuaris de la despesa familiar en els trenta-cinc anys últims d'Espanya, de Catalunya. Ho mirin, si us plau. Per tant, amb molta tranquil·litat, de veritat, tampoc acceptem que aquest... (*Veus de fons.*) Al contrari —al contrari—, més encertat que mai.

Senyors de Ciutadans, em sorprenen. Passin-se de bàndol, si us plau, vagin a la dreta (*rialles*) —vagin a la dreta. Primer, perquè per regeneració democràtica, i ho deia el portaveu de la CUP, la democràcia que hem de revisar en profunditat no serà verdadera democràcia sense paritat ni feminisme. Segon, a Catalunya s'ha de poder parlar de les qüestions de la vida quotidiana (*veus de fons*) —si us plau—, de la vida quotidiana, i aquest és un tema de la vida quotidiana. I diu: «Fem una moció preventiva.» De veritat: la fem. Els parla una persona que durant molts anys es va dedicar a prevenir la sida. Sort que ho vàrem fer —sort que ho vàrem fer. I, per tant, no hi ha cap contraposició entre defensar el dret a la vida i dir amb claredat que volem que cap dona hagi de decidir la interrupció voluntària de l'embaràs. Cap dona —cap dona. Els he dit que han baixat 13 punts, 7 per cent, el 2010 i el 2011, les interrupcions voluntàries de l'embaràs a Catalunya —han baixat.

A Catalunya tenim, com en moltes coses des del catalanisme polític, quelcom que sobrepassa les ideologies en aquest tema. Ho hem fet com sempre: calladament, rigorosament, buscant la complicitat de tothom. I, per tant, ara ningú pot malmetre un consens molt important, i per això és més important que mai. Aquest és un posicionament polític. Ara amb el seu vot decidirem, i diguem a Ruiz Gallardón, que és el que ho ha anunciat..., i ara, escoltant la senyora Xandri, no tenen cap dubte que podem retrocedir als anys del franquisme. (*Remor de veus.*) Oi tant, i tant! I tant! No a la llei del 85, que..., per cert, vostè ha qüestionat el dret a la interrupció voluntària de l'embaràs —no en un terme de supòsits etcètera, que podem sempre discutir-ho. Vostè ha tornat al llarg i trist franquisme.

Acabo manllevant unes paraules, perquè ara toca mirada plural i clares paraules —mirada plural, eh?—: «Llavors serà l'instant de dir les clares / paraules tan sabudes, les mateixes / paraules amb què sempre hem repartit / a parts iguals, potser sense saber-ho, / foscós designis i brillants sorpreses.»

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments. Jordi Turull i Negre demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, per demanar votació separada de la...

La presidenta

Turull, sí, un moment. És que voldria saber com han quedat les esmenes, senyora Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Havíem passat un text refós que ara li faig arribar —perdoni, eh?—, que tenen tots els grups parlamentaris, senyora presidenta —que ara li faig arribar—, que incorpora la major part de les esmenes —ha estat parlat amb tots ells, ells ho saben—, excepte la darrera d'Esquerra Republicana, que la portaveu d'Esquerra Republicana ja ha anunciat... Perdoni, senyora presidenta, pensava que vostès ho tenien. (*Veus de fons.*)

La presidenta

No, no la tenim i li accepto les disculpes, però realment la Mesa ho ha de tenir abans per poder revisar-les.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies.

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Era per demanar votació separada. Nosaltres demanàrem gairebé que fos punt per punt, inclús el punt 4 si poguéssim desglossar-se a, b i c.

La presidenta

A, b i c.

Jordi Turull i Negre

Si es pogués votar separatament, si no hi té inconvenient.

La presidenta

Per tant, 1, 2, 3, 4.a, 4.b, 4.c i 5.

Jordi Turull i Negre

Sí.

La presidenta

D'acord. (*José Manuel Villegas Pérez demana per parlar.*) Senyor Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Sí, señora presidenta, por alusiones.

La presidenta

Ah. Trenta segons.

José Manuel Villegas Pérez

Sí. Señora Geli, la rigurosidad creo que no es ni de derechas ni de izquierdas. Y, por desgracia, por lo que he visto en este debate, la frivolidad tampoco es patrimonio ni de las derechas ni de las izquierdas.

Gracias.

(Marina Geli i Fàbrega demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Per al·lusions. El temps ens jutjarà per les polítiques que s'han fet. I, per tant, resten les polítiques dels ajuntaments, les polítiques dels governs i de les oposicions. Ens jutjaran fonamentalment pel que diem i pel que hem fet.

Moltes gràcies.

(Marisa Xandri Pujol demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Per al·lusions.

Senyora Geli, el seu discurs feminista «trasnotxat» no dona cap solució a les dones, cap ni una. Les seves polítiques són clarament proavortistes, i no hi ha més progressisme que defensar la vida. Qui és més progressista, vostès o nosaltres?

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyora Geli, serà l'última vegada, perquè no..., bé, perquè no podem votar. Perdonin, no podem votar, perquè encara no tenim nosaltres la proposta. Per tant... *(Remor de veus.)*

(Pausa.)

Passem a la votació de la moció. I ho torno a repetir –no ho faig pel Grup Socialista, ho faig per a tots–: no pot ser que arribem a la votació i des de la Mesa no tinguem les esmenes transaccionades. No pot ser, perquè llavors vostès demanen que es llegeixin i nosaltres sembla que siguem els culpables, i no ho som. Per tant, demano a tots els grups –demano a tots els grups– que

ho tinguin en compte. Fins ahir tenien temps per presentar esmenes, i fins a l'últim moment, que no vol dir ara, sinó que vol dir fa deu minuts o un quart d'hora com a mínim.

Per tant, comencem la votació i votem el punt 1.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 88 vots a favor, 18 en contra i 23 abstencions.

Passem al punt 2.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 88 vots a favor, 17 en contra i 22 abstencions.

Passem a votar el punt 3.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 88 vots a favor, 18 en contra i 23 abstencions.

Votem ara el punt 4.a.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 110 vots a favor, 18 en contra i 1 abstenció.

Votem el punt 4.b.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 102 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el 4.c.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 55 vots a favor, 64 en contra i 10 abstencions.

I votem ara el punt cinquè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 18 en contra.

Moció

subsegüent a la interpe·l·lació al Govern
sobre la reformulació de l'Institut Català
de la Salut (tram. 302-00039/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia (*aplaudiments*), que és la Moció subsegüent a la interpe·l·lació al Govern sobre la reformulació de l'Institut Català de la Salut. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Josep Vendrell. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyors diputats i senyores diputades, si us plau. (*Persisteix la remor de veus.*) Senyors diputats, si us plau, si volen parlar, ho fan fora de l'hemicicle.

Senyor Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Bon dia. El debat sobre el futur de l'Institut Català de la Salut i sobre l'Hospital Clínic és determinant per definir el futur del sistema sanitari català. No és un debat només sobre dues institucions concretes puntual. És la principal empresa pública de Catalunya i el Clínic és un hospital de referència.

No es tracta de qüestions corporatives que afectin només els treballadors d'aquestes dues institucions, sinó que incideixen en el conjunt de la ciutadania i en la qualitat dels serveis sanitaris. I no és una qüestió políticament neutra sobre quina és la millor gestió sanitària possible, sinó que afecta uns centres que són patrimoni públic, que són patrimoni col·lectiu finançat pel conjunt de la ciutadania. I és un tema important, perquè sembla que després de dos anys de retallades que han perjudicat greument les condicions laborals i la qualitat de l'assistència sanitària fins a portar a una pressió d'indignació la majoria dels treballadors del sistema sanitari, ara entrem en una nova dimensió, en una nova fase, que és allò que se'n diu la «reformulació» del sistema sanitari.

I és important el debat que fem perquè dimarts passat el Govern anunciava la creació de la Comissió del Pacte Nacional de la Salut, amb l'objectiu –segons el portaveu del Govern– d'impulsar i promoure un ampli consens polític i social sobre la base d'un sistema públic i universal. I per això –afegia el senyor Homs–, el Govern estava a disposat a revisar-ho tot. I ens queda el dubte de si aquest «revisar-ho tot» vol dir revisar la política realitzada fins ara pel Govern, o revisar tot el sistema sanitari català. I de moment, pel que estem veient en el cas de l'ICS i del Clínic, sembla que ens trobem en la segona de les hipòtesis, en la revisió del conjunt del sistema sanitari català.

La moció que presentem té cinc objectius reflectits en els cinc punts que hem transaccionat amb el Grup Socialista i que hem repartit, hem distribuït, entre els diferents grups.

Primer: que s'aturi el procés de reformulació de l'ICS fins que s'acordi amb tots els sectors implicats –professionals, sindicats, personal de direcció, grups par-

lamentaris– el desenvolupament de la Llei de l'ICS, la llei que el va convertir en empresa pública, i que això es faci en el marc del Pacte nacional de salut. En una matèria tan sensible com aquesta és imprescindible fer una cosa que aquest Govern no està massa acostumat a fer, que és cercar consensos abans d'impulsar qualsevol proposta de reformulació. I entenem que si la majoria de govern –CiU i Esquerra Republicana– es creuen el Pacte nacional de salut, han de fer el procés bé: han d'arribar primer a un acord en el marc d'aquest pacte abans que ens trobem en la Llei de mesures de forma unilateral la reformulació de l'ICS. No podem subsumir una qüestió tan important en el batibull de la Llei de mesures fiscals i financeres.

Mirin, després de tres anys no deu ser tan urgent, la reformulació de l'ICS, i més en un moment..., quan encara els pressupostos no tenen data. Quina credibilitat tindrà el pacte nacional si una qüestió tan important com aquesta es queda fora o es fa deslligada del conjunt del procés?

Segona qüestió: constituir l'Hospital Clínic de Barcelona com a consorci públic amb la participació de la Generalitat, i a partir d'aquí, preservant que el principal pagador i receptor de serveis del Clínic, la Generalitat, sigui la garantia que l'Hospital Clínic continua sent propietat pública, continua sent propietat del conjunt de ciutadans i ciutadanes; garantint el consens amb els agents implicats i els grups parlamentaris sobre com articular-ho, sobre com afavorir la participació de la ciutadania i dels treballadors i treballadores per garantir que l'ICS continuï sent un hospital de referència. És una qüestió que no podem deixar de forma indefinida i sobre la qual hem de tenir criteri.

El departament ens va fer un determinat plantejament que no compartim: la separació del patrimoni i els deutes en un consorci –en el qual sí que participa la Generalitat per assumir-ne els deutes–, i una fundació de gestió amb una indefinida participació dels professionals i una indeterminada societat civil.

Tercer: un pla per garantir la viabilitat econòmica del Clínic, que cal recordar que té un deute de 315 milions d'euros.

I el quart –sempre que debatem sobre sanitat és necessari incorporar mesures per garantir la transparència i el retiment de comptes–: transparència sobre el Clínic i sobre el Barnaclínic –la part de l'hospital pública, però que es dedica a l'assistència privada, i que donaria molt a parlar. La transparència com un element fonamental del sistema sanitari.

I cinquè: garantir que no hi ha més retallades, que en els nous pressupostos no hi ha d'haver més retallades en salut, perquè com va dir el mateix conseller no es pot retallar més, i com va dir el mateix president de la Generalitat, en matèria sanitària ja hem tocat os.

Finalment, voldríem que veiessin aquesta moció com una oportunitat per al diàleg, per fer les coses pas a pas, cercant el consens sobre dues institucions públiques bàsiques, sempre sota el principi de la garantia del seu caràcter de servei públic, sense elements de mercantilització, ni elements privatistes.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Socialista, l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Honorable presidenta, honorable conseller, crec que aquest debat és una de les parts més substantives del debat que haurem de fer en aquest acord nacional del sistema de salut –que nosaltres no només hi estem implicats, sinó que varem impulsar el 28 de febrer. Perquè estem parlant d'una empresa pública que va trobar un consens per passar de ser una entitat gestora de la seguretat social a Institut Català de la Salut; i que, per descomptat, compartim la descentralització, la necessitat de desconcentració, i, per descomptat, de buscar quins són els instruments necessaris per a l'autonomia de gestió en benefici de la participació dels professionals.

Igual que l'Hospital Clínic. L'Hospital Clínic és un dels hospitals..., el segon hospital del país després de l'Hospital de la Vall d'Hebron, però això ens porta a un debat profund amb relació a la progressió i l'evolució tant de l'Institut Català de la Salut, com de totes les empreses públiques i consorcis.

Per descomptat, nosaltres jo crec que..., ens sap greu no haver arribat a un acord unànim, que hi vam estar a punt, perquè em sembla que només tenim un problema de temps. Nosaltres diem que això s'ha de fer d'aquí al setembre i m'ha semblat intuir que vostès volen presentar pressupostos, perquè si no, no sé quines són les diferències, almenys amb el nostre grup. Aquesta és l'única condició que va posar el Partit dels Socialistes. Pensem-ho. Perquè a més a més hem de veure com es compren serveis, si hem de fer una empresa pública només de primària, com garantirem el contínuum assistencial. Per tant, hi han altres elements. O el model Clínic de separar la gestió del Govern i el patrimoni el farem a totes les empreses públiques i consorcis? És un tema simplement de temps, de temps suficient per a l'anàlisi. No veig què ens separa. No, no ho veig, què ens separa. La pressa de fer-ho? Encara no sabem si hi han pressupostos. Perquè deu ser l'únic element, perquè, com vostès poden constatar, les esmenes presentades pel Grup Socialista difereixen molt poc, eh?, del text, per tant... *(Pausa.)*

No, no, saben perfectament –el portaveu de Convergència i Unió– que els vam demanar..., que em sembla que estàvem discutint una cosa que aquest tema, si no s'ha fet en dos anys, no sé per què l'hem de fer ara a corre-cuita. I per què quan hi ha voluntat política –totalment necessària– i el nostre grup hi està totalment implicat –totalment implicat–, per què no podem fer-ho en el si del debat, com fem evolucionar el sector empresarial públic d'aquest país. Perquè hi ha molta gent que està entestada a dir que és ineficient, hi ha molta gent que està entestada a dir que s'ha de privatitzar la gestió, i precisament, un cop ens hem posat d'acord que la gestió no s'ha de privatitzar i que no..., ha de ser sense ànim de lucre, ens hem de posar d'acord en els instruments, eh? Però no podem errar –no podem errar. I no poden haver-hi dubtes so-

bre el que estem fent. I això necessita un camí –un camí– que tot just ara ha començat, perquè coneixem perfectament –ens l'han fet arribar– la carta dels professionals i dels sindicats del Clínic –de la majoria de sindicats. Però tot just ara se'ls han presentat, aquesta setmana, els documents. Per cert, aquesta mateixa diputada va demanar que vinguessin a parlar de l'ICS i del Clínic, i així ho va fer el Govern.

Per tant, hem encetat un camí que té data de *tempo*, que és el setembre. Ho dic perquè aquests sí que són debats molt importants, perquè si ratifiquem que –i en podem donar exemple– creiem en un sector públic empresarial, que trobem l'instrument d'autonomia de gestió –d'autogestió dels professionals– de dintre del sector públic, que afinem quina serà la sostenibilitat econòmica financera de la despesa corrent i de les inversions, home, jo no crec que totes les fórmules hagin de ser uniformes, eh?, per a totes les empreses públiques i consorcis. Perquè ho conec molt bé –ho conec molt bé–, i hi ha molta diversitat d'empreses públiques.

I, per tant, en ares de col·laborar –només cal llegir les esmenes que ha presentat el nostre grup polític–, els acords simplement són ajornar aquest debat. No «ajornar», fer-lo intensivament perquè el mes de setembre tinguem amb claredat tots els elements d'acord per poder pactar l'evolució de l'Institut Català de la Salut, com vam fer el 2007, que va ser una llei aprovada per unanimitat.

I, per tant, com que hi ha molts debats laterals substantius, per això ens sembla que els que donen suport al Govern han d'acceptar el que estem plantejant, que és simplement: mirem-nos-ho bé, acordem-ho bé si no hi ha acord. Per descomptat, el Govern legítimament podrà fer-ho quan vulgui, només faltaria, per això ha estat votat a les urnes.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Conseller. Bé, senyor Vendrell, ens proposeu acordar el desenvolupament de la Llei de l'ICS, en el marc del Pacte nacional de salut. Molt bé. I precisament, què vam demanar quan debatíem la moció d'Esquerra Republicana de Catalunya del Pacte nacional de salut? Recordem-ho: preguntàvem al conseller què passa amb l'ICS, què passa amb l'Hospital Clínic.

Sobre el Clínic, senyor Vendrell, no estem pas tan allunyats. El que hem de fer, però, no és sortir en el moment del traspàs..., en el moment del traspàs, quan es va donar el 2008, no ens en vam sortir, de solució la indefinició jurídica. El que no podem fer és fer-ho ara, en una moció aquí, per dir el què i el com. Demanem que creiem que cal un tràmit parlamentari adequat per decidir el futur jurídic de l'Hospital Clínic.

Vam dir: «La salut és un tema de país, és prou important per fer que en aquests moments en què es plantegen molts aspectes del nostre sistema sanitari, seguim, treballem, consensem, arribem a acords amb tots els agents per fer el Pacte nacional de salut, que ens cal, que és més necessari que mai.» I què ens vau dir vosaltres, senyor Vendrell? Vau dir que no: «Aturem-ho tot però no parlem de res; no seurem a la taula.» Ens alegrem que hàgiu canviat de posicionament, perquè tots hem de seure en aquesta taula.

Demanàvem al Govern llavors: «Volem saber les vostres intencions respecte a l'ICS i al Clínic.» L'ICS i el Clínic són públics, i, per tant, ens impliquen a tots. Què hem intentat, doncs, ara, nosaltres? Doncs, pactar i arribar a acords amb diferents grups. Amb què ens hem topat? Doncs, amb la impossibilitat que Convergència i Unió i Iniciativa per Catalunya es posin d'acord en uns punts en els quals nosaltres havíem aconseguit arrencar un compromís per part de Convergència i Unió, al qual se sumaven també altres grups. I això ens estranya? Doncs, a molts o a la majoria de vosaltres segur que no, però a d'altres ens sembla que no té cap sentit si el que es vol és guanyar una moció, si el que es vol és que el Govern faci allò que creieu que és millor i és legítim. I nosaltres el que volem és treure compromisos clars, compromís d'intervenir en aquelles intencions del Govern que no veiem clares. Estic segura que vosaltres, senyor Vendrell, també ho voleu.

L'important no és portar, doncs, cinquanta vegades el mateix debat en aquesta cambra. La gent no ho entén, la gent no vol debats polítics, n'està farta. La gent vol que fem feina pel país, i hem de comptar amb tots els grups, sobretot amb el que dona suport al Govern, alhora que aquest grup també ha de saber que el poble de Catalunya va decidir que ens havíem d'entendre entre tots –per això no va donar majoria única a ningú–, ha de saber que necessita el consens amb altres grups per tirar endavant allò que també legítimament vol. Si no som capaços de fer un esforç per seure en una taula i treballar, no anem enlloc, i nosaltres creiem –creiem, creiem– en aquest pacte nacional. Creiem que ens hem d'arremangar i treballar, i no fer debats que al nostre parer són precipitats, com bé ha dit la diputada Marina Geli.

El debat l'hem de fer el dia que el Govern porti una reformulació de l'ICS i el futur jurídic de l'Hospital Clínic a aquesta cambra a debat i votació. El que nosaltres volem és que quan arribi aquest dia, tot això ja estigui treballat, acordat amb els agents implicats, amb els sindicats afectats, amb les direccions, els professionals, per, aleshores, fer nosaltres –aquesta cambra– allò que se'ns demana, que és pactar i consensuar el millor per al país.

La nostra opinió, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, és molt clara: l'ICS com a empresa pública, cent per cent Generalitat de Catalunya, i sense possibilitats que ho deixi de ser; acord amb els sindicats per als aspectes laborals, amb direccions i professionals per als aspectes organitzatius. Ens pertoca a la resta assegurar la qualitat del servei públic universal i equitatiu. L'Hospital Clínic, on la Generalitat ha de participar

en la seva governança –tant del patrimoni com també dels aspectes assistencials, docents i de recerca– amb un gran acord amb els professionals perquè no deixi de ser un referent en la sanitat del nostre país.

Tercer punt, transparència en tot i per a tot. Transparència sempre, en els processos i en els resultats. En tot això, des d'Esquerra Republicana de Catalunya donem valor a l'acord que hem arrencat del grup del Govern, i per això el deixem escrit en una proposta de resolució. Menys debat polític, que no aporta res de bo al sector, i centrar-nos a tirar cap a un consens, a pactar tot allò que ha d'acabar formant part del Pacte nacional de salut.

En els dos primers punts, doncs, no hi votarem a favor, com tampoc ho farem en el punt cinquè. Al mateix temps, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana volem deixar constància que aquest acord s'ha de complir, i que si no, no donarem suport a les polítiques de salut del Govern. Serem els més exigents amb el compliment d'aquests acords.

En el punt cinquè, el que ens passa és que no estem d'acord amb el redactat. Sabent la situació en què es troben les finances de la Generalitat de Catalunya, el que hem de fer és explicar com estem i per què, en aspectes tan importants com el pressupost de Salut. Hem d'explicar que el pressupost el decideix Madrid, i Madrid decideix també quines retallades ens obliguen ells a fer dels nostres serveis, els nostres serveis bàsics, el nostre estat del benestar... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable presidenta, honorable conseller, diputats i diputades. Diputat Vendrell, el model català de salut, i aquí ho hem dit diverses vegades, és un model de referència, és un model de qualitat, és un model propi, és un model que està basat en principis de l'equitat i de la universalitat, i també, durant tots aquests anys, ha estat un model de consens. Sobretot –sobretot– de consens. I amb aquesta moció que vostè presenta, el que està clar és que vostè no té ganes ni de consens, ni de diàleg, ni voluntat d'escoltar.

Miri, miri si arriben en aquest punt..., aquesta legislatura, des del Govern –i aquesta setmana mateix ho ha aprovat el Govern de la Generalitat de Catalunya– s'ha aprovat el pacte nacional –una comissió per treballar-ho. També hem aprovat una taula per a l'àmbit de la primària, per tal de millorar la primària. També vam manifestar-ho –i vam manifestar-ho de forma explícita– amb reunions amb tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra amb la voluntat de pactar el desplegament de la Llei de l'ICS amb la seva reformulació, o el nou model del futur projecte de l'Hospital Clínic. I davant d'aquesta proposta de diàleg, que fa tres setmanes ens vam reunir amb vostès, la seva

reacció ha sigut: «Fem una interpellació i presentem una moció.» On és la voluntat de consens, i de diàleg, i d'escoltar, i de pacte, que també és propi del model català de salut?

Entenem –entenem– que nosaltres hem presentat unes esmenes potents, unes esmenes que havíem pactat amb el Grup del Partit dels Socialistes i amb Esquerra Republicana de Catalunya, i vostès no les accepten. Jo els hauria de dir que estic sorprès, perquè, en contra de què està? Les esmenes diuen literalment: «Assegurar el procés de reformulació de l'Institut Català de la Salut, mantenint el caràcter d'empresa pública, amb el màxim consens amb els agents implicats, previ al tràmit parlamentari adequat.» El que pactem. I vostès aquí ja ens vénen amb uns prejudicis i amb unes poques ganes de diàleg, d'escoltar, de pactar i de trobar punts d'acord, que realment a mi em sorprèn, perquè els ciutadans de Catalunya ens han votat per generar confiança, i ens han votat per arribar a acords, com molt bé deia ara la meua antecessora.

I el mateix a l'àmbit de l'Hospital Clínic. Digui'm amb què de l'esmena no estan d'acord. Que sigui un règim sense ànim de lucre? Que hi hagi plena transparència? Que hi hagi el màxim consens? Que hi hagi la màxima implicació a la institució? Que hi hagi la màxima implicació dels professionals? Que continuï sent un lideratge assistencial, docent, en la recerca, no? Miri, aquest Govern i aquest grup tenen un compromís i tenen una responsabilitat, que és generar confiança, que és garantir i millorar els serveis a les persones, garantir i millorar els recursos necessaris als professionals per garantir aquests serveis a les persones. I per això farem el que faci falta, i estem disposats a parlar amb qui convingui, i a pactar, i a arribar a consens. Ho estem demostrant durant tota aquesta legislatura des del departament, però vostès han decidit que no, que no ho volen parlar, que no volen escoltar i que no volen consens. Bé, cadascú..., els ciutadans entendran i són lliures d'opinar al voltant d'aquests aspectes. Miri, miri si han tingut ganes de parlar, que fins i tot els mateixos professionals del Clínic firmen un document en ares d'aquest consens; des del col·lectiu d'infermeria, el col·lectiu docent, els metges –tots els sectors implicats. S'ha parlat amb sindicats. És a dir, el que som capaços com a govern i com a partit de fer amb altres agents, vostès no ho volen fer en aquesta cambra.

Realment, crec que això no és l'exemple. Quan vostès vulguin recuperar la voluntat de diàleg i de consens, aquest grup estarà disposat a fer-ho.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula en nom del Grup Mixt el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Votarem a favor de la moció presentada per Iniciativa, tot i que hi ha alguns elements que ara comentaré que no ens acaben de convèncer. Més que a nosaltres, tampoc acaben de convèncer de-

terminades sensibilitats dels treballadors i treballadores del Clínic, però en tot cas sí que agraïm la moció perquè torna a plantejar un debat permanent i encara inacabat, amb més ombres que clars, i és quin és el futur del sistema públic de salut, i quin serà el futur del Clínic.

S'ha parlat molt en aquests sis mesos de pactes nacionals de salut, de blindar el sistema. La realitat parla sovint un altre llenguatge. En tot cas, la part de la moció amb què discrepem o no acabem de veure clara, no tant perquè sigui un model neutre, sinó perquè acumulem la història del passat, i cal mirar enrere per provar de seguir endavant..., i la fórmula de consorci no ens acaba de convèncer.

El parer d'aquest grup, de la CUP - Alternativa d'Esquerres, és que el Clínic hauria d'acabar sent ICS. L'alternativa de la CUP és ICS, ICS, ICS, no la triple pota que tenim avui de consorci de XHUP-ICS, sinó un sistema potent públic. En el cas del Clínic, les fórmules consorciades o de fundacions publicoprivades tenen antecedents recents, el cas de la fundació IAT, on es van cedir la gestió, els actius i part del patrimoni, i que va acabar, com és prou sabut, en una gestió negligent, que va suposar una fallida de la mateixa fundació, i finalment la pèrdua de capital per part del Clínic. Ho van subratllar fins i tot els informes de la Sindicatura de Comptes, patronats que no es reuneixen durant dos anys, o el mateix informe de la Sindicatura de Comptes que alerta que els fets que es van produir són susceptibles de ser perseguits administrativament i judicialment.

Per tant, votarem a favor perquè pensem que sempre és imprescindible mantenir viu el debat sobre el sistema públic de salut, que per nosaltres, fora de blancs i negres, implica un sistema públic complex –no complicat: «complicat» és quan les coses són molt enrevessades, «complex» és quan depèn de molts factors. Però per «sistema públic», òbviament, entenem la propietat, entenem la gestió amb múltiples fórmules que es podrien donar, entenem sobretot la informació de la despesa, i entenem, òbviament, la universalització de l'assistència sanitària, i de garantir el dret fonamental a la salut. Un dret que avui està en entredit, com a mínim ja hi hem insistit des d'aquest grup, amb l'atac de negar la targeta sanitària promogut pel Partit Popular, que a casa nostra és menor, però no deixa de ser també un semirègim de discriminació i apartheid sanitari que dura entre un dia o un any, per diferent gradació, per accedir a urgències, per accedir al CAP o per accedir a l'especialista.

Per tant, hi votarem a favor però amb aquest dubte, un dubte que és per compartir, de fórmules del passat que no han funcionat, on hi ha hagut absència de transparència, on hi ha hagut..., i és obvi, amb el cúmul de casos en una comissió d'investigació que tenim oberta a aquest Parlament sobre com s'ha gestionat el mapa sanitari i quin grau d'enriquiment hi ha hagut en la gestió per interessos més privats que no pas públics, doncs, ens sembla que caldria buscar altres fórmules de futur a l'alçada del segle XXI. I pensem que, atesos tots els indicadors, doncs, no hi ha hipòtesi més versemblant que la realitat, i, per tant, cal tornar a un

sistema públic. L'únic que, amb tot, també els seus defectes segurament, cal millorar, i que és l'únic que està en posició i disposició de garantir el dret a la salut a totes les persones.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Señora presidenta, señor *conseller*, señoras y señores diputados, se nos plantea una moción sobre un tema importante, sobre el que hemos discutido mucho, y habrá que seguir discutiendo, como es por un lado la reformulación del ICS, por otro lado el futuro del Hospital Clínic y las soluciones que hay que dar a un problema ya inaplazable, y por último –el último punto–, sobre la suficiencia presupuestaria del sistema catalán de salud.

Nosotros vamos a votar..., Ciutadans, mi grupo parlamentario, va a votar a favor de todos los puntos de la moción presentada por Iniciativa, entendiendo la transacción que se ha aceptado, la transacción que se nos ha hecho llegar a última hora del día de ayer o a primera hora de la mañana.

Como decíamos, el primer punto habla sobre la reformulación del ICS, y lo que hace es un llamamiento al consenso, precisamente. Nosotros creemos que es imprescindible. Obviamente, todos estamos de acuerdo en que hay que reformular el ICS y en que hay que racionalizarlo, hacerlo más eficiente; pero cualquier cambio –lo hemos dicho muchas veces– que se introduzca en un agente tan importante para la sanidad catalana como es el ICS debe cumplir una triple premisa. El cambio tiene que ser motivado, tiene que quedar muy claro el cambio en qué favorece al interés general. El segundo punto: debe encontrarse dentro de una planificación global, no podemos ir haciendo cambios o introduciendo modificaciones a salto de mata. Y, en tercer lugar, tiene que ser, efectivamente, un cambio consensuado con el sector, con los partidos políticos y con los usuarios. En este sentido, vamos a dar apoyo al primero de los puntos porque creemos que es lo que está reclamando esta moción, ¿no?, este consenso, esa planificación y –nosotros añadiríamos– esa motivación.

Luego pasamos al tema del Hospital Clínic. Es un punto que hay que solucionar, el tema de la forma jurídica del Hospital Clínic, hay que darle una solución, que ayude también a hacerlo viable desde un punto de vista económico y financiero. Nosotros, en la primera propuesta que se hacía desde Iniciativa per Catalunya considerábamos que se daba una solución excesivamente cerrada al tema. Se hablaba efectivamente del consorcio como única fórmula. Creemos que en la transacción que se hace se deja más abierto. Se deja abierta la posibilidad del consenso, y, por lo tanto, creemos que mejora la propuesta primera de Iniciativa con la transacción que se ha aceptado, y vamos a dar apoyo también a este punto, poniendo de manifiesto

lo que decimos: que es un tema inaplazable, que no se puede mantener la indefinición de la personalidad jurídica de un ente tan importante para la sanidad catalana como el Hospital Clínic. Que debemos ponernos ya a darle una solución, pero lo tenemos que hacer desde el consenso y desde el diálogo entre todos: partidos políticos, pero sin olvidar a los profesionales y a los usuarios.

Y en el resto de puntos, mi grupo parlamentario también va a votar a favor. Se habla de viabilidad económica, de transparencia, y en el último de evitar nuevos recortes. Creemos que todos estos puntos son necesarios. La transparencia en el Hospital Clínic, en su gestión, pero en todo lo que afecta a la sanidad pública, es fundamental. Este debate que estamos teniendo sobre reformulación del ICS o sobre la forma jurídica del Hospital Clínic, todo él viene, todo este debate está, dentro de una situación compleja de recortes, de falta de dinero, de falta de recursos, que en algunos momentos lo que hace es enturbiar, digamos, este debate. Y, por otra parte, otra circunstancia que también produce esas disfunciones en el debate, que son todos los casos de posible corrupción que están afectando al sector. Por eso creo que debemos hacer un esfuerzo de claridad, de consenso, y luego de adoptar medidas de transparencia para que los ciudadanos tengan la tranquilidad de que la gestión es la más adecuada.

Como decía el último punto, que se pretende..., bueno, que entendemos que hace un llamamiento para que en este año 2013 no haya más recortes en el presupuesto de salud. Creemos que es fundamental. Ya lo hemos expresado alguna vez en esta tribuna y en la comisión: el sector de la salud pública en Cataluña no admite más recortes, no los podría soportar. Ni los usuarios ni el sistema son capaces de aguantar más recortes en salud, y, por lo tanto, tendremos que poner encima de la mesa las fórmulas para evitarlos.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats: Catalunya és Espanya, i Espanya, en el marc de convivència que ens hem donat, que és la Constitució espanyola, a l'article 43 reconeix el dret a la protecció de la salut que tenim tots. Així, també marca que els poders públics establiran els drets i els deures de tots per assolir aquest objectiu.

Jo sé que en aquesta cambra una majoria de diputats creuen en un món virtual que no existeix –és allò que algú en diu Matrix–: que els 16.000 milions d'euros de dèficit fiscal, que el Congrés dels Diputats té lleis que discriminin els catalans, on els catalans paguem més per ser catalans, o cobrem menys atur si som catalans que la resta dels espanyols. Però la realitat és ben diferent. La realitat és que, en el marc de convivència que ens hem donat els espanyols, les comunitats autòno-

mes, que són delegades de moltes de les competències –en aquest cas, la catalana té les competències de salut–, arriben a uns acords –a uns «pactes fiscals», se'n podria dir– i es reparteixen els diners, que cada autonomia distribueix segons creu convenient a salut, més diners a ensenyament, més diners a ambaixades, o més diners a mitjans de comunicació. No ho decideix Madrid, senyor Batet. Ho decideix aquesta cambra.

Bé, el pacte fiscal vigent –el que tenim ara, el de debò; no l'imaginari, no el de Matrix: el de debò–, que és el que va aprovar Esquerra Republicana amb el Govern d'Espanya –per cert, fent-se fotos, amb xampany i pastes– és el vigent, que és la continuïtat del que havia aprovat prèviament –també amb fotos, xampany i pastes– Convergència i Unió amb el Govern d'Espanya. Un cop tenim aquesta realitat marcada –perquè de vegades crec que és bo dir quina és la realitat–, Iniciativa per Catalunya ens presenta una moció i ens demana uns certs acords, que analitzarem, perquè, a més, en el fons estem..., amb alguna forma podríem estar en desacord, en el fons estarem força d'acord, i és que ens demana aturar el procés de reformulació de l'Institut Català de la Salut. Bé, a mi m'agradaria saber quin. Perquè és que enguany no tenim ni pressupostos. Si el Govern, que no governa gaire, tingués un procés de reformulació, necessitaria unes partides pressupostàries, i ara està governant amb les del 2002. Si aquesta reformulació ocupa més d'un any, doncs, ara hauríem de fer les mateixes que ja hem fet. És a dir, no sé exactament si hi ha cap tipus de reformulació.

El Govern està fent el que pot i el que va començar a fer el tripartit. El tripartit va començar fent créixer el sector sanitari, tant el públic com el privat. És a dir, aquí, allò del debat públic i privat..., crec que ningú té raó de treure'l. El tripartit va començar a rebaixar-lo, va començar les retallades, que ha seguit el Govern de Convergència i Unió.

Ens demanen també un pla de viabilitat, Iniciativa per Catalunya. Evidentment, estem absolutament d'acord, com no pot ser d'una altra manera, que l'Institut Català de la Salut tingui un pla de viabilitat. Jo em pregunto: suposo que l'hem tingut sempre, no? Però és que el que tenien vostès no va funcionar. De l'any 2008 a l'any 2010 el tripartit va contractar noranta mil persones. De debò cap ni una de les noranta mil podia fer un pla de viabilitat per a l'Institut Català de la Salut? També és mala sort, contractar noranta mil persones mentre 500.000 persones perden el lloc de treball al sector privat, i cap ni una podia reformular l'Institut Català de la Salut. Que, per cert, els estatuts. La Llei d'estatuts és del 2009: ja no ens funciona?, una llei aprovada el 2009 amb consens i amb unanimitat? Perquè el que vostè em demana és el que ja surt als estatuts. Evidentment, hi estarem absolutament d'acord.

Van fer vostès molts estudis. Ho recorden, no?, quan es gastaven 80 milions d'euros l'any en estudis. Saben quants en sortien –ho llegia l'altre dia–, del Departament de Salut? Sis mil euros. De 80 milions. Es veu que els importava més la petxina del Japó que la salut, que l'Institut Català de la Salut.

Pel que fa a la transparència, ja ho hem dit diverses vegades –alguna vegada ja li ho he comentat al senyor Batet–, el que s'ha de fer és..., està bé tenir una llei de transparència, però és que tampoc no fa falta. Publiquin les dades que es puguin publicar. No cal que esperin..., i facin-ho. Però no diguin: «Ja ho hem fet!», perquè jo vaig allà i no hi són. Facin-ho. Si no costa res.

I pel que fa a mantenir el pressupost del 2013, home, és complicat votar sobre una cosa que no existeix. És que no tenim pressupost. Jo ja sé que la culpa és de Madrid, i de Matrix, i de coses que no existeixen, però el cert és que aquesta cambra, que pot aprovar un pressupost, encara no l'ha aprovat perquè el Govern no governa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, en primer lloc, agrair la presentació de les esmenes, hagin estat transaccionades, acceptades o no. Agrair-ho, no?

En segon lloc, miri, jo crec –amb relació al que deia la senyora Vergés– que no hem de tenir por del debat polític, i menys en un Parlament. Jo crec que la gent no està cansada del debat polític. La gent del que està cansada és que no es donin les solucions adequades a una crisi profunda i dolorosa. D'això és del que està cansada la gent. I que, a més a més de retallades, s'impulsin processos de reformulació o de reforma que no enforceixen, sinó que poden afeblir el sistema sanitari, de salut, no?

El senyor Batet ens deia: «No tenen voluntat de consens, vostès.» Té gràcia que ho diguin precisament vostès, quan han aplicat sistemàticament retallades *manu militari* sense cap tipus de diàleg, ni acord, ni consens; ni amb sindicats, ni amb professionals, ni amb grups parlamentaris. Té gràcia, que vostès diguin això. Però, miri, nosaltres pensem que el que no podem fer és aprovar propostes o esmenes que són retòriques i que no diuen res –que no diuen res. És a dir, el debat de les esmenes ha de servir per arribar a acords, per transaccionar i per donar llum, per donar claredat. I hi ha una qüestió fonamental, que és: escolti, ajornin, aturin el procés de reformulació que vostès ens van explicar que tenen *en marxa*, perquè no podem –no podem–, al mateix temps que ens arribi aquí una proposta de reformulació de l'ICS..., mentre estem fent veure que estem asseguts en una taula negociant no sé què. L'ICS és una cosa massa important perquè estigui segregada i aïllada del Pacte nacional de salut.

Per tant, el que no farem és aprovar retòrica. El posicionament és molt clar. Escolti: aturin-ho, ajornin-ho, i, en el marc del Pacte nacional de salut, estudiin-ho. Perquè l'ICS..., nosaltres no creiem –l'altre dia els ho deia– aquesta ideologia dominant que tenen vostès que tot allò públic és burocratitzat, farragós,

negatiu. L'ICS té molts avantatges, té uns nivells d'eficiència clínica, etcètera, importants, i té marges per millorar, per desburocratitzar, per descentralitzar, per guanyar en autonomia de gestió.

El tema del Clínic. Per què no estem d'acord amb el que ens proposen en el tema del Clínic? Perquè vostès, sí, parlen de dialogar, però no garanteixen el caràcter públic del Clínic, i per garantir el caràcter públic del Clínic cal que la Generalitat estigui i tingui la posició majoritària en el consorci. És, aquest, un element fonamental de criteri que no podem deixar a l'atzar.

I, miri, el senyor Batet deia una cosa que a mi em sembla important, que és clau, que és la paraula «confiança». Efectivament: recuperar la confiança. Qui ha de liderar el procés de reformulació en aquest moment, que és el Departament de Salut, no té la confiança. No només no n'ha guanyat, sinó que l'ha perdut. L'ha perdut amb els informes aquests que hem conegut que parlen de privatització del sistema sanitari, amb la dificultat o incapacitat del diàleg, amb els casos que hem conegut –com l'altre dia el del senyor Pomés, que té un peu en el sector privat i en el sector públic. «Confiança» és la paraula clau, però per demostrar que hi ha confiança, aturin el procés que tenen en marxa i situem-ho en el marc del Pacte nacional de salut.

Moltes gràcies.

(Pausa.)

La presidenta

Mentre van venint a votar, permetin-me que faci una salutació al síndic d'Aran i a les persones que l'acompanyen, i agrair-li la seva presència aquí, en el proper punt de l'ordre del dia, i felicitar-los pels set-cents aniversari de la Querimònia.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Era per demanar votació separada dels punts 3 i 4. Poden anar en bloc, per nosaltres, eh?

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Votació separada del punt 2.

(Marta Rovira i Vergés demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Rovira?

Marta Rovira i Vergés

Votació separada del punt 1, també.

La presidenta

D'acord. (La presidentariu.)

Marta Rovira i Vergés

Per tant, em sembla que queda ja de tots els punts, no?

La presidenta

Podem votar l'1, el 2, podem votar els 3 i 4 junts, i votar el 5. D'acord? (Pausa.)

Doncs, passem a la votació del punt 1.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (Pausa.)

Senyor Millo? (Pausa.)

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 68 en contra.

Passem a votar el punt 2.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (Pausa.)

Senyor Millo? (Pausa.)

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 68 en contra i 18 abstencions.

Votem ara conjuntament els punts 3 i 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem ara el punt cinquè.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (Pausa.)

Senyor Millo? (Pausa.)

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 68 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'exercici de l'autogovern del poble aranès (tram. 302-00036/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'exercici de l'autogovern del poble aranès, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'illustre senyor Àlex Moga.

Àlex Moga i Vidal

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, permetetz-me damb plan d'orgulh dar era ben-venguda ath magnific sindic d'Aran e as magnifics conselhèrs e conselhères, atau coma tanben ar alcalde de Les, e as vesins que tanben mos an volut acompanyar aué, en un dia solemne coma eth qu'auem.

Ben, hè tot just quinze dies demanàuem ena interpellacion ara vicepresidenta deth Govèrn e proclamauem tanben qu'ère eth moment de Catalonha envèrs Aran; un camin que..., ua reflexion que se hège

en tot èster ara un moment important entà Aran, tà que se complissen sèt cents ans dera Querimònia, tà que s'amie entà dauant un mandat der Estatut. Prò si qu'en aguest madeish moment didia o convidaua qu'ère eth moment de Catalonha envèrs Aran.

Un camin que serà long –un camin que serà long–, que serà plen de coneishences, un camin que serà plen d'experiències, plen d'aventures, prò que solet a un maxim comun denominador, que solet a un objectiu, qu'ei era Val d'Aran. E, per tant, damb aguest maxim objectiu, ei qu'es grops parlamentaris, en tant qu'aué era mocion derive dera interpellacion qu'auèrem damb eth Govèrn des deth Grop Parlamentari de Convergència e Union e, per tant, era presentacion aué dera mocion per part de Convergència e Union..., se hè de bèra manèra, tà començar a iniciar es trebalhs dera ponéncia conjunta qu'an de portar-mos entà ua naua Lei d'Aran.

Ua naua Lei d'Aran qu'es objectius ja les marcau en aquera madeisha interpellacion e per tant non serè re-iteratiu en dia d'aué, prò sí que hèsqui ua invitacion as grups parlamentaris qu'an de formar part d'aguesta ponéncia conjunta, entà que hèsquen ua guardada longa, que siguen capaci de poder veir en Aran eth fin nau d'aguesta lei, e non tant enes objectius e beneficis partidistes que se'n pogue trèir o derivar de cada un d'eri; que siguen respectuosi en tràmit, ena redaccion d'aguesta Lei d'Aran; que siguen respectuosi damb ua istòria, que siguen respectuosi damb ua cultura, damb ua lengua, e, per tant, de bèra manèra, que sigue ua lei –ja les anticipam qu'auens serà atau–..., non ua lei que vò anar contra arrés ne contra arren. Se mès non ua lei que vò tirar entà dauant, entà dar eth benefici e sustot eth respecte a un país, a un pòble qu'ei era Val d'Aran.

Segurament, enes intervencions que vieràn per part des grops parlamentaris atau ac hèsqui..., segurament podie auer estat ua mocion mès ambiciosa, e les parle un qu'era sua maxima ambicion ei Aran. E, per tant, entenetz que podie auer estat ua mocion... Prò segurament i auesse auut quauquarren que dedesiram, qu'ei eth consens e era unanimitat de toti es grops parlamentaris, entà hèr d'aguesta mocion eth vertader homenatge a un pòble qu'ei un miracle qu'age conservat pendent sèt cents ans e pendent mès ans ua lengua, ua cultura e ua istòria, laguens d'un marc geografic complèxe, laguens d'ues vicissituds istoriques e peculiars molt caracteristiques.

Per tant, ei ua mocion que ço que vò ei auer ua reconeishença a un país laguens de ua auta gran nacion coma ei Catalonha, e, per tant, ua mocion que ditz aquerò qu'a de dider ena que s'a de vertebrar era naua Lei d'Aran, qu'ei ena lengua, en autogovèrn, en un marc de finançament que hèsque possible aguest autogovèrn.

Per tant, es grops parlamentaris qu'an presentat esmenes, tot i que ja ac auem parlat personaument, les demani que poguen retirar-les. En tant qu'aguesta naua mocion que gesque dera accion governamentau..., entenent qu'aguesta ei ua accion qu'ei ua reconeishença institucionau dera maxima institucion deth pòble de Catalonha, e per tant de Catalonha, a un pòble qu'ei

era Val d'Aran. E, per tant, ei aguest eth sentit dera mocion qu'eth Grop Parlamentari de Convergència e Union presentèrem e damb era que volem dar aquera felicitacion, aquera gratitud e sustot aquera solemnitat ad aqueth reconeishement istoric.

Aué Catalonha, a través deth sòn Parlament, a través dera sua prumèra institucion, un viatge mès demostrarà era plurinacionalitat de Catalonha, en tot respectar un hèt diferenciau, un hèt istoric, un hèt culturau e pròpi, que tanben ei patrimoni de toti es catalans e de totes es catalanes.

Ja per endauant –dempús me referirè as grups parlamentaris–, en nòm d'Aran, perque atau me permet eth sindic podé'c hèr, vos dongui gràcies a toti es deputats e deputades, e a tot eth Parlament de Catalonha, e ath pòble de Catalonha.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, magnífic senyor Carles Barrera, síndic de l'Aran, conselleres, consellers, membres del Consell General de l'Aran que avui ens acompanyen, senyor il·lustre alcalde de Les, permetin-me que els doni la benvinguda en nom del meu grup parlamentari, el Grup Parlamentari de Ciutadans, al qual represento, i expressar-los en el seu nom el reconeixement al conjunt de ciutadans de l'Aran, que el proper mes d'agost celebraran l'aniversari dels set-cents anys de la Querimònia, el privilegi que ratifica de forma expressa i solemne els drets, les lleis i costums que des de temps immemorial han regit la vida i l'organització política dels habitants de la Vall d'Aran des d'ençà fins avui. Un reconeixement que ahir es va produir també al Senat, a través d'una moció aprovada majoritàriament per tots els grups polítics, sense cap distinció, per tal de reconèixer la realitat occitana de la Vall d'Aran i la seva singularitat històrica, geogràfica, cultural i lingüística, que ha estat defensada pels aranesos durant segles.

Permetin-me també fer-los avinent el reconeixement a tots els ciutadans de la Vall d'Aran que han mantingut aquesta singularitat durant segles, i ho han fet des del respecte mutu, sense massa conflictes, amb una història de la qual es pot aprendre la capacitat per arribar a acords, i que han fet del pacte la millor eina per fer política. Ara deia el senyor Moga que han aconseguit amb esforç mantenir aquesta singularitat; probablement és perquè ho han fet sense massa estridències, des del pacte i des d'una actitud ben conciliadora. Així ho van reconèixer, en primer lloc, a l'Estatut del 79, que els va atorgar el reconeixement de les seves peculiaritats, ratificades posteriorment per l'Estatut de Ca-

talunya el 2006..., i consolidar anys més tard un règim especial per al conjunt de la Vall d'Aran.

La moció que avui ens presenten obre la porta a la necessitat d'actualitzar aquest marc jurídic, aquest règim jurídic especial de la Vall d'Aran, a les actuals circumstàncies, mitjançant una llei sobre la qual ja existeixen compromisos acordats per la majoria dels grups polítics, a iniciar en tràmit de ponència conjunta, en què el nostre grup parlamentari col·laborarà per tal d'aportar i sumar-se a tot allò que hagi de servir per millorar les condicions de vida dels ciutadans de la Vall d'Aran.

De la seva història i de la seva evolució cal remarcar la diversitat d'un territori on la integració s'ha produït sense cap conflicte i on es parlen amb naturalitat quatre llengües: aranès, català, castellà i francès –quatre llengües. I és aquí on el Grup Parlamentari de Ciutadans ha volgut fer una esmena per tal de garantir, i especialment preservar, aquesta diversitat lingüística, sempre dintre del marc de la Constitució i de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. I el tenor literal és una referència que es va fer també ahir al Senat en aquella moció, quan es va recordar i reconèixer que, en el marc de la Constitució espanyola i de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, el Senat reconeix i empara i respecta aquesta singularitat, la qual és objecte d'una especial protecció per mitjà d'un règim jurídic especial; un règim jurídic especial que ha d'anar acompanyat també de la dotació pressupostària adequada que el faci possible –si és que algun dia el Govern de Catalunya decideix..., exerceix aquest dret a decidir i porta els pressupostos al Parlament de Catalunya–, on s'incorpori precisament aquest compromís de dotar financierament les necessitats dels ciutadans de la Vall d'Aran per poder desenvolupar aquestes polítiques necessàries que permetin oferir-los una millor qualitat de vida, sempre dintre del seu àmbit geogràfic i de la seva singularitat. Per tant, des del Grup Parlamentari de Ciutadans defensem aquesta esmena.

Ens sumem a aquesta proposta, ens sumem a aquest reconeixement del setè centenari de la Querimònia, dels actes de celebració, i emplacem el Govern de Catalunya a posar en marxa les iniciatives polítiques i la dotació econòmica que permetin fer-la possible.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. Bon dia a toti e a totes. Bon dia, magnific sindic, conselhèrs. Eth nòste grop èm fòrça contenti de poder parlar aué d'un ahèr tan propèr entà nosàti e ath madeish temps tan aluenhat des nòstes politiquas coma ei eth occitan e era situacion particulara d'Aran en Catalonha.

Certament, l'Aran disposa d'uns drets històrics indiscutibles. Neixen del Tractat d'emparança de l'any 1175 i d'era Querimònia de 1313, enguany fa set-cents anys, i estem de celebració. Històricament, doncs, l'Aran és un territori administrativament català que culturalment forma part de l'Occitània.

El 1990 s'aprova la Llei sobre el règim especial de la Vall d'Aran, tot i que la disposició addicional primera de l'Estatut ja ho contemplava des de 1979. És a dir, que això s'aprova onze anys més tard. Aquest trist procés és un exemple de la manca de comprensió envers la realitat aranesa, i restarà per sempre en el balanç negatiu dels governs presidits pel senyor Jordi Pujol, per moltes mocions que avui ens presenti Convergència i Unió. L'Estatut del 2006 va suposar un salt endavant en el reconeixement de l'autogovern de l'Aran, i fa necessària la confecció d'una nova llei especial. I és per aquesta raó que donem plenament suport al punt 1 d'aquesta moció.

Malauradament, no volem retirar la nostra esmena del punt 2. En primer lloc, perquè si des de Convergència i Unió es volia una moció unitària hauríem pogut treballar-la des del principi, l'hauríem pogut treballar entre tots els grups unitàriament i treballant el text conjuntament. Però malauradament encara hi ha poca cultura de debat, hi ha poca cultura de democràcia participativa. Ens trobem davant una moció d'*ordenó y mando*, en la qual se'ns volia negar fins i tot el dret a afegir, diguéssim, esmenes, i a debatre. En tot cas, doncs, no ens sembla adient.

En segon lloc, no volem retirar tampoc l'esmena perquè dir que «fomentarem, protegiem, usarem i difondrem la llengua pròpia de l'Aran» està molt bé –això està molt bé–, però com ho pensen fer? Amb menys d'un 1 per cent del pressupost de Política Lingüística, com fins ara? És per això que nosaltres fèiem aquesta esmena. Si més no, necessitem el 5 per cent del pressupost de la Direcció de Política Lingüística.

L'occità és una llengua de 3 milions de parlants, segons les dades de Linguamón. Encara no tenim present tampoc dins l'imaginari col·lectiu que Catalunya i Luxemburg són les dues úniques nacions de la Unió Europea amb tres llengües oficials. L'any 2010 més de dos terços dels diputats del Parlament català van aprovar la Llei de l'occità, aranès a l'Aran, la llei que pretenia fer efectiva aquesta oficialitat estatutària. Han passat més de dos anys i hom es pregunta en què s'ha traduït tota aquesta oficialitat, i, malauradament, hem de dir que en ben poca cosa. Calen fets, i no mocions tan simbòliques.

El desenvolupament de la Llei de l'occità és una inversió per als catalans i les catalanes, per diferents motius. Si de l'occità en fem realment una llengua oficial, trencarem el binomi català-castellà; molt interessant, perquè el PP no tindrà arguments i Ciutadans, doncs, tindrà un greu problema d'existencialisme. Podem millorar la imatge de Catalunya a l'exterior pel que fa al procés que hem emprès. Unes polítiques actives a favor de l'occità poden desactivar la intoxicació de crítiques sobre el suposat integrisme català, que és absolutament fals; amplièm les fronteres de la cultura

catalana i òbviament agermanem ambdues cultures, la catalana i l'occitana –i amplièm així també possibilitats de mercat.

Doncs, tampoc retirarem l'esmena del punt 3, perquè clar que volem un millor finançament i més just per a l'Aran, però, com ho podem fer sense els pressupostos? Com ho farem? Tampoc podem enganyar la gent de l'Aran dient que millorarem el seu finançament, si encara no hem presentat els pressupostos.

Òbviament, el nostre ple reconeixement al poble aranès. I per això, i perquè estem d'acord amb el sentit global de la moció, hi votarem a favor, però creiem que s'hauria pogut fer d'una altra manera, molt millor, molt més democràtica des del principi, i que s'hauria pogut comptar amb nosaltres i no es va fer.

Longa vida a Aran e Occitània. Gràcies, presidenta, magnific sindic e gent d'Aran que mos acompanyatz.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernàndez per fixar la seva posició.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, presidenta. Bon dia. Bon dia als convidats, al síndic i als consellers d'Aran. Seré breu perquè, a més, és breu i senzill.

Avui és un dia important, segurament un any important també per a l'Aran. Però és l'expressió contra la uniformització cultural que es basteix sobre l'homogeneïtzació identitària i en la permanent negació de l'altre, que és el que hem patit aquest poble al llarg de la història –la negació de l'altre: que l'altre no és, l'altre no existeix, l'altre és pura anècdota–, a vegades per la via de la persecució, a vegades per la via de la ridiculització i de la folklorització. Avui hem après de la nostra pròpia història, i la gran lliçó és que no volem ser com ells, diguem-ho així –és un text d'Eduardo Galeano–, però..., és no ser –no ser– com ells. Per tant, per nosaltres avui és un dia important, que allò que volem per a nosaltres és una contribució universal, que és el que volem per a tots els pobles i cultures del món.

Hi votarem a favor, per tant. Votarem a favor també de les propostes d'Iniciativa, en el sentit que posem fil a l'agulla i que, per tant, les polítiques de protecció, desenvolupament i promoció de la llengua aranesa, doncs, tinguin materialització pràctica en aquest 2013, que celebrem el set-cents aniversari d'*era Querimònia*.

I, finalment, votarem en contra de les esmenes presentades per Ciutadans, perquè això és com el gran i el petit –les grans multinacionals i el comerç de barri, les grans empreses i el botiguer petit o la cooperativa petita; el gran i el petit–, i el que cal sempre és protegir el feble; amb dues llengües, òbviament, universals, com el castellà i el francès, amb una vastíssima extensió, però l'aranès no té la protecció, òbviament, que mereix.

Ho diré, i lamento no fer tota la intervenció en aranès, però ho diré..., per tant, crec que la millor forma de donar-hi suport és dir-ho precisament en aranès. I perdoneu si cometo algun atemptat verbal o lèxic, però ho dic en aranès.

Des dera Candidatura d'Unitat Popular - Alternatiua d'Esquèrres, per tant, plen suport ara mocion que reconeish, un viatge mès, era realitat deth pòble aranés, impulse er autogovèrn e dinamize era lengua e cultura pròpies. Iguals entre iguals, aquerò qu'anelam entà nosati ac anelam entà toti es pòbles e cultures deth mon: respècte e supòrt mutu, libertats compartides e era proteccion dera cultura occitana, singular e universau, que mos empare, mos protegís e mos projècte.

Gràcies, i endavant.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Gràcies, presidenta. En prumèr lòc, dar era benvenhuda e arregraïr era preséncia ath magnific sindic d'Aran, senhor Carles Barrera, e a totes es persones que l'acompanhen, conselhèrs, baile de Les, senhor Emili Medan. Aquesta mocion, que –ja ac anóncii– a eth supòrt deth nòste grop, demane ua reconeishença e un supòrt ath territòri d'Aran. De hèt, aquesta reconeishença ja ei contemplada en Estatut d'autonomia de Catalonha. Er article onzau hè referéncia a Aran e era reconeishença coma ua realitat dotada d'identitat culturau, istorica, geografica e lingüística. Eth article 94 establís eth sòn regim juridic especiau e era sua organizacion institucionau e administrativa, distribuïda en terçons, que son es circumscripcions electoraus deth Conselh Generau.

Er Estatut deth 79 ja includie ua disposicion que reconeishie eth hèt diferénciau der aranés e obligeue ath Parlament a legislar era recuperacion des sues institucions. En an 1990 s'aprovèc era Lei d'Aran, qu'ei era actuau e era vigent, mès an passat mès de vint-e-tres ans e eth territòri demane ua nua lei que lèu començarà eth sòn tramit parlamentari.

Ja em disculparan per la meua pronunciació –segurament molt deficient– en aranès. Però el que he parlat és aranès, eh?, no és el que es va aprovar aquí al Parlament de Catalunya el setembre del 2010, que es va aprovar la LOAA –Llei de l'occità, aranès a l'Aran. És aranès.

La Vall d'Aran és certament un territori singular per la seva situació geogràfica i el seu encant natural. Qui no ha tingut la sensació, sobretot quan arribes a la nit des del Parador Nacional de Viella..., que un és transportat a un món absolutament màgic. El turisme, la seva principal font de riquesa. No obstant, és un territori que, no arribant als onze mil habitants, és una de les zones amb més renda *per capita*. La seva singula-

ritat ve donada, com s'ha dit aquí, per la seva història i per la seva cultura; ve donada perquè l'any 1313 Jaume II els va concedir una sèrie de privilegis forals denominats *era Querimònia*, que constitueixen el dret històric de l'Aran. De fet, ja es recollia a la compilació de drets forals de l'any 1960, i l'actual Codi de família també el regula a l'article 65, quan parla del règim econòmic matrimonial i parla de la «convinença o mitja guanyaderia». Per tant, dret propi, himne propi –*Montanhes araneses*, que espero que tinguem ocasió de poder-lo escoltar i cantar el dia 17, Dia d'Aran; el dia 17 de juny–, i també bandera pròpia.

Y este singular país, este pequeño país –como les gusta denominarlo a muchos araneses–, tiene otra singularidad que es a la vez una riqueza cultural y lingüística. Tiene tres lenguas, tres lenguas oficiales: catalán, castellano y aranés. La lengua propia, que es el aranés, pero también la de la comunidad –Cataluña– y la de la nación –España. Arán es en este sentido un ejemplo, un ejemplo de convivencia y de pluralidad, y una muestra de que la pluralidad enriquece, siempre desde la suma y nunca desde la resta. Y espero, en este sentido, que la próxima Ley de Arán se elabore y se regule teniendo en cuenta esta realidad cultural y lingüística. Por eso esta intervención la he querido hacer en las tres lenguas, en las tres lenguas oficiales en Arán, porque las tres forman parte de nuestra cultura y ninguna debe excluirse. Las tres pueden y deben ejercerse en todos los ámbitos con libertad, y esa es la obligación de los gobernantes, garantizar el derecho que tienen los ciudadanos.

Tot el nostre reconeixement a la singularitat. La nostra felicitació al set-cents aniversari de l'atorgament del privilegi d'*era Querimònia*; i una altra vegada, benvinguts, síndic d'Aran, consellers, alcalde de Les.

Moltes gràcies, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustríssim senyor Àngel Ros.

Àngel Ros i Domingo

Moltes gràcies. Presidenta, vicepresidenta, senyores i senyors diputats, és un honor adreçar-me..., per primera vegada des d'aquesta tribuna.

Saludi ath sindic d'Aran, as bailes, ath baile de Les, e conselhers e d'auti representants dera Val d'Aran qu'an vengut tath Parlament. Aué, a proposicion dera mocion presentada peth grop de CiU, tornam a parlar d'Aran en aquest Parlament.

Dèishen que comença en tot díder qu'en aquest moment çò que demoren es aranesi d'aquest Parlament ei accion e non pas paraules. O, se mès non, les cau paraules damb compromís, que responen a voluntats polítiques fèrmes, que pòrten a concrecions.

En aquest cas, aué abordam ua naua mocion qu'expri-mís un còp mès ua voluntat retorica e qu'a pòc a veir

damb era realitat des hèts. E me i referirè mès entà deuant. Totun ara voleria hèr un shinhau d'istòria tà situar era posicion deth PSC e eth sòn compromís damb era Val d'Aran e damb es sues institucions.

Saben vostés qu'era reclamacion des aranesi pera recuperacion deth sòn autogovèrn comencèc en Estatut de Sau, damb era accion dera associacion des terçons. Alavetz, aquest moment istoric ère ua naua oportunitat tàs aranesi de recuperar es sòns drets, dempús qu'en 1833 era reina acabèsse damb eth privilegi aranes dera Querimònia, que, coma vostés saben, perque ei eth motiu d'aquesta mocion, enguan celèbre –s'a dit– es sòns sèt cents ans. Era Querimònia, signada en Lhèida, ena Seu Vella... E damb aquest motiu era Pateria de Lhèida declare aquest an An d'Occitània. E la presentèrem damb eth senador Paco Boya, damb eth baile de Vielha, senhor Moga, e eth diputat d'Aquitània responsable dera lengua occitana.

Aquest Estatut auec ua timida reconeishença dera singularitat des aranesi; siguec timid e demorèc cuert tàs aspiracions deth pòble aranes. Totun, deishèc ua pòrta daurada ara esperança, ua esperança qu'auec de demorar enquiath 1990 tà concretar-se en ua lei de regim especiau tà recuèlher era singularitat institucionau, lingüistica e culturau d'Aran.

Aquesta realitat nacionau, enclauada en nòrd deth Pirenèu, reclamaue de Catalonha ua consideracion ara nautada dera sensibilitat qu'eth pòble catalan, milhor que quaussevolh aute, pòt entèner e comprèner pr'amor des analogies que podem trobar enes reivindicacions des uns e des auti. Ei vertat, Catalonha a reconeishut ath pòble aranes: ac hec en Sau, ac hec en Estatut aprovat en 2006 per aquest Parlament.

Totun, saben vostés que, ac torni a díder e vau tath començament deth mèn discors, era reconeishença e es paraules non son, non pòden èster suficients. E an arrason, es aranesi, quan se planhen d'auec demorat dètz ans tà arténher era Lei d'Aran qu'er Estatut de Sau mandataue. E aué les digui damb tota contundència que des der Estatut deth 2006 ja n'an passat sèt e eth compromís dera naua lei, dera actualizacion dera timida lei deth 1990, s'alongue en temps darrèr des discorsi e des paraules ples de bones intencions.

E permeten-me entrar tanben en contengut dera mocion. Efectivament, daram supòrt ara ponència. Non poderie èster de ua auta manèra. Era ponència respon ara voluntat dera majoria d'aquest Parlament e, per tant, aurà eth nòstre supòrt. Çò que cau ei era sua creacion de forma immediata e sense mès dilacions. E pensi qu'aquesta aurie agut d'èster ua formulacion dera sua mocion, era creacion immediata dera ponència tà redigir aquesta naua lei.

En tot parlar deth supòrt ara lengua, donc vostés son eth Govèrn, permeteràn que..., eth pressupòst, eth passat pressupòst dera Val d'Aran a estat de 14,4 milions d'euros, damb ua reduccion deth 40 per cent, inassumibla entà quaussevolh administracion. Me dideràn qu'aquesta chifra milhore, mès ara auem de nau era possibilitat...

La presidenta

Se li ha acabat el temps, eh?

Àngel Ros i Domingo

Sí, acabo. Ara auem de nau era possibilitat d'impulsar un nou projecte de lei... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustríssim senyor Josep Cosconera.

Josep Cosconera Carabassa

Bon dia a totí. Molt bon dia a tothom. Jo no faré la intervenció en aranès, com m'ha precedit el senyor Ros, perquè no en sé tant, però això no vol dir que no em tingueu els aranesos al vostre costat.

Senyora presidenta, senyora consellera, magnífic síndic d'Aran, alcalde de Les, consellers del Govern d'Aran, ciutadans de la Vall d'Aran, comparec en nom d'Esquerra Republicana per posicionar-nos a favor de la moció sobre l'exercici de l'autogovern del poble aranès.

L'Aran no és una comarca de Catalunya, l'Aran tampoc és de la plana, ni tampoc és del Pirineu. L'Aran és una realitat nacional diferent. Diferent també de la nacionalitat catalana. D'antuvi hem de dir que nosaltres..., i, de fet, el Parlament de Catalunya en l'actual Estatut, abans que es modifiqués a les Corts espanyoles, va reconèixer l'Aran com una realitat nacional occitana, fonamentada en la seva singularitat cultural, històrica, geogràfica i lingüística, i defensada pels aranesos al llarg de tots els segles. Tot i que les Corts Generals van suprimir el terme «nacional occitana» per «realitat occitana», per nosaltres, per Esquerra Republicana de Catalunya, el territori d'Aran continua sent una realitat nacional, tal com el va definir el nostre Parlament.

Aquest any, com diu la moció, i fent una mica d'història, es celebren els set-cents anys de l'aniversari de la Querimònia, veritable carta magna dels aranesos, que el dia 12 d'agost de 1313, a la capella del llavors dit el Palau Reial de Lleida, els consellers dels pobles de la *val* presentaven jurament i reconegueren com a rei i senyor Jaume II el Just, amb el prec que es dignés a reconèixer les seves llibertats, els seus furs, immunitats i costums de la Vall d'Aran, que ja venien precedits d'una llarguíssima història, i respectats per anteriors monarques.

Cinc-cents anys després, el 1834, la regent María Cristina de Borbón y Dos Sicílias abolí el règim polític i administratiu de l'Aran i totes les seves institucions de govern. Davant la negativa dels aranesos a acceptar aquesta arbitrària decisió, i en el context de la Primera Guerra Carlina, Pascual Madoz ocupa militarment l'Aran el 1835, i va fer efectiu –per la força– el com-

pliment de l'abolició dels drets i llibertats aranesos i la incorporació de la *val* a la llavors dita «provincia de Lérida».

Amb l'adveniment de la Segona República, els representants municipals democràtics aranesos accepten lliurement i per primer cop que l'Aran formi part de Catalunya, i sol·liciten al president Francesc Macià, de la restaurada Generalitat, i al nou Parlament català, la recuperació de les seves llibertats i institucions pròpies d'autogovern d'Aran, que els havien set arrabassades cent anys abans. Recuperada ja la democràcia, després de quaranta anys de dictadura, tots els càrrecs electes sorgits de les primeres eleccions, en una reunió a Cap d'Aran, van fer de forma simbòlica la creació del Conselh Generau, perquè quedés ben clara davant la història la voluntat dels aranesos.

Us vull fer notar un fet força important que hauríem de tenir en compte quan abordem els nous treballs legislatius de la nova Llei d'Aran. Nosaltres, que sovint invoquem els drets històrics del poble català..., cal dir que a la Vall d'Aran no se li va posar el Decret de Nova Planta. En conseqüència, els seus furs romandrien vius, si més no en l'esperit dels drets del poble aranès.

La moció en el seu paràgraf demana l'adhesió als actes de celebració. Evidentment, es farà un acte de justícia al poble aranès, i ens hi adherim. Perquè cal dir que la recent història democràtica de la nostra nació catalana i d'aquest Parlament no sempre ha estat exemplar amb l'Aran. Al nou Estatut de Catalunya en vigor es va fer un pas endavant, però no va contemplar encara la plenitud de les seves reivindicacions. Sempre hem cregut que el territori de l'Aran i la seva llengua són un valor afegit per a Catalunya; Catalunya ha de ser generosa amb l'Aran i hem de fer tots els esforços perquè els aranesos es trobin a gust a Catalunya per tal que aquesta realitat nacional occitana de l'Aran continuï fent via amb nosaltres, sense oblidar, però, que cada poble ha de ser lliure de poder escollir el seu propi destí.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustríssim senyor Àlex Moga.

Àlex Moga i Vidal

Gràcies, presidenta. Començaré e harè..., establiré er orde de resposta en foncion des intervencions.

A Ciutadans, ara senhora Mejías li arregraïsqi eth ton e era comprension, aumens expressada en paraules. En tot cas, non acceptarè, non podem acceptar era esmena, perque ena Val d'Aran non i a ne volem, ne existís ne volem un conflicte lingüistic, e, per tant, era transicion pendent toti aguesti ans dera democràcia a estat un exemple, ei un exemple de coma ua lengua minorizada coma ei era lengua aranesa pot èster incorporada en sistèma educatiu sense auer cap problema e èster completament compatible en toti es es-

colars dera Val d'Aran, que quan acaben era sua formacion educativa ena Val d'Aran, ath marge d'aranés, catalan e castelhan, tanben saben francés e anglés. E, per tant, aquera ei era realitat qu'a era Val d'Aran, e per tant entenem qu'aguesta mocion non se pòt acceptar perque non existís aquest conflicte, coma tanpòc atau, pensi, existís en Catalonha.

Ara senhora Sara Vilà, d'Iniciativa, li arregraïsqi tanben eth ton e que se hige ara mocion. Permete-me que jo li mètiga en dubte moltes des consideracions qu'a hèt. Cau veir çò que didie d'ua totau, creigui, fauta de coneishença especifica de çò qu'ei eth hèt diferenciau e de çò qu'ei era istòria e era madeisha Lei d'Aran.

Quan ditz eth balanç negatiu des vint-e-tres ans deth Govèrn de Jordi Pujol, çò qu'auem ei gràcies, en cèrta manèra, as vint-e-tres ans deth Govèrn de Jordi Pujol: i a ua comprension d'un president que ac hè tanben un país, que siguec trabalhat pes aranesi, mès siguec tanben era sua voluntat, era sua comprension e era sua coneishença dera realitat occitana, inclús quan trabalhau en Londres e ère exiliat deth pòble de Catalonha, damb e pera Val d'Aran. E, per tant, s'a existit en aqueri vint-e-tres ans, sustot en an 97, quan eth Govèrn presidit peth magnific sindic agarrèc era sua maxima còta d'autogovèrn, en tot hèr evident e en tot certificar er autogovèrn qu'a aué era Val d'Aran, e en an 97 governau eth senhor Jordi Pujol coma president dera Generalitat de Catalonha. Ei gràcies tanben ar an 97 qu'auem un sistèma de finançament que mos garanteix era suficiéncia financèra e economica d'aguest autogovèrn, tanben en Govèrn de Jordi Pujol.

E quan ditz: «ua mocion de *orden y mando*», vostés an presentat ua mocion ena Comissió d'Afers Institucionaus, a través deth senhor Bosch..., presentat peth conselher dera Presidéncia entà celebrar es ueit cents ans dera batalha de Muret, que, per tant, ère era batalha tanben d'Occitània, e ací i a un occitan e i a un aranesi qu'en cap moment siguec consultat. Per tant, quan s'apliquen eth hèt de poder presentar mocions, tanben me la poirien auer comentat a jo o ath pòble aranesi en aquera commemoracion.

Per tant, jo tanben reitèri qu'aguesta mocion çò que ditz ei çò que i a d'auer en era propèra Lei d'Aran a través dera ponéncia conjunta, que jo creigui que mos convidarà a poder especificar mès e a apropar-mos mès ara realitat de toti es grops parlamentaris, en çò qu'ei eth hèt diferenciau, eth hèt nacionau dera Val d'Aran.

Ath Senhor David Fernández, arregraïr-li sustot eth ton, arregraïr-li es paraules, atau coma tanben ara senhora Dolors López, deth Partit Popular. A hèt referéncia qu'er Estatut d'autonomia, en 79, er Estatut d'autonomia deth 2006... Jo diguí ena interpellacion: ei gràcies ad aquest Parlament qu'era Val d'Aran a era realitat nacionau, a protegit era sua lengua, era sua cultura, era sua istòria. Ei, per tant, gràcies ath Parlament de Catalonha e ath pòble de Catalonha qu'auem çò qu'auem, e ei gràcies tanben, en gran part, ath pòble de Catalonha. Rebreubar, en tot cas, qu'ei eth Estat espanhòu –ena anteriora legislatura, non en aguesta–,

que presentèc un recors d'inconstitucionalitat contra era Lei der occitan, e non pas eth Govèrn de Catalonha, que la enfortís, la protegís e inclús la poténcia la guens deth marc de Catalonha.

Ath Partit Socialista, ath senhor Àngel Ros, díder-li que tardèrem dètz ans en ua lei d'Aran qu'en tot cas ère ua etapa que s'iniciaue democraticament. Díder-li que ja n'an passat sèt de vertat, des quaus quate e miei les a passat eth tripartit. Sap guaires competéncias traspasèc eth Govèrn tripartit ath Conselh General d'Aran governant eth Partit Socialista en Conselh e governant eth tripartit en Catalonha? Zèro. Non i auèc cap marge de milhora d'autogovèrn deth pòble aranesi pendent eth 2007 e eth 2011. Ei des deth 97 e ara en deseme de 2012...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar.

Àlex Moga i Vidal

...atau coma didie era vicepresidenta, qu'auem mès autogovèrn.

E, per tant –presidenta, deu segons–, gràcies as paraules de Josep Cosconera; coïncidim plenament. Creigui, e ac podem compartir, qu'aué i a ua auta manèra d'èster profundament catalan, qu'ei tanben èster profundament aranesi.

Moltes gràcies, deputats e deputades. Reitèri es gràcies ath pòble de Catalonha, ath president e ara vicepresidenta deth Govèrn, sindic, conselhèrs, bailes, moltes gràcies.

(Aplaudiments. Àngel Ros i Domingo demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Ros.

Àngel Ros i Domingo

Gràcies, presidenta. Per allusions.

La presidenta

Trenta segons.

Àngel Ros i Domingo

Gràcies, presidenta. Per allusions. En àmbit des competéncias, eth tripartit possiblement non n'a passat, mès eth pressupòst deth Govèrn tripartit versus Govèrn de Convergència i Unió ei ua disminucion deth 40 per cent, coma è dit en discors.

La presidenta

Passem... (Àlex Moga i Vidal demana per parlar.) Sí, senyor Àlex Moga.

Àlex Moga i Vidal

Senhor Ros...

La presidenta

Trenta segons.

Àlex Moga i Vidal

Senhor Ros –per allusions, eh?–, tot e certificar aguesta baishada consensuada entre dus govèrns peth moment en contèxte de crisi economica qu'aué auem, arregraïr ath sindic que tot e aquera disposicion economica ena Val d'Aran se mantien es madeishi servicis sociaus, es madeishi servicis sanitaris, eth madeish autogovèrn, en tot garantir era lengua e era identitat dera realitat nacionau d'Aran.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Passem a la votació de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 131 vots a favor.

(*Aplaudiments.*)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment de les resolucions judicials sobre el bilingüisme en el sistema educatiu (tram. 302-00034/10)

El següent punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment de les resolucions judicials sobre el bilingüisme en el sistema educatiu, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Endavant, senyora diputada.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. *Consellera*, señoras y señores diputados, si el Partido Popular gobernara en Cataluña ofreceríamos una enseñanza pública trilingüe –catalán, castellano e inglés– a todos los niños catalanes. Pero no es el objetivo de esta moción someter a votación el programa electoral del Partido Popular de Cataluña. Presentamos esta moción con el objetivo de exigir al Gobierno de la Generalitat el cumplimiento estricto de las sentencias del Tribunal Supremo y de las medidas cautelares ordenadas por el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, sin trampas, sin subterfugios, con lealtad y respeto a lo ordenado por los tribunales de justicia.

Miren, en Cataluña, el poder absoluto no existe, el poder está dividido y sujeto a la legalidad. Esta moción no va en contra ni a favor de ninguna lengua, de ningún colectivo, de ningún sistema. Estamos aquí defendiendo derechos, no lenguas. Exigimos al Gobierno de la Generalitat que respete el derecho fundamental de los niños catalanes a la igualdad, a la no-discriminación por razón de lengua; su derecho a la enseñanza bilingüe.

Como demostramos en la interpelación previa, nuestro ordenamiento jurídico reconoce el derecho a los hablantes de una lengua oficial a recibir enseñanza en esa lengua oficial en la proporción que determine la *conselleria*, siempre que no sea cien por cien catalán, cero por ciento castellano. Es una ilegalidad y una discriminación evidente inmersión cien por cien a unos niños y dar enseñanza cien por cien en lengua materna a otros, siendo todos ellos catalanes y teniendo todos, en la ley, los mismos derechos.

La paz y la cohesión social de la que tanto habla este Gobierno son un espejismo más del «oasis catalán», que desaparece cuando un ciudadano pide un derecho: que se le dé enseñanza bilingüe a su hijo. Entonces, se le llama «intolerante» y se le acusa de romper la convivencia. Igual que Rosa Parks rompió la paz y la cohesión social de la sociedad americana de los años cincuenta, donde se convivía tranquilamente con la discriminación hacia los afroamericanos. La historia puso a cada uno en su sitio, y aquel espejismo de convivencia cambió, con derechos civiles para todos.

En Cataluña, los niños tienen derechos fundamentales, tienen el derecho a recibir enseñanza en catalán y en castellano, juntos, en la misma clase, sin la discriminación que supone a juicio de los tribunales la atención lingüística individualizada en castellano. Los niños tienen estos derechos y las sentencias judiciales, todas, están a favor, pero el Gobierno de la Generalitat vulnera estos derechos en un ejercicio de poder que se salta las leyes, se salta las sentencias, y, además, tiene una connotación más indignante, si cabe, porque es un abuso de poder que se ejerce contra menores de edad.

Ayer recibieron ustedes copia del auto del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña de 6 de marzo de 2013, en el que se confirman las medidas cautelares ordenadas a la Generalitat –a la *consellera*– el 3 de enero, y el tribunal justifica este auto en cumplimiento de las sentencias firmes del Tribunal Supremo 9, 13 y 16 de diciembre 2010, 10 y 19 de mayo 2011, 12 de junio 2012 y 19 de febrero 2013. Y es el cumplimiento literal de esta jurisprudencia lo que hoy sometemos a votación. Pueden ustedes leer en la copia del auto que les entregamos el fundamento jurídico segundo. Espero que lo hayan leído, yo voy a hacerles un resumen.

La parte actora, la Generalitat, entiende equivocadamente que las medidas acordadas sobre la necesaria adaptación del sistema suponen simplemente la atención individualizada del alumno. Ello no es así. El sistema ha de adaptarse a toda la clase de la que forma parte este alumno. Lo acordado afecta al alumno juntamente con sus compañeros. De otro modo, tendría que ser separado en una clase aparte, o permanecería en

la misma con una atención individualizada, fórmula rechazada específicamente por la sentencia del Tribunal Supremo de 12 de junio de 2012, cuando afirma –y resumo–: «La atención individualizada en castellano conduce a una situación de discriminación prácticamente idéntica a la separación en grupos clase por razón de lengua habitual, que desnaturalizaría ese derecho al condicionarlo a la obligación de solicitarlo, incurriendo de ese modo la norma en inconstitucional» –literal del auto.

Pueden ustedes comprobar que el primer punto de la moción repite el mandato del auto. El segundo punto de la moción, siguiendo el criterio también del auto, pide eliminar de la LEC el apartado 4 del artículo 11 para eliminar la atención lingüística individualizada en castellano. Finalmente, en el último punto de la moción pedimos que el departamento aplique la enseñanza bilingüe ya al hijo de cualquier padre que lo solicite ante la *conselleria*, sin obligar al ciudadano a acudir ante los tribunales, porque entendemos que lo contrario ya empieza a ser un acto administrativo expresamente contrario al ordenamiento jurídico. Ninguna sentencia firme del Constitucional, ninguna sentencia firme del Supremo, ha avalado nunca la inmersión lingüística obligatoria y excluyente que se aplica en Cataluña.

Entenderán ustedes que votar en contra de estos puntos es apoyar de manera manifiesta, individual y en sede parlamentaria la desobediencia de la Generalitat respecto de los tribunales. Sería votar a sabiendas en contra del cumplimiento de nuestro ordenamiento jurídico.

Gracias.

El vicepresidente segon

Gràcies, diputada. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Ciutadans, i, en el seu nom, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Buenos días, señor presidente, señores diputados. Estamos en el debate de *El día de la marmota*, recurrente. Venimos aquí otra vez a exigir lo mismo que hace unos días, exigir al Gobierno de Cataluña que cumpla con las leyes y las sentencias que han declarado ilegal el sistema de inmersión lingüística en las escuelas tal y como ustedes lo practican; les pedimos otra vez que, en las escuelas, empiecen a aplicar un sistema en el que se enseñe el catalán junto con el castellano y con el inglés.

Ya sabemos que la señora Rigau, la *consellera*, repetirá por enésima vez su discurso contradictorio, ese que a veces, depende de en qué foro, lo dice..., dice que cumple en todo, y otras veces, depende de en qué debate de la tele o si está hablando en un debate con Òmnium Cultural o con alguna de estas asociaciones que la secundan, dice: «Nunca lo cumpliremos.» Pues, diga lo que diga, nosotros sabemos lo que va a hacer, que es no cumplirlo.

Empezamos a acostumbrarnos, señora Rigau, a sus insumisiones. También están anunciando que no aplicarán aquí, en Cataluña, la ley Wert. A nosotros tampoco nos gusta la ley Wert, señora Rigau, pero nos parece que la democracia consiste, precisamente, en el respeto a las leyes, te gusten o no te gusten, y si no te gustan intentas cambiarlas.

Su gobierno, señora Rigau, va a hacer una cumbre para blindar el sistema de monolingüismo en catalán frente a las resoluciones judiciales. A nosotros nos gustaría que esa cumbre se hiciese para hablar de los problemas de la enseñanza, de los problemas de verdad: de los cierres de las escuelas, del fracaso escolar del 30 por ciento, del abandono del 25 por ciento, de las becas comedor. Eso es..., para lo que nosotros nos gustaría participar en una cumbre, no en una cumbre entre todos los partidos para blindar aquello que es retrógrado, que es antiguo, que responde a un discurso periclitado y absolutamente obsoleto, un discurso –déjeme que se lo diga– muy poco práctico para los jóvenes del siglo XXI, que habrán de valerse en un mundo globalizado y para los que su monolingüismo en catalán..., poca utilidad les va a reportar frente al sistema más moderno que proponemos nosotros del trilingüismo, que, además, es el que se aplica en las escuelas a las que van los hijos de los presidentes de la Generalitat y que valen mil euros al mes, y que lo que queremos es que se aplique eso en la enseñanza pública y en la concertada.

A ustedes, señores de Ciutadans y de todos los demás que participan en esta fiesta de la *escola de país* y la *escola d'estat* –algunos por convencimiento y otros no se sabe muy bien por qué, con esos raros equilibrios que no convencen a nadie–, les digo que cuando una idea política debe fundarse en mentiras y en tergiversaciones, es que esa idea política carece de fundamentos razonables y justos, y ustedes fundamentan la inmersión monolingüe en catalán en constantes mentiras y tergiversaciones.

Dicen ustedes que cumplir con la ley, con las sentencias, entraña separar a los niños en grupos castellano y catalán, cuando lo que se está diciendo en la sentencia es que estudiarán el castellano junto con el catalán. Dicen ustedes que si un niño pide clases en español en toda la clase, toda la clase ha de pasar a dar las clases en castellano. No es verdad. Algunas clases, como todos los niños en Cataluña, pueden exigir que algunas clases sean en castellano, y ustedes deciden el porcentaje. Ustedes también dicen que rompe la cohesión social, como si la inmersión lingüística fuera el único sistema pedagógico posible para garantizar el aprendizaje del catalán. Esto es otra falsedad pedagógica. Y además, ustedes la inmersión la aplican a todo el mundo.

Y, por último, eso de que los niños burgaleses, vallisoletanos o sevillanos tienen el mismo nivel de castellano que los niños catalanoparlantes en entorno catalanoparlante inmersiónados en catalán lo dudo mucho. Y además, ustedes no tienen prueba para demostrar eso, puesto que los niños de Burgos no hacen las mismas pruebas de castellano que los de Cataluña, y por tanto no se puede equiparar.

Los de Esquerra Republicana y CiU prefieren la identidad a la calidad. Los de PSC e ICV, que deberían preferir una enseñanza de calidad que garantice la igualdad de oportunidades, se apuntan al carro del nacionalismo.

Y, por último, nosotros apoyaremos esta moción, a pesar de que no se ha aceptado nuestra enmienda en el sentido de trilingüismo. Y les diría a los señores del PP que aquí estamos pidiendo cumplimiento de sentencias, y en Madrid, después de una política gestual, van a presentar un proyecto de ley que parte de la base del incumplimiento de la Generalitat de estas sentencias, y que hace que se pague...

El vicepresident segon

Senyor diputat, si us plau...

Carlos Carrizosa Torres

Sí, voy acabando, presidente.

El vicepresident segon

Se li ha acabat el temps, eh?

Carlos Carrizosa Torres

Hace que se paguen escuelas por la Generalitat, porque no creen que cumpla... *(El vicepresident retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se, en primer terme, té la paraula el representant del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, president. És que estem una mica cansats d'aquest debat. *(L'orador mostra uns fulls a la cambra.)* Aquí hi ha tots els arguments jurídics, educatius, socials, sociolingüístics, científics, de reconeixement internacional d'un model sociolingüístic que tenim, de què ens hem dotat, de què ens hem autodotat a casa nostra, i que hem decidit nosaltres mateixos per mer principi democràtic. Però és igual, perquè no volen escoltar ni la majoria democràtica en aquest país, ni la majoria d'aquesta cambra –que és qui legisla–, ni el consens desbordant que hi ha a tota la comunitat educativa, ni tantes i tantes expressions i manifestacions del model d'immersió lingüística.

Parlaven de Burgos, jo sóc de Zamora, puc fer la meua intervenció en anglès, en francès, en castellà o en català. Si ho volen la hi faig, no hi tinc cap problema –no hi tinc cap problema. A més, m'encanta la cultura universal castellana. M'és igual. Podem parlar de Miguel Hernández, per cert, un institut del País Valencià on sis-cents alumnes no poden estudiar en català l'any que ve. No he sentit mai cap dels grups que defensen l'apartheid que es viu al País Valencià i a les Illes Ba-

lears –150.000, han arribat a ser al País Valencià, i a les Illes Balears també–..., i mai han dit res.

Per tant, també principi d'hipocresia. El primer era principi de profund menyspreu a la profunda legitimitat social i democràtica que té la immersió lingüística, que, com és sabut, va néixer a Santa Coloma. No seguiré.

Dos. Essomba va dir el 2011 que si no afluiaven els atacs al català i aquest debat artificial, acabaríem entrant en una situació d'inestabilitat. I això és el que passa, que han trobat un filó d'inestabilitat política, una estratègia de la tensió i de la imposició. La democràcia, un debat aquí que fa sis mesos ja que debatem, no depèn d'una llei immanent i estàtica. Depèn de la sobirania popular, de la democràcia i del que entre tots i totes decidim, com la immersió lingüística.

Em sorprèn moltíssim que la senyora García Cuevas parli de Rosa Parks, no només per la política del PP respecte a les minories i les poblacions migrants arreu del món –no només per això–, sinó perquè precisament vostè ha dit una cosa que nosaltres li reconeixem obertament. Vostè ha dit: «A títol personal, conscient i material i en cambra parlamentària, un acte de desobediència.» Sí, és un acte de desobediència. Desobediència que ha canviat i ha millorat aquest país.

Avui hem parlat de feminisme, i del dret a l'avortament, i els primers centres de planificació sexual contra la dictadura nacional catòlica contra les dones els va fer als barris populars d'aquest país el moviment veïnal, explicant què era la salut sexual i reproductiva..., segrestant autobusos a la Trinitat o a Nou Barris perquè hi arribés el transport públic; no pagant impostos, com amb la guerra de l'aigua. No volíeu una consulta i en va tenir 555. O amb la insubmissió, el servei militar obligatori. Els fills de molts diputats i diputades que avui estan aquí no aprendran a matar ni a morir, perquè quaranta mil persones ens vam negar a fer el servei militar obligatori.

Hi ha un proverbi africà que diu que «ells tenen el rellotge i nosaltres el temps». Vostès tenen el rellotge de la imposició, però nosaltres tenim el temps de la llibertat. I a títol personal i antropològic i històric, ahir la senyora García Cuevas, molt amablement, va pujar fins al meu escó a donar-me la sentència. A mi em va recordar un paràgraf de la meua vida personal i col·lectiva, que és quan dos senyors uniformats van venir a casa meua a donar-me una carta que deia que havia d'anar a fer la «mili». Per tant, amb el plaer, amb la necessitat de la desobediència, amb la diplomàcia de la rebellia, i reproduint aquell gest, faré, amb la sentència que ens va entregar ahir, el mateix que jo i quaranta mil persones vam fer aleshores. *(L'orador rebrega uns fulls.)* A la paperera de la història, i de la ignomínia, i de la vergonya.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per posicionar-se, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula el diputat senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies, i bon dia a tots i a totes. Miri, començava la senyora Cuevas dient que si el Govern del PP governés Catalunya tindríem un sistema educatiu trilingüe. Jo dubto molt que això sigui així. Espero que el govern del Partit Popular mai no governi Catalunya, pel nostre bé, però el que sí que li puc assegurar, senyora Cuevas, és que si el Partit Popular governés Catalunya avui una llengua com l'aranès no es podria haver expressat amb dignitat en aquest hemicicle, perquè és el que vostès defensen al Parlament que presideixen, que és el Congrés de l'Estat espanyol, on veten totes les llengües, intentant amagar la realitat plurilingüística que té també l'Estat espanyol.

Per tant, amb aquesta moció que presenta, el Partit Popular torna a intentar desviar l'atenció dels que són els autèntics problemes que té avui l'educació, i especialment l'educació pública a Catalunya. La voluntat del Partit Popular és que mirem cap a una altra banda mentre vostès, el Govern del Partit Popular, es carreguen i desmantellen l'educació, especialment la pública, com fan també amb la resta dels serveis públics.

Miri, els dos problemes que avui té Catalunya en l'àmbit educatiu són, per una banda, l'amenaça que suposa la LOMCE, i, per altra banda, les retallades. I els dos són responsabilitat directa del Partit Popular –i també del Partit Popular de Catalunya. L'amenaça que suposa la LOMCE, no només per l'atac despietat contra el català com a llengua vehicular de l'ensenyament públic..., si abans, amb la moció presentada per la senyora Marina Geli sobre l'avortament, tots teníem la impressió que havíem tornat a l'època franquista, ara, amb aquesta seva, amb la moció que vostès plantegen, tenim la certesa que són vostès els que ens hi volen situar, en aquesta època, i si per vostès fos, potser fins i tot es replantejarien tancar aquest Parlament i no poder discutir del que és la realitat del nostre país.

La LOMCE amenaça, com dic, no només la llengua; amenaça també la igualtat d'oportunitats, perquè és una llei feta a mida de les classes altes; amenaça també l'estat autonòmic, perquè és una llei recentralitzadora; i amenaça, fonamentalment, els valors pedagògics en l'àmbit educatiu, perquè és una llei ideològica i no és, com han de ser les lleis d'educació, una llei pedagògica.

Però és que l'altre element que entenem des d'Iniciativa i Esquerra Unida que també posa en perill l'escola, i especialment l'escola pública, com són les retallades –de les quals, per cert, el Grup del Partit Popular també és responsable–..., si avui tenim uns pressupostos prorrogats –però pressupostos– que retallen sense escrúpols en educació, especialment la pública, també és responsabilitat de vostès, senyora Cuevas, que van pactar aquests pressupostos amb Convergència i Unió. I aquests són els pressupostos que avui permeten tancar escoles públiques a Catalunya, que avui permeten tancar línies públiques a Catalunya, amb la voluntat ideològica al darrere, també, del Partit Popular. Per tant, senyora Cuevas, no acceptarem demagògies.

I acabaré fent una reflexió personal. Escolti'm, em posaré a mi mateix com a exemple –no hi vull posar nin-

gú. Miri, jo sóc fill de dos immigrants andalusos que van venir d'Andalusia, concretament de Granada, als anys 60. Vaig néixer a un barri –alguns diputats que hi ha aquí de Sabadell el coneixen perfectament– que és el barri de Torre-romeu, on el 99,9 per cent de la població som castellanoparlants. Sóc fill de la immersió lingüística perquè el meu pare, immigrant andalús, la va defensar contra el franquisme, i avui em veig jo en aquesta tribuna del Parlament defensant la immersió lingüística, contra el PP, que representa els valors d'aquests que també es volen carregar l'escola pública.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Si us plau. Si us plau...

Joan Mena Arca

Dit això, senyora Cuevas, no defenso la immersió lingüística per una qüestió de banderes, ni per una qüestió d'identitats. Defenso la immersió lingüística per un motiu molt senzill, per igualtat d'oportunitats. Escolti'm, avui li puc garantir que el fill d'uns immigrants andalusos, gràcies a la immersió lingüística, té la mateixa igualtat d'oportunitats que el fill de la burgesia. I això és un gran avenç com a país per a Catalunya.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per posicionar-se, i en nom del Grup Parlamentari Socialista, té ara la paraula la il·lustre diputada, senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, president. Consellera, senyores i senyors diputats, el president Bush ens va ensenyar el que eren les guerres preventives, i avui el PP ens ensenya el que és una moció anticipatòria, anticipatòria del que vindrà amb la llei Wert, no? Si no volien caldo, dues tasses, senyores i senyors diputats.

Miri, senyora Cuevas, nosaltres podem tornar aquesta moció un tema jurídic. Però el que passa és que no ho és. No ho és, eh? Podem discutir com la sentència no qüestiona en cap cas l'ordenament jurídic que és la LEC, els decrets curriculars que s'apliquen –perquè no els qüestiona. Vostè no parla de la sentència del Tribunal Suprem. I podríem –podríem– seguir, però el problema és que no és un tema jurídic, senyora Cuevas –no és un tema jurídic.

Vostès estan plantejant un conflicte polític, i com a tal l'hem d'enfocar, i com a tal l'hem de defensar. I el que no subscriurem en cap cas –no subscriurem en cap cas– és l'estratègia d'un nacionalisme –espanyol, en aquest cas– que, a més, en temps de crisi el que pretén és dedicar-se als conflictes d'identitat i no als pactes de cohesió i de convivència. L'espectacle grotesc del LAPAO..., això sí, molt constitucional, el LAPAO, eh?, no toca la Constitució espanyola, però és la prova del que els estic dient.

Miri, l'única cosa..., podem parlar de tot, òbviament, en aquest Parlament, però l'única cosa que no accepto és una, i és que vostè em digui –li ho deia també el senyor Mena–..., que usted me diga, señora Cuevas –se lo voy a decir en castellano, lengua que hablo perfectamente y que amo profundamente–..., lo único que no acepto que usted me diga es que yo no quiero que esta lengua que he estudiado en la escuela catalana mis hijos no la aprendan. Eso es lo único –lo único– que no le acepto. Porque no es un tema de capacidades lingüísticas, es un tema de concepción profunda. La immersió lingüística no és un fi en si mateix, és un instrument –és un instrument–, com deia la sentència del Tribunal Constitucional de l'any 1994. No és un tema de capacitats de castellà. És posar el català al centre de gravetat –al centre de gravetat– del nostre sistema d'educació, perquè la llengua no és només un tema de capacitat, és el vehicle d'una cultura, l'expressió d'un sentiment de pertinença, i nosaltres aquesta pertinença la volem per a tothom. Catalunya, un sol poble –Catalunya, un sol poble–, i no farem ni un pas enrere en això, senyors del PP i la seva marca blanca rejuvenida de Ciutadans. (*Remor de veus.*) No farem ni un pas enrere en això. Ho van fer molts abans de nosaltres, de tot l'arc polític: el senyor Vallverdú, senyor Galí, senyor Triadú; per als socialistes això té dos noms propis: senyora Marta Mata i senyor Pepe González. Van defensar una concepció d'escola, d'escola oberta, d'escola lliure, que no confon –com volen confondre vostès– l'autoritat amb l'autoritarisme, la llibertat amb el que s'espavili qui pugui, i que presenten el mèrit com si no tingués res a veure amb les oportunitats col·lectives. Una escola oberta, lliure i catalana; perquè potser no se n'han adonat, però som a Catalunya: com volen que sigui l'escola? Per favor.

Hi havia, hi insisteixo, un somni de civilitat que va defensar aquesta gent. Un somni de civilitat que es va trencar fa molts anys, que van trencar per la força. Ara l'intenten tornar a trencar, legítimament, per les urnes, però nosaltres el seguirem defensant; i en aquest cas, a més, amb la satisfacció de saber que la majoria d'aquest Parlament, i, per tant, la majoria del poble de Catalunya, està amb nosaltres.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per posicionar-se, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té ara la paraula la il·lustre diputada..., l'honorable diputada senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, president. Senyora Garcia Cuevas, vostè començava la seva interpellació en l'anterior Ple donant suport a les famílies que s'atreveixen a defensar els drets dels seus fills davant de la Generalitat, i que això era un honor.

El que no fan i haurien de fer al Partit Popular és defensar els drets dels fills i filles dels pares que dema-

nen l'ensenyament en valencià al País Valencià, dels més de 126.000 alumnes valencians que el curs 2011-2012, abans de perpetrar l'últim decret que ha perpetrat el Govern valencià, van veure denegada la seva demanda de ser educats en català. El que haurien de fer és exigir a la Conselleria d'Educació valenciana que compleixi les sentències del seu Tribunal Superior de Justícia, que l'insten a establir ensenyament en valencià als centres de Picassent o de Xirivella. No a dos alumnes, a dos centres; no a disset alumnes, a dos centres. O també el que ha estat l'última a les Illes Balears, promocionar les variants dialectals en contra d'una llengua comuna per afeblir-la, que és el que fan també al Govern de l'Aragó o el que avui també ha fet la diputada López respecte de l'aranès i l'occità, reduint l'aranès com si fos una llengua desvinculada del que és la seva arrel occitana.

Deia vostè en la seva intervenció, en la seva interpellació, que els tribunals decideixen sistemàticament en contra de la immersió obligatòria, i això no és veritat –això no és veritat. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya tampoc no ho ha fet, de decidir sistemàticament en contra de la immersió obligatòria. Demanava vostè en la seva interpellació que es complís la Llei de política lingüística i que no es complís la LEC, que és més recent i és norma al mateix rang que la Llei de política lingüística, i és exclusiva d'ordenació del sistema educatiu de Catalunya. I la LEC, en el seu títol segon, trapa el sistema lingüístic de l'ensenyament a Catalunya.

I sobre el compliment de les sentències per a casos particulars, ja li han anat responen els diversos diputats que m'han precedit, i la mateixa consellera en la interpellació, i per tant no hi tornaré. Simplement, les sentències són per a casos particulars i no poden canviar un model avalat socialment, políticament i legislativament en aquesta cambra, i els casos particulars són atesos amb les garanties que ofereix la LEC.

I vull emprar la meitat del temps que em queda per parlar de qui realment està incomplint, qui realment incompleix. Els vull recordar que l'Estat espanyol està adherit i per tant vinculat a la Carta europea de llengües regionals o minoritàries, que és l'únic instrument vinculat a escala internacional que se centra en la protecció de les llengües minoritàries, i que com a tractat europeu internacional ratificat per l'Estat espanyol, el seu contingut ha de formar part de l'ordenament jurídic espanyol. I els incompliments que fan l'Estat espanyol i diversos governs autonòmics de l'Estat espanyol de la carta europea són flagrants, es perpetuen i a més a més no responen a les demandes d'informació que es fan a l'Estat. L'any 2005 deia el Comitè d'Experts del Consell d'Europa: «L'únic model respectuós amb el compromís de la carta europea és el que s'aplica a Catalunya, basat en la immersió lingüística i la no-segregació dels alumnes.» I considera, aquest consell d'experts, que al País Valencià i les Illes Balears els models de bilingüisme estructural són un incompliment de la carta europea.

O el que deia l'any 2010 aquest Comitè d'Experts en les recomanacions en el cas de Catalunya: considera correcta la política educativa de conjunció lingüística, essent coneixedor de la sentència del Tribunal Constitucional del 2010. I és que la utilització del català

com a llengua vehicular a l'ensenyament a Catalunya és perfectament compatible amb el respecte als drets lingüístics dels alumnes i evita la segregació per raons de llengua, que és el que preveu també el projecte de la LOMCE –o LOMQE–, que és al que dedicaré el minut que em queda.

No busquin subterfugis en nom de la llibertat i de la llibertat d'elecció individual, ni diguin mitges veritats. Ara ja tenen l'artefacte de la llei Wert, que converteix el dret a l'educació en un servei d'educació, i que preveu que els centres s'especialitzin entre d'altres per tipologia d'alumnat, és a dir, també, entre d'altres, per segregació per llengua pròpia, perquè això serà així. Contradiu i trinxia –per tant, incompleix– l'Estatut i la LEC i els pactes establerts pel que fa a continguts curriculars. Imposa nombre d'hores en llengua castellana, el castellà com a llengua vehicular, cosa que impossibilita la immersió, i, per tant, que la totalitat dels nois i noies que acabin l'escolarització obligatòria a Catalunya coneguin i dominin el català i el castellà, i, per tant, que estiguin en disposició d'utilitzar les dues llengües, i, per tant, que estiguin en igualtat d'oportunitats.

La igualtat d'oportunitats, com s'ha dit, és el que garanteix la immersió lingüística. La seva estratègia de dividir un poble per raó d'origen i llengua, avançada al País Valencià i a les Illes, i que fins ara ha estat de perdigonada a Catalunya, passa a ser a canonada, a canonada *limpia* per la llei Wert. I tenen al davant vint anys de feina i consens de docents, famílies, sindicats, partits, per a la cohesió social i nacional, i la voluntat ferma de continuar-hi apostant. Com vostè deia, com vostè començava, jo acabo: un honor per a nosaltres defensar la cohesió social i nacional i les famílies davant dels governs del Partit Popular.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. Finalment, també per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té ara la paraula l'il·lustríssim diputat, senyor Antoni Balasch.

Antoni Balasch i Parisi

Gràcies, president. Honorable consellera, il·lustres diputats, honorable conseller, m'agradaria començar posant en evidència una qüestió que l'hem palesada ara mateix: aquí el Grup del Partit Popular arriba i parla en aranès, nosaltres no podem anar a Madrid i parlar català. Això sol –això sol– demostra tarannà, fets, respecte. Perquè Catalunya és un poble que vol ser i vol deixar ser, i aquest és el nostre patrimoni històric: un poble que és i que vol deixar ser, i que de l'únic que es queixa és de quan no ens deixen ser. Aquesta és la nostra queixa permanent i constant.

S'han exposat molts motius –mirar d'avançar-hi ràpid. La consellera ho ha repetit moltes vegades, ho va dir a la interpellació –un tipus d'interpellacions que

són recurrents–, i que s'han explicat tots els motius jurídics que hi han. Escolti'm, tenim la LEC –la senyora Anna Simó s'hi ha referit–, que és l'empara a tota aquesta situació. Vostès van recórrer la LEC al Tribunal Constitucional. L'article 11.4 no està tocat, que és el que diu que és el departament qui estableix el procediment per atendre els nens que arriben d'acord amb la demanda de la llengua dels pares, i que a més a més aquests fills tenen dret –i la reben– a l'atenció lingüística individualitzada, gràcies a un esforç de tots els professionals de l'ensenyament, de tots els mestres i les mestres, que aconsegueixen que nens que arriben parlant només una llengua, sigui quina sigui –perquè avui ja no només és el castellà–, al cap de pocs mesos tinguin un domini del català, del castellà i de moltes llengües, amb una plasticitat cerebral molt potent, i amb un esforç educatiu molt important, i amb un esforç de cohesió social digne d'admirar.

Digne d'admirar per Europa, que ho ha reconegut –em refereixo ara i salto a raons pedagògiques–, dig-ne d'admirar pels estudis científics. Europa, el 2007, fa un informe d'un grup d'experts encarregat per Brussel·les, que lloa el model d'immersió lingüística de Catalunya i que proposa estendre'l a tot Europa. S'han preguntat vostès per què? S'ho poden preguntar? Hi ha estudis científics que avalen..., comparativament mateixos cursos que funcionen amb immersió i amb no-immersió: resultats idèntics en llengua castellana, idèntics en llengua catalana. Hi ha tota mena d'estudis. A finals de l'ESO, resultats similars castellà-català. A la selectivitat, resultats similars –inclús una mica el castellà per sobre del català. El sistema funciona, però no perquè ho diguem nosaltres, perquè fins i tot el *ministerio* el 2009 fa una prova d'avaluació general a quart de primària, amb 1.583 alumnes, i resulta que el resultat és que els resultats dels alumnes catalans estan, entre d'altres, per sobre dels resultats d'Extremadura i per sobre dels resultats d'Andalusia.

I em referiré a algunes raons jurídiques –que ja s'hi ha referit també anteriorment algun altre grup parlamentari–, i dir que aquestes raons jurídiques fan que, d'acord amb el que diu la LEC, que no està recorreguda..., doncs, sigui la validesa, i cap sentència –cap sentència– pot afectar el règim lingüístic del sistema educatiu català regulat per la LEC. Cap sentència. I que les resolucions judicials promogudes per particulars només afecten en concret els particulars, mai el sistema general –mai–, només els particulars, i aquests queden resolts, com he dit abans, per l'atenció individualitzada i l'esforç dels mestres i del sistema educatiu –queden resolts.

I a més a més diré més: el Partit Popular vol fer pivotar el sistema d'acord amb les demandes de les famílies, d'acord amb les demandes, trencant la societat –no m'hi referiré perquè el senyor Mena ha reflectit molt bé la força de la cohesió social del sistema de la immersió lingüística, reconegut internacionalment. Doncs, aquestes demandes de les famílies que vostès volen fer, a Galícia han estat tombades pel Tribunal Superior de Justícia de Galícia, i també pel Tribunal Constitucional. No obstant, vostès, vosaltres ara, volen tornar a imposar-lo a on? A la LOMCE, la seua

panacea, la seua glòria. Per què? Per eliminar tot això que estem dient nosaltres aquí, i vostès ho intenten posar remarcats entre cometes..., que és el «dret d'opció lingüística», un dret no reconegut –ho he dit– ni pel Tribunal Constitucional, ni pel Consell d'Estat.

Mirin, més enllà de totes aquestes raons democràtiques, socials, pedagògiques, científiques, doncs, escolti, miri, ens avala Europa, ens avalen els mestres, ens avalen les famílies, i els directores, i els inspectors, i els sindicats. Els resultats els avalen pertot arreu. Per què, doncs, vostès continuen així? Quina és la carta tapada que vostès amaguen? Quina és, aquesta carta que amaguen? Mirin, aquí hi ha gent que vol destruir allò que estimem –hi ha gent que vol destruir allò que estimem–, i, per tant, nosaltres no pararem, no deixarem que s'imposi aquest model per ofegar el que és convivencial, democràtic, pedagògic, integrador, cohesionador. No ho deixarem. I m'agradaria, tot i que hi ha moltes coses més per dir, acabar –si m'ho permet, president–...

El vicepresident segon

Ha d'acabar ja, se li ha acabat el temps.

Antoni Balasch i Parisi

Només amb uns breus versos d'en Salvador Espriu, atès que és el seu any.

El vicepresident segon

No tindrà temps, se li ha acabat. (*Remor de veus.*) Ja els dirà en un altre moment. En tot cas, la senyora García Cuevas té ara la possibilitat de pronunciar-se al voltant de les esmenes que s'han presentat.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. Bien, no se han leído el auto. ¿No han visto que dice que la atención lingüística individualizada en castellano no es la manera de garantizar el derecho, que queda prohibida? Se lo prohíbe el tribunal, y esto es posterior a la LEC. Hay que modificar la LEC.

No vamos a aceptar la enmienda de Ciudadanos porque, como les he dicho, el objetivo de esta moción es exigir al Gobierno de la Generalitat el cumplimiento estricto de unas resoluciones que no exigen a la Generalitat que aplique enseñanza en inglés.

Durante esta última semana y a lo largo del debate hemos escuchado afirmaciones que confunden, tergiversan y falsean la realidad. Mire, los catalanes tienen derecho a saber la verdad, la verdad objetiva y contrastable. La primera verdad es que el modelo de inmersión lingüística obligatorio y excluyente del castellano que se aplica en Cataluña nunca ha sido avalado por el Tribunal Constitucional –nunca. La Sentencia 337/94 no avala la inmersión si el castellano queda excluido del sistema. *Consellera*, no ponga esa cara, que es verdad, léase la sentencia. La última sentencia del Tribunal Supremo, de 13 de febrero, reafirma el derecho de cualquier padre que lo solicite a tener la ense-

ñanza bilingüe para su hijo. A título individual, pero cada padre tiene ese derecho.

La segunda verdad que tienen que saber los catalanes es que el nivel de castellano de los niños catalanes no es superior a la media española, y es que esto no se aguanta con un mínimo de sentido común: que con tres horas de enseñanza de una lengua se pueda tener un nivel superior a una enseñanza con todo el horario lectivo en esa lengua. ¿Para qué nos sirve entonces la inmersión, *consellera*? El Govern se apoya en datos parciales y no comparables –se los voy a explicar–, que son las evaluaciones generales de diagnóstico del ministerio de segundo de la ESO. ¿Dónde está el truco? Bien, estas evaluaciones no se pasan a todos los alumnos, se pasan a una muestra. Pero es que además esta muestra la elige la *consellera*, decide qué centros pasan la prueba y qué centros no pasan la prueba. (*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Si us plau. Perdoni, perdoni un moment, senyora diputada. Està en ús de la paraula la senyora García Cuevas. Si us plau, respectin aquest ús de la paraula. Gràcies.

María José García Cuevas

Estoy contando la verdad, guste o no. Las pruebas no evalúan la expresión oral, no se pasan las mismas pruebas en toda España, las corrige la *conselleria*, y algunos enunciados se traducen al catalán. Comprenderán ustedes que estas pruebas no son comparables, no son objetivas, no aportan datos fiables. Pero es que además, en el 2010, estas pruebas que se pasaron en toda España en segundo de la ESO y aquí en tercero de la ESO, el resultado para Cataluña fue que estaba en la media española. A pesar de todo eso, estaba en la media, no estaba por encima. Esta es la verdad.

Tercera verdad: afortunadamente, el catalán hoy no está en peligro de extinción. Los últimos datos del informe de Política Lingüística dicen que el conocimiento y uso del catalán está en un nivel muy satisfactorio. Lo dice el informe: entre el 80 y el 96 por ciento, según lo que se mira. (*Veus de fons.*) Y también, afortunadamente, el uso del catalán –perdone, *consellera*, es mi turno– está perfectamente normalizado, y usted misma me lo ha respondido en una pregunta escrita. Yo le pregunté que cuáles eran las lenguas que entendían los niños cuando hacían la preinscripción en P3. Bien, el 76 por ciento entiende el catalán y entiende el castellano. Bueno, pues ya parece que no hay un motivo objetivo para tener que seguir fomentando el aprendizaje del catalán.

La cuarta verdad es que la competencia de educación está compartida. El ministerio tiene la competencia de diseñar el modelo, y la *conselleria* de aplicarlo. Pero es que además...

El vicepresident segon

Se li ha exhaurit el temps, senyora García Cuevas.

María José García Cuevas

Acabo, gracias, presidente. El Estado tiene el mandato constitucional específico. En la misma sentencia... *(El vicepresidente segon retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El vicepresidente segon

Em sap greu. Bé, cridem a votació. Entenc que no ha acceptat l'esmena de Ciutadans, senyora García Cuevas. *(Pausa. Antoni Balasch i Parisi demana per parlar.)* Senyor Balasch?

Antoni Balasch i Parisi

Per aclariments. Primer, dir que és fals que es decideixi des de la conselleria que es facen..., que se seleccionen les escoles. És totalment fals. I a més a més, una altra cosa. Deia així: «Salvàvem els mots / de la nostra llengua / el meu poble i jo. / Ens alcem tots dos / en encesa espera, / el meu poble i jo.» *(Algú diu: «Molt bé!» Aplaudiments.)*

La presidenta

Senyora García Cuevas?

María José García Cuevas

Consellera, me reafirmo en que en Cataluña las pruebas de diagnóstico el 2010 se pasaron a mil quinientos –creo– treinta y ocho alumnos, y que el criterio de seleccionar qué centros o qué alumnos corresponde a la comunidad educativa autónoma, que es la *conselleria*.

Gracias. Me reafirmo.

(Inés Arrimadas García demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Arrimadas?

Inés Arrimadas García

Sí, señora presidenta. Me gustaría hacer una aclaración al señor Mena, diputado de Iniciativa. Era para decirle que los andaluces, cuando...

La presidenta

És una...?

Inés Arrimadas García

És un aclariment –un aclariment. *(Remor de veus.)*

La presidenta

Si és una contradicció, si és una al·lusió...

Inés Arrimadas García

No, és un aclariment. Bé, al·lusió –al·lusió.

La presidenta

Però és que vostè no ha intervingut. Vostè no ha intervingut, en aquesta moció.

Inés Arrimadas García

Puc fer l'aclariment o no? Puc intervenir? Bueno, lo único que me gustaría decir...

La presidenta

No, no. Senyora Arrimadas, no. *(Remor de veus. Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)* Senyor Cañas, és una qüestió d'ordre o què és?

Jordi Cañas Pérez

Es una cuestión de orden, sí.

La presidenta

D'acord.

Jordi Cañas Pérez

Es reglamentaria. Cualquier diputado de esta cámara que se sienta aludido por cualquier intervención...

La presidenta

No ho ha dit.

Jordi Cañas Pérez

...de cualquier miembro de este Parlamento tiene el derecho... *(Remor de veus.)*

La presidenta

Un moment. Un moment, si us plau.

Jordi Cañas Pérez

Tiene el derecho a pedir una contradicción o a pedir una aclaración, y más en este caso. Y si no, yo no sé Espriu qué tenía realmente que ver en la intervención, o qué tenía que apostillar el diputado convergente que acaba de intervenir hace escasos segundos. *(Veus de fons.)* Bueno, pues se lo digo yo, mire. Mi padre es andaluz y no es un inmigrante, ¿vale? Es un español que vino a trabajar a Cataluña, no es un inmigrante. Y yo soy hijo de andaluz y mi padre no es un inmigrante en Cataluña.

La presidenta

Passem a la votació de la moció. *(Remor de veus.)* Passem a la votació de la moció.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor i 104 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures (tram. 302-00035/10)

Passem al punt número 31 de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula la il·lustre senyora Dolors Montserrat. (*Remor de veus. Pausa.*) Senyora Montserrat, quan vulgui.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Sí. Gràcies, presidenta. Il·lustres diputats i diputades, honorable conseller, com a conseqüència de la interpellació presentada per aquesta diputada hem presentat, tal com vam anunciar, una moció. I per què la moció? Doncs, miri, ho tenim clar: en aquests moments hem passat sis mesos de les eleccions autonòmiques, estem pràcticament al primer semestre d'enguany, i Catalunya, conseller, no té pressupost.

Per tant, Catalunya no té agenda d'inversions, Catalunya no té pla d'infraestructures i Catalunya no té ni pla de transport públic en el dia d'avui. I tenim un govern –permeti-m'ho, senyor conseller– sense brúixola que ens marqui el camí del departament pel que fa a les infraestructures a Catalunya. Les infraestructures necessiten certesa, i vostès viuen en la incertesa permanent, conseller.

Vull recordar que sóc una diputada –vostès em coneixen– que..., m'agrada escoltar, i m'agrada escoltar totes i cada una de les intervencions de tots vostès, perquè entenc que cada dia un aprèn una mica més. Ahir en la sessió plenària –la d'avui, però em refereixo a la d'ahir– escoltava com el senyor Lucena reclamava al conseller Mas-Colell i li deia: «Per què no decideixen presentar els pressupostos?» Veritat que sí, senyor Lucena, que vostè comentava això? O fins i tot el senyor Herrera, que li demanava al senyor Mas: «Comencin a governar.» O fins i tot el conseller Puig, quan demanava en la seva resposta al diputat senyor Coto –al qual tinc una gran estimació per la seva joventut i valentia– que el que calia era fer una oferta de col·laboració. I, per tant, aquesta diputada que els parla va pensar en la seva moció, com no podia ser d'altra manera. Conseller, vaig pensar: «Clavat. Has fet una moció que en definitiva..., pràcticament tothom coincideix en el plantejament.»

Una moció crec que important, densa, de vuit punts. En podran criticar algun punt, és evident; però permeti'm que..., en el primer punt, demanar que aquesta cambra presenti el projecte de pressupostos crec que no és una cosa estranya. Demanar que es realitzi en el termini màxim de tres mesos una revisió i anàlisi realista dels projectes de les infraestructures de Catalunya..., escolti'm, ho hem d'actualitzar, conseller –avui dia no sabem exactament què ens està succeint, ni com pot vostè revitalitzar el bus VAO.

Hem d'elaborar en el termini màxim d'un mes, d'acord amb el context de reducció de la inversió pública per a l'execució de les infraestructures previstes, una proposta de prioritització d'aquelles inversions de

la Generalitat amb una major rendibilitat –com li comentàvem– social i econòmica, davant d'aquelles que aportin una menor competitivitat global –i la proposta es desenvolupa en uns punts concrets del seu departament.

Demanem iniciar –en el punt 4– els treballs per elaborar i aprovar un pla d'infraestructures per a Catalunya 2014-2016. Estem sense un pla. I un govern que no té projectes al calaix difícilment té futur; ni per a ell, ni li pot posar..., preparat per a un govern que pugui vindre al darrere. I aquesta és la realitat, conseller. Hem de treballar, també. Li demanem iniciar els treballs per elaborar i aprovar el pla d'infraestructures. Vostè ja l'està començant, però a la nostra Comissió de Política de Territori i Sostenibilitat no en sabem res de res, des de la seva compareixença, conseller.

En el punt cinquè li demanem impulsar la finalització de les obres i posada en marxa de la línia 9 del metro. Tots els grups parlamentaris per activa i per passiva n'han parlat en el Parlament, a l'anterior legislatura, i evidentment en totes les comissions d'infraestructures o en la comissió de política territorial –com vostè en vulgui dir. I, per tant, hem de fer un esforç a tot el que aquesta diputada li demanava i evidentment li plasma, fins i tot de les queixes del veïnat.

Iniciar els estudis i informes necessaris sobre la programació i l'execució del tram entre Berga i el túnel de Puymorens. Evidentment que l'E-9 és una necessitat. Vostè ja sap que després de la reunió de les cambres a Berga –que aquesta diputada hi va assistir la setmana passada– Ax-les-Thermes ja està desenvolupat. Per tant, vol dir que França té un gran interès en l'E-9. Per tant, nosaltres també hi hem d'insistir. I vostè va permetre que s'aprovés una proposta de resolució del Grup Parlamentari Popular en la passada comissió que anava en aquest camí. Però hem de continuar, i amb aquest criteri li ho posem aquí.

El 7, ja veu vostè –acabo, senyora presidenta– que és tot un reguitzell de propostes que li fem, perquè nosaltres desconexem les seves; per tant, almenys que vostè conegui les nostres. Que no són «nostres», del Partit Popular català, no; són del territori, i quan parlo del territori, vol...

La presidenta

Senyora diputada, ho sento.

M. Dolors Montserrat i Culleré

...que li digui que són de tots i cadascun... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, considerem oportú que el Grup Popular hagi presentat aquesta moció per plantejar en aquest Ple, després de cinc mesos del nou Govern, la concreció –o almenys l'estímul– al Govern perquè concreti allò que era en el discurs d'investidura: la necessitat de revisar a fons els plans d'infraestructures de Catalunya en tots els àmbits, no només des d'un punt de vista de criteri econòmic –i aquest és el sentit de les esmenes que hem presentat en bona part–, sinó també en el sentit del que han de ser les infraestructures amb la nova economia, amb la nova societat –si m'ho permeten–, i també amb les necessitats ambientals que Catalunya ha de tenir en compte.

Per això hem presentat esmenes a la proposta..., a la moció, que van totes en el sentit, per una part, de coincidència. I a això sí que creiem que el Govern ens ha de donar resposta aviat, a aquest compromís de tots de revisar tant el Pla director d'infraestructures com el Pacte nacional d'infraestructures –és a dir, d'una manera que un vagi acompanyat de l'altre, que és el que creiem que seria oportú–, amb un ampli consens en què tots assumirem la necessitat, doncs, de centrar unes prioritats.

I les esmenes que hem presentat en l'apartat tercer van totes en el sentit d'incloure quins són aquests nous criteris –que hi ha també, creiem, un ampli consens avui–, que són que s'ha de partir d'un impacte no només del cost econòmic, sinó de quin és l'impacte social i ambiental en termes de millora de la mobilitat i l'accessibilitat per al major nombre de ciutadans, i el menor impacte. En definitiva, optimitzar les inversions en infraestructures i fer que sigui un model sostenible d'infraestructures –que, a més, normalment és més econòmic. Per això també proposem afegir un punt en què quedi molt clar –que crec que aquest és un compromís que el Govern implícitament ha assumit, però que ens agradaria que avui s'explicités– que s'ha de prioritzar el transport públic en tots aquells àmbits territorials urbans que actualment presenten mancances en aquest mitjà de mobilitat. És a dir, que més enllà de duplicar altres infraestructures, centrem-nos en aquelles que ens han de permetre fer la millor connexió i la millor accessibilitat al territori amb transport públic.

Dèiem que ens felicitem d'aquests criteris nous de com enfocar les infraestructures, i, en aquest sentit, volem aprofitar aquesta intervenció per felicitar el conseller de Territori i Sostenibilitat, perquè ha posat un exemple –aquest dilluns passat– de què vol dir això. El conseller ha dit –i amb bon criteri– que «avui ja no estem per grans vies de pas de quatre carrils per banda que travessen el territori, com és el cas de l'històric Quart Cinturó, perquè aquest projecte queda envellit el 2013». Diu: «La gent s'ha adonat que la sostenibilitat d'un país, també des del punt de vista ambiental, passa per deixar enrere models dels anys noranta» –jo diria «vuitanta i altres». És a dir..., i opta –almenys implícitament ho vam veure en la notícia– per anar cap a un tipus de solució –que no hem estat sols a proposar, però sí que potser dels més insistents–, que és:

aprofitem les infraestructures, millorem les que ja hi ha, potenciem el transport públic, anem cap al model ronda Vallès, que ja en anteriors legislatures –i no parlo només de l'anterior, sinó fins i tot quan nosaltres compartíem govern–, en l'àmbit del Pacte nacional d'infraestructures, vam intentar definir amb diferents alternatives possibles. Per tant, el conseller Santi Vila no va tan desencaminat, encara que el seu grup en aquell moment no va donar suport al Pacte nacional d'infraestructures. Però allà trobarà un referent clar que tradueix el que vostè diu, i que estic segur que tindrà un ampli suport.

No hem estat a temps de presentar una esmena per donar-li suport en aquest punt, perquè tampoc no el volíem..., vull dir, estic segur que el seu grup parlamentari ho ha de pair, perquè realment és un tema que s'ha tractat molt, i com que creiem que té raó, els deixarem el temps perquè puguin anar paint aquesta idea, i la puguem tractar en l'àmbit de la revisió de les infraestructures.

Però més enllà de la –suposo que lleugera– ironia que vostè deu captar en aquesta intervenció, sobretot després d'haver escoltat com el desmentien des del Govern el conseller de Presidència i d'altres, nosaltres li donem suport i demanem que aquest tema el debatem seriosament –seriosament– sense apriorismes ideològics. Se'n recorda, d'això dels apriorismes ideològics? Bé, ara ja no estem sols, ara ja no són ideologia, perquè com el conseller sempre diu: «No, no, amb això d'infraestructures hem de tenir en compte elements d'objectivitat.» I si anem a l'objectivitat, acabarem coincidint en solucions d'aquesta mena, com la que el conseller planteja, i que jo crec que el territori, al final, és realment el que podrà veure. I això potser ho hem de dir, no? Una mica com això de la línia 9 del metro: el que al final haurem de veure és quin tros podem acabar que sigui útil perquè hi hagi una accessibilitat a l'aeroport, i la resta l'anirem reprogramant.

Doncs, anem per la ronda Vallès, i anem per aquest model. La resta del llistat no ho podem admetre, perquè és contradictori si volem obrir aquest torn de diàleg i de treball de consens.

La presidenta

Senyor diputat...

Salvador Milà i Solsona

No concretem un o altre, sinó que ho parlarem i tots els grups ho acordarem en el marc... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Presidenta, honorable conseller, diputades, diputats, aquest és un debat oportú, perquè el desenvolupament econòmic, però també el desenvolupament social de Catalunya, depenen en bona mesura de si som capaços de crear les condicions de competitivitat per generar nova activitat econòmica en el país; i també –deixi-m'ho dir– per consolidar la que tenim en aquests moments. També per incrementar la productivitat. I per fer tot això, és necessari disposar d'una bona dotació d'infraestructures: infraestructures de transport, infraestructures energètiques, ambientals. En definitiva, infraestructures al servei de les persones i al servei de l'economia.

En el passat recent, s'ha fet un esforç inversor molt important en infraestructures a Catalunya, això és evidentment –fins i tot, alguns es queixen d'aquest esforç inversor que s'ha fet, però això ens ha ajudat a seguir mantenint un paper capdavanter de l'economia catalana–, com també és evident l'aturada que hi ha hagut d'inversió en aquests darrers dos anys i mig, aproximadament.

La situació de crisi econòmica té un impacte evident sobre els pressupostos. Ara, això ho justifica tot –aquesta aturada en la inversió–? Nosaltres creiem que no. Tot el problema és l'incompliment o els incompliments del Govern central? Una part, sí, però tampoc ho justifica tot –tampoc ho justifica tot–, tot i que en aquests moments a determinats grups parlamentaris, els que donen suport al Govern, ja els va bé fer aquest discurs. De fet, en els darrers dos anys, l'anterior conseller de Territori i Sostenibilitat, quan se l'interpeïllava, quan responia qualsevol pregunta, quan compareixia ell en comissió, mai ens va parlar de la seva gestió de govern: sempre parlava del tripartit o de Madrid. Ara ja només parlen de Madrid –deu ser perquè algun dels socis de l'actual Govern també formava part del Govern catalanista i d'esquerres.

Ara, el Govern no es pot resignar, malgrat la situació econòmica que li toca transitar i gestionar. El Govern, des del nostre punt de vista, no es pot aturar, i tots plegats no ens podem aturar, perquè hi han determinades infraestructures que són infraestructures estratègiques que l'economia del país necessita.

Ja avanço que el nostre grup demanarà votació separada dels punts 6 i 7, perquè el reguitzell de propostes que ens fa el Partit Popular..., en algunes hi estem d'acord, perquè és veritat –com deia la senyora Dolors Montserrat– que vénen de reivindicacions territorials. Creiem que és..., no incompatible, però que primer hauríem de parlar de la planificació, de la revisió del Pla director d'infraestructures, del Pacte nacional d'infraestructures. Però n'hi han algunes que són estratègiques, que hem de posar-hi la banya més enllà de la revisió del Pla director d'infraestructures i del Pacte nacional d'infraestructures. Els en posaré dues. Una és el corredor del Mediterrani, que hi ha un gran consens, però més enllà del consens hi ha la retòrica; necessitem que se segueixi impulsant. I una altra és la línia 9 del metro, i sobretot en un tram concret –és el que va des de la Fira fins a l'aeroport. Nosal-

tres hem presentat una esmena que diu: «Escolti, el 2014 posin-la en funcionament; busquin els recursos i prioritzin aquesta infraestructura», fins i tot per donar compliment a aquells compromisos a què el Govern de Convergència havia arribat a l'anterior legislatura.

I després, el que ha de fer –de la ronda del Vallès també en voldrem parlar, eh?– el Govern és planificar, el que ha de fer és programar, el que ha de fer és prioritzar dintre del Pla director d'infraestructures, del Pacte nacional d'infraestructures. I vol dir fer una altra cosa, que és encarregar projectes des de la conselleria, iniciar tots els processos –incloses les avaluacions ambientals de determinades infraestructures– per tenir a punt projectes de licitació quan les condicions econòmiques i pressupostàries siguin favorables. Que no ens passi el que ens acaba passant sempre, que és que quan les condicions econòmiques són favorables no tenim els projectes a punt perquè prèviament no hem ni planificat, ni prioritzat, ni hem avançat en tots els processos que s'han de tirar endavant per tenir projectes llestos, a punt de licitar.

Gràcies, diputats, diputades, conseller.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats, diputades, en tot cas, nosaltres hem presentat una esmena que per part de la proponent no se'n ha contestat ni si l'acceptava ni si no, per la qual cosa haig d'entendre que decau i que no ens l'ha acceptat, i, per tant, doncs, mantindrem l'argumentari.

Miri, senyora Montserrat, li direm que compartim una part important de la proposta que vostè ha presentat, que hi ha qüestions a les quals podríem donar suport i que n'hauríem de parlar. Però nosaltres hem volgut posar l'accent en un dels altres elements pel que fa..., amb relació a les infraestructures en la moció que vostès han presentat.

Vostè començava la seva intervenció dient que les infraestructures necessiten certesa. D'acord, necessiten planificació, necessiten certesa, però també necessiten recursos, recursos necessaris per a qualsevol infraestructura. No parlem de pocs diners, quan parlem d'infraestructures. I, per tant, des d'aquest punt de vista entenem que el Govern de la Generalitat, en la situació que tenim ara, no es pot permetre segons quines coses.

Però deixi'm que li ho recordi: és que el problema del Govern de la Generalitat, el problema d'aquest país, no ve d'ara. És un problema que arrenca històricament, un problema que es va intentar solucionar a través de la disposició addicional tercera inclosa a l'Estatut, reconeguda per tota aquesta cambra parlamentària, que va anar a empentes i rodolons, va aconseguir passar el seu tràmit parlamentari, però que per

desgràcia la sentència del Tribunal Constitucional situa com a no obligatòria, tot i que la mateixa sentència del Tribunal Constitucional amb referència a l'Estatut el que ens diu és que no hi ha cap problema que hi hagi un acord entre governs, i en aquesta ocasió o en algunes ocasions el ministre Montoro ha dit que aquesta disposició addicional la tenia com a vigent, i, per tant, hauria de ser d'aplicació.

Nosaltres hem fet els càlculs. Clar, de la disposició addicional tercera, en aquests moments, el Govern de l'Estat deu a la Generalitat de Catalunya –si no ens fallen els nostres números–, tenint en compte el 2013 –tot i que, diguem-ne, encara no està passat, però sí que s'hauria d'executar– 4.500 milions d'euros aproximadament –4.500 milions d'euros–, que no és poca cosa.

El problema ja no és tampoc un tema de diners, és un tema d'actitud. És una manca de voluntat del Govern de l'Estat d'invertir en infraestructures per a Catalunya, però no perquè els catalans siguem més que ningú, és que només dintre de la lògica econòmica al Govern de l'Estat li hauria d'interessar. Hem trobat coses tan esperpèntiques com la proposta del Govern central sobre el corredor mediterrani. Quan tothom està d'acord que aquest corredor mediterrani s'ha de fer, Madrid acaba fent un dibuix que un cop passat València se'n va cap a Madrid, i després torna cap a la costa. Això no és un corredor mediterrani. On és la lògica de les infraestructures? No hi és, no existeix.

Vostès parlen en la seva moció de la rendibilitat social i econòmica. Vostès ens plantegen en aquesta moció un seguit d'inversions, que pels càlculs que hem pogut fer són aproximadament uns 3.300 milions d'euros. Home, jo li dic: vostès que tenen capacitat d'influència en el Govern de l'Estat –se suposa, són el grup que dona suport a la majoria absoluta del Govern Popular–, els demano que aquests 3.300 milions d'euros els posin sobre la taula des del Govern de l'Estat.

Miri, li posaré uns quants exemples de com ha funcionat el Govern de l'Estat en algunes inversions, i aquesta és la demostració més clara i palpable del desgavell que hi ha en les inversions del Govern de l'Estat. Espanya és el segon país del món en quilòmetres d'AVE, per sobre del Japó, Alemanya, França –amb molts més quilòmetres de territori i amb molta més població. Jo només li poso un exemple d'una línia, la de Toledo-Cuenca-Albacete, que es va haver de tancar per deficitària; un dèficit de divuit mil euros / dia, per tant, 6,5 milions anuals, que per la inversió que va costar, 3.500 milions d'euros d'inversió..., i aquesta línia està tancada. Vostès ens estan reclamant inversions per a Catalunya, i que les trobem del tot necessàries, però, en canvi, el seu Govern –el seu Govern– i altres també que ho havien planificat, i en alguns casos executat, estan gastant diners de manera innecessària.

Què vol que li expliqui dels aeroports? El de Castelló, que no s'ha pogut ni obrir; el de Ciudad Real, amb una inversió de 1.000 milions d'euros, que després de dos anys d'operar amb una mitjana de dos vols diaris ha hagut de tancar per manca de recorregut. I les famoses autopistes radials de Madrid, que després de fer una inversió que no ha complert les expectatives

de trànsit de peatge, volen que els catalans les acabem pagant ampliant els peatges de les concessionàries catalanes.

Escolti, el que volem fer, i per això no donarem suport...

La presidenta

Senyor diputat...

Marc Sanglas i Alcantarilla

...a aquesta proposta, és una denúncia de la manca d'inversió... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Victòria Forns.

M. Victòria Forns i Fernández

Presidenta, honorable conseller, diputades, diputats, mirin, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió no surt del seu astorament davant de la moció presentada pel Partit Popular. Clar, vostès reclamen tot un calendari de compliment d'infraestructures pendents a Catalunya. Miri, jo crec que hi ha un punt d'ironia i de cinisme polític fins i tot, i m'estranya, perquè la senyora Dolors Montserrat acostuma a ser molt pedagògica, no?

Volen que parlem dels greuges de l'Estat amb Catalunya? Volen que parlem dels greuges que tenen en matèria d'infraestructures amb Catalunya? Volen que parlem de l'incompliment sistemàtic de l'Estat espanyol pel que fa als compromisos adquirits en els pressupostos generals, sobretot parlant de la disposició addicional tercera? Volen que en parlem? Són diners per a infraestructures –són diners per a infraestructures.

Aquesta és una moció que es pot respondre a través de tants i tants incompliments sistemàtics en matèria d'infraestructures que ens deu el Govern de l'Estat a Catalunya. Molts. I, miri, jo ho tarragonitzaré, una de molt específica i molt important, estratègica: l'A-27. Senyores diputades i senyors diputats, vostès saben la necessitat estratègica –i de retorn, a més a més, econòmic i social– que té l'A-27 per a nosaltres, per a Tarragona i també per a les terres de Lleida? Saben quin és el nivell, el percentatge d'execució de les obres de l'A-27? Resulta vergonyant –resulta vergonyant.

Però, clar, vostès ens demanen a nosaltres que apliquem criteris de retorn econòmic i social, i quan planifiquen a l'Estat infraestructures, això no s'ho miren. Perquè, parlem de l'alta velocitat a Galícia i Almeria? Quin és el retorn econòmic i social que tenen aquestes grans infraestructures amb aquest sistema radial al qual vostès també ens tenen acostumats? Però, clar, en aquestos arguments que són de calat entenc que no ens hi puguem posar d'acord, perquè en qüestions de base –de base–, doncs, tenen dificultats d'interpretació. Clar, l'Estatut és una llei orgànica, i com a tal

—com a tal— l'Estat ha de complir. I en aquest moment no està complint.

I parlem de la tercera addicional un altre cop. Saben vostès que en el període 2007-2013 l'Estat hauria de destinar a Catalunya unes inversions en infraestructures equivalents al percentual del PIB. Només han complert en l'exercici 2007, que sí, que van traspasar aquestos diners, ens van transferir les dotacions. Però el 8, el 9 i el 10, que pugen 1.690 milions d'euros, res de res. I els hauríem d'haver ingressat, eh? I en termes pressupostaris, el 2011, 12 i 13 vostès haurien d'haver pressupostat 1.840 milions d'euros més també exclusivament per a infraestructures. Quina és la suma de tot plegat? 3.530 milions d'euros exclusivament per a infraestructures a Catalunya.

Miri, senyora Montserrat, si fem la suma total de les demandes que fa en inversions en infraestructures en aquesta moció vostè, la xifra és similar. Quina paradoxa, oi? —quina paradoxa.

Parlen vostès en aquesta moció d'establir prioritats en funció de competitivitat econòmica de les nostres infraestructures, i això ens sembla impecable; però és que el Govern i el Departament de Territori i Sostenibilitat no poden estar-hi més d'acord. I de fet, en el seu full de ruta, en el seu planejament, ja té en compte aquests criteris. Els té: retorn econòmic i social. Jo els insto que això també ho apliquin vostès a casa seva, eh?, al Govern de l'Estat, perquè la controvèrsia que ha generat, per exemple, el corredor del Mediterrani..., no n'hauria d'haver generat cap; ni l'A-27, que hauria d'estar acabada, ni el desdoblament de la nacional 340, i etcètera.

En aquesta moció vostès també ens demanen pressupostos, i pressupostos per al mes de maig. Bé, flexibilitzin vostès el dèficit, perquè si apliquem el dèficit actual —l'actual—..., que vostès volen flexibilitat a Europa, la demanen, però després a nosaltres ens collen i ens ofeguen. Doncs, miri, la retallada que hem d'aplicar és igual altra vegada a la suma de tot el que vostè demana en aquesta moció.

I l'espoli fiscal? I els 16.543 milions d'euros de dèficit fiscal? Quantes inversions podríem fer? És que no hauríem ni de passar el ribot, no hauríem de retallar —com a mínim, en el gruixut.

Miri, crec que les prioritats les té clares el departament, absolutament clares. Vostès parlen del Pla d'infraestructures. Molt bé, el Pla d'infraestructures del 14 al 26: nosaltres ja estem planejant, el Govern està fent un planejament absolutament correcte, i a més a més en la línia d'alguna de les coses que vostès plantegen aquí, i estan en fases d'execució, de planificació o d'estudi. I a més a més, prioritant aquests criteris econòmics i socials, aquells que vostès no se'n recorden a Madrid —no se'n recorden. El Govern està treballant, i treballa amb objectius clars de connexió amb Europa, de millora de la xarxa pròpia del país, en matèria viària, ferroviària, matèries de seguretat vial. Alguns exemples; n'hi han moltíssims, però no m'hi puc entretenir —no m'hi puc entretenir.

Jo per finalitzar els diria que el que han de fer és veure com el Govern treballa, respectar el Govern, el treball d'aquest Govern, valorar les condicions en què ho fa. I ben senzill: només cal que demanin als seus companys del Govern de Madrid del Partit Popular —del Partit Popular— que també assumeixin responsabilitats i compleixin amb Catalunya —que compleixin. Si vostès fan els deures, senyora Montserrat, al Partit Popular no li caldria presentar una moció com aquesta. Sabem quines són les nostres competències i obligacions en matèria d'infraestructures, i vostè n'és coneixedora, profundament coneixedora.

La presidenta

Senyora diputada...

M. Victòria Forns i Fernández

Les lleialtats del Partit Popular, al qual vostè representa, estan amb el Govern de l'Estat. I s'equivoquen: les han de tenir amb Catalunya.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta, per posicionar la CUP. Votarem que no, òbviament, tot i que també ens ha sorprès, perquè el perfil de la proposta era molt «cupero» o molt «cupaire», perquè ho volen tot. En tot cas, nosaltres també, el que passa que parlem d'infraestructures en sentit diferent: vostès van cap a la catedral del ciment, i nosaltres anem a un altre lloc.

En l'època gloriosa del totxo i de la pornografia del ciment, el senyor Reyna, el president de l'Associació de Promotors i Constructors de Barcelona, va afirmar literalment: «No ens importa que uns pisos estiguin a un sòl a quaranta quilòmetres de Barcelona, sinó quanta estona es triga.» I sota aquesta lògica és sobre la qual s'ha planejat l'estructura territorial i vial del nostre país, un plantejament que massa sovint s'ha supeditat a les necessitats del trànsit motoritzat i que alhora generava contradiccions i moltes incongruències: el fet que l'obsessió de construir noves carreteres per descongestionar vies antigues acabés fent més infraestructures i que se supedités tota l'estructura del país, tot l'equilibri del país, a fer carreteres i carreteres menystenint els mitjans de transport col·lectius.

Per nosaltres, les infraestructures haurien d'estar al servei i en benefici d'un projecte de país, per això també ens resulta sorprenent, no en els termes..., bé, també en els termes que fa un moment ha manifestat el Grup de Convergència i Unió: si qui més de deute i inversions a Catalunya..., és precisament l'Estat espanyol, amb 5.227 milions d'euros compromesos en infraestructures. Però, per tant, sí que ens preocupa que havent vist com ha anat la crisi encara continuem amb la dèria de solucionar la congestió de les xarxes de transport amb més infraestructures per a recorre-

guts alternatius, que al seu temps multipliquen un cicle pervers de més demandes de mobilitat.

Per nosaltres és urgent revisar el Pla de carreteres, però s'ha de canviar de paradigma, i és fomentar el transport públic, l'estalvi energètic, i la superació –òbviament– de problemes de mobilitat i accidentalitat extrema endèmics que suporten algunes parts del territori. L'altre dia teníem l'ocasió d'escoltar els afectats per la C-55 a Manresa. I en tot cas, també sense oblidar que les que estan pitjor són de titularitat estatal: l'N-II i la 340.

Aposta en un context també de crisi energètica i de canvi de model per unes infraestructures massa sovint..., i la història de la Unió Europea és així, que les grans infraestructures rodades o ferroviàries les ha dissenyat la taula europea d'indústries, l'ERT, que era el gran lobby que per sobre de governs i de sobirania democràtiques definia per on havien d'anar les carreteres, en funció dels seus interessos mercantils de transports de mercaderia.

El transport públic avui continua sent cinc o sis vegades més barat que el vehicle privat per als usuaris, i deu o onze vegades millor en termes de reducció d'emissions. Estem disposats a parlar de la planificació territorial, però la gran pregunta és qui volem que estigui a prop de qui i què volem que estigui a prop de què, si en aquests punts es poden prioritzar altres mecanismes de transports.

I després, també, que s'han d'atendre les necessitats de mobilitat propera. Nosaltres no volem veure passar el tren, volem agafar-lo, i no és el que passa amb l'alta velocitat de Girona, que ens ha costat el que ens ha costat –4.300 milions d'euros un tram de cent quilòmetres–, però la funció social democratitzadora del tren s'ha perdut amb el TAV.

Menció a banda mereixeria la línia 9 del metro, ja amb unes despeses financeres superiors als 16.000 milions d'euros –frau fiscal català, dèficit de les balances. Ningú sap quan es construiran els cinquanta quilòmetres que queden. Aquest any hem pagat 235 milions –si no ens fallen les dades– per a trenta-dues parades buides, la qual cosa ens remet a aquells aeroports sense avions i aquells trens sense passatgers. La tuneladora la tenim al Gornal. I després de dotze anys d'obra, s'ha invertit més del 75 per cent del pressupostat.

Per tant, tenint presents aquestes referències, que són precisament l'incompliment de l'Estat en matèria d'inversions –5.200 milions– o de disposició transitòria de l'Estatut –la tercera, aquests 2.800 milions; no ho sumarem, són coses diferents–, doncs, ens sembla que la moció és una broma de molt mal gust, no? Més encara quan també hi ha dèficits –que potser tampoc compartiríem, però que són importants per a l'estructura productiva i social del nostre país– com el corredor Mediterrani.

Per tant, no ho volem tot en aquest cas, nosaltres, i menys totes aquestes tones de ciment i infraestructures que trinxen el territori i la gent.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *conseller*, diputados, diputadas, Cataluña tiene una deuda en pagos diferidos de 79.502 millones de euros, es decir, 13 billones 310.000 millones de las antiguas –aunque muy comprensivas– pesetas –13 billones 310.000. El señor *conseller* podría perfectamente cerrar su *conselleria* y dejarla en una gestoría. No es necesaria una consejería que no tiene recursos que gestionar, porque ustedes no es que dejen la caja vacía, es que dejaron una deuda monstruosa de 13 billones 310.000 millones de las antiguas pesetas.

Les voy a hablar del tripartito. Y es que como ustedes no lo hacen, como la culpa es de Madrid, yo les voy a decir la herencia que ustedes recibían, voy a hacer de convergente, de lo que tendrían que ustedes hacer si no mintieran, ¿eh? (*Veus de fons.*) Claro que sí –claro que sí.

Bus VAO: 80 millones de euros, 13.000 millones de las antiguas pesetas, tirados a la basura. El aeropuerto de Alguaira, para que vengan a esquiar unos rusos –no sé si los rusos vendrán a hacer algo más que esquiar, pero bueno, ¿eh?–: 90 millones de euros, 15.000 millones de las antiguas pesetas. Línea 9 del metro, pasamos de un presupuesto de 3.000 millones –alerta, atentos: de 3.000 millones de euros, 500.000 millones de las antiguas pesetas– a un presupuesto de 16.000 millones de euros. De 3.000 a 16.000, que acabaremos pagando todos los ciudadanos de Cataluña por la incompetencia, negligente gestión, del Gobierno tripartito, del cual este Gobierno pacta con Esquerra Republicana, los que no saben nada, ¿eh? Ellos no saben nada –no saben nada–, que ni siquiera en el Acuerdo de gobierno citan ustedes infraestructuras. Les importan un comino, las infraestructuras a ustedes. Y cuando las gestionan, nos dejan endeudados hasta el ansia.

Es decir, la historia de las infraestructuras de Cataluña es la historia de un despropósito –de un despropósito. Bueno, y ustedes, ¿qué cogen y dicen? Que la culpa es de Madrid. ¡Qué originales! Yo cada vez que les escucho pienso que la originalidad no tiene límites. ¿Pero qué pasa? Que está en el informe de la Sindicatura de Cuentas, y hay pagos vinculados a infraestructuras hasta el año 2041 –que yo creo que ya no veré–; 2041, ¿eh?, pagos comprometidos a infraestructuras. ¿Pero qué plan director, si lo que hay que hacer es no hacer nada? ¡Si no se puede hacer nada! Por eso no hacen nada, aparte de porque no saben –que eso ya es otra derivada–, pero en esto casi que tienen excusa. Y los diputados dicen: «Claro, sí, estamos trabajando en ello.» Es decir, no van a hacer nada porque no tienen recursos económicos, porque tienen una deuda de 80.000 millones de euros; 80.000 millones de euros a sumar a los 50.000 millones de euros que ya estamos arrastrando. Gracias, *tripartit*, son ustedes fenomenales. Es que es una cosa escucharlos... De verdad, la capacidad de sorpresa que tiene este humilde parlamentario no tiene límites.

Por lo tanto, vamos a votar que sí a la moción, pero sabiendo, por supuesto, que no va a servir absolutamente de nada, porque este Gobierno está paralizado. ¿Pero qué le pasa a este Gobierno, aparte de que está paralizado? Que tiene un serio problema. Que este es un gobierno que está en dique seco, que está en una vía muerta, y que está en una carretera sin salida. ¿Por qué? Porque está atrapado en su incompetencia, y sobre todo está atrapado en un rumbo, en una dirección, que nos llevará al desastre.

Mire, ustedes tendrían que tener una consejería de infraestructuras. De hecho, la tienen. ¿Pero saben cuál es el único trabajo que están haciendo en las infraestructuras? Demolerlas. Seré metafórico. Ustedes tendrían que estar construyendo puentes, conectando territorios. ¿Qué hacen? Justo lo contrario: derriban puentes, cortan las conexiones con otros territorios, y la única –la única, la única– infraestructura que ustedes están planificando, diseñando y construyendo es levantar un muro, una frontera entre catalanes, entre catalanes y españoles, y entre catalanes y europeos. Esa es la única infraestructura que ustedes se han puesto a construir. ¿Pero sabe lo que va a pasar? Que aquí hay algunos ciudadanos que no queremos contribuir a construir ese tipo de infraestructuras, que queremos construir puentes, construir conexiones con el resto de España y con Europa, y que no vamos a permitir que ustedes..., como mínimo diseñar y planificar lo tienen, pero seguro –seguro– que no les vamos a permitir que lo construyan: ningún muro que divida a catalanes, españoles y europeos.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, presidenta. Primer, permeti'm que agraeixi a Iniciativa per Catalunya Verds, i evidentment a l'honorable senyor Milà, l'aportació amb les seves esmenes, que ja anuncio que el grup parlamentari acceptem la número 1, la número 2, la número 3 i la número 4. Lamento no poder-li acceptar la número 5, que és de supressió. Moltíssimes gràcies, perquè crec que ha entès la realitat, i l'he escoltat en la seva intervenció parlant evidentment de les nostres necessitats a Catalunya.

Gràcies al Grup Socialista, senyor Jordi Terrades, per la seva esmena, que també acceptem. Parla de la línia 9: vostè encercla més la data, ens parla del 2014, i, per tant, enriqueix el que és l'esmena del Partit Popular. Moltes gràcies, senyor Terrades, per la seva col·laboració.

Sóc aquí per instar al que pot decidir el Govern de la Generalitat a Catalunya en matèria d'infraestructures, recordin-ho. Hi han esmenes presentades per Esquerra Republicana. Senyor Marc Sanglas, vostè sap la meua estima i consideració, li accepto la voluntat que vostè ha fet amb la seva esmena, però ha d'entendre i compren-

dre que vostè em demana que el Parlament de Catalunya insti el Govern de la Generalitat a exigir a l'Estat fer efectius en el termini d'un mes els pagaments pendents en compliment de la disposició addicional tercera. Hi podria estar d'acord, però escolti'm, senyor Marc Sanglas, per què em demana en un mes, si vostès, des del 2006 que tenim aprovat l'Estatut de Catalunya, i han governat amb el tripartit, no han sigut capaços d'aconseguir el que vostè reclamava des d'aquesta tribuna? Com pot entendre, és una esmena que ve a contracorrent, i per aquest motiu no la hi puc acceptar.

Convergència i Unió. Conseller, m'ha semblat escoltar un divorci entre vostè i el seu grup, que dona suport al seu Govern, perquè d'escoltar la senyora Forn, la qual sap que té la meua admiració, la veritat, aquí hi ha dues contradiccions. Vostè és una persona, és un conseller, que està treballant bé –li ho vaig dir a la seva intervenció– i té una excel·lent sintonia, col·laboració, treball, amb la ministra, la senyora Ana Pastor. Vostè sap que estan desbloquejant tot el tema del corredor mediterrani, que la ministra està al seu costat perquè ella és pionera en el corredor mediterrani; vostè sap com hem desbloquejat la Renfe, aquests 1.200 milions que l'altre dia li recordava; i, evidentment, totes les infraestructures del port. I com no cal dir-ho, un exemple clar amb la Nacional II, i que vostè permet que es multin tots els camions que encara a hores d'ara –en lloc d'informar-los– passen per la carretera, i la majoria són camions espanyols. O són camions estrangers? M'agradaria també que m'ho contestés. Per cert, li he fet una pregunta parlamentària.

Per tant, no coincideix el plantejament de la senyora Forn amb el plantejament que vostè porta. Hi ha un divorci, i en aquest sentit, conseller, com vol que accepti res de les seves dues esmenes, si totes són de supressió? On és la seva voluntat de col·laboració, que li deia abans que vostè ens demanava?

La presidenta

Senyora...

M. Dolors Montserrat i Culleré

No tenen ni una mica de ganes que col·laborem a poder millorar i evidentment encertar amb bon criteri totes aquestes infraestructures. Lamento que... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

(Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Per contradiccions amb la senyora Montserrat.

La presidenta

Trenta segons, senyor Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Senyora Montserrat, si el problema és el termini del mes que li hem posat, li donarem..., negociem el termini. Li ho hem reclamat a vostè, al Partit Popular, perquè són els qui tenen majoria al Govern de l'Estat i els qui en tenen capacitat, perquè cap govern d'aquest país se n'ha sortit fins ara de cobrar els deutes pendents que tenim amb el Govern de l'Estat. Entenent que vostès tenen fil directe i tenen fortaleza amb el Govern de Madrid, el que els reclamem..., per això els ho reclamem a vostès, perquè sabem que tenen bona entrada. La resta de governs d'aquest país no han tingut mai cap capacitat de negociar. Per tant, si és un tema de terminis, m'ofereixo a modificar i a transaccionar el termini d'un mes.

Gràcies.

La presidenta

Senyora Montserrat, ja li ho han posat més fàcil.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, presidenta. Fa tard –fa tard–, però li vull dir al senyor Marc Sanglas –que dona suport al Govern de la Generalitat, no?, Esquerra Republicana– que vostè sap més que ningú l'esforç pressupostari que està fent el Govern de l'Estat per donar suport, ajudar, col·laborar i pagar fins i tot les nòmines d'algun mes, per no dir de diversos mesos, del Govern de la Generalitat. Per tant, no em demani miracles. Vostè em podia haver posat una data molt més extensa i en podíem, evidentment, haver parlat.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

S'ha demanat votació separada dels punts 6, 7 i 8. Alguna altra petició de votació separada? (*Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.*) Senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Presidenta, podria, si us plau, aclarir-nos quin és el punt 8?

La presidenta

Imagino que és el punt 8 que està en la moció.

(*Pausa.*)

Votarem la moció començant pel punt sisè –punt sisè.

Comença la votació. Amb les esmenes incorporades, s'entén.

Senyor Fernández? (*Pausa.*)

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjat per 31 vots a favor, 70 en contra i 29 abstencions.

Votem ara el punt setè –el punt setè.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (*Pausa.*)

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjat per 16 vots a favor, 83 en contra i 29 abstencions.

Votem el punt vuitè.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (*Pausa.*)

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor i 83 en contra.

I ara votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (*Pausa.*)

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor i 71 en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atur i les mesures per a fomentar l'ocupació (tram. 302-00038/10)

Passem al punt 32... (*Veus de fons.*) Ai, sí, perdó. Doncs, ja ho arreglarem a l'acta, d'acord. Passem al punt 32 de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atur i les mesures per fomentar l'ocupació, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós. Senyor Amorós, quan vulgui.

Oriol Amorós i March

Sí, d'acord. Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, conseller, Catalunya té en aquests moments, segons l'última enquesta de població activa, 903.000 persones a l'atur, i si entrem a analitzar aquestes dades, que en quantitats són tan greus, i les analitzem qualitativament, ens trobem algunes dades que són molt preocupants.

Per exemple, aquelles persones amb una formació inicial o sense estudis: s'ha destruït la meitat dels llocs de treball en els darrers cinc anys, en el que fa que dura la crisi. Per exemple, el nombre de persones que fa més de dos anys que estan buscant feina s'ha multiplicat per deu durant dos anys. Per tant, aquesta és una moció que fa el Grup d'Esquerra Republicana amb voluntat d'acord, i vull agrair d'entrada les moltes propostes rebudes de tots els grups i la voluntat de diàleg que hi ha hagut, tot i la dificultat i la complexitat i l'escassetat de temps, però la voluntat de diàleg hi ha sigut per part de tots, per tal d'enfocar la millora de l'ocupabilitat de les persones que estan patint l'atur amb més duresa.

Per tant, la primera proposta que posem damunt de la taula és una proposta que no resol tots els problemes, però sí que és una proposta directa, d'ajut directe, de creació de 1.500 llocs de treball per a aquelles persones que estan a l'atur que cobren la renda mínima

d'inserció, i ens permet treure-les d'aquesta situació de renda mínima, posar-les a una situació de participació en el mercat de treball, com a mínim aquell temps que necessitin per després cobrar una prestació de desocupació, si el projecte d'inserció laboral fracassés. Per tant, la primera, directa, d'ajuda als que més ho necessiten.

La segona, estructural. El SOC necessita ser reformat. Quina frase, no? Quantes vegades l'hem dita en aquest hemicicle. Avui volem ficar unes pautes i unes guies clares de quin sentit ha de tenir aquesta reforma del SOC. La primera: el SOC ha de ser públic. Hi ha hagut un debat en aquest país, hi han hagut teòrics en aquest país, que han pensat que el mercat de col·locar les persones aturades al món del treball és un possible mercat sobre el qual es pot fer ànim de lucre. Nosaltres pensem que no; nosaltres pensem que l'atur és una situació molt greu i no és un mercat sobre el qual enriquir-se. El SOC ha de ser públic.

El SOC ha de tenir un caràcter central en el sistema d'ocupació de Catalunya; reconeixent el valuós paper que fan els ajuntaments, que fan el conjunt d'ens locals, que fan consorcis sectorials, que fan gremis, que fa molta gent, però el SOC ha de ser central en aquest sistema. I com ho farem, que sigui central en aquest sistema? A partir de dos elements. Un element de dret, que entenem que des d'un punt de vista progressista és un gran pas endavant, semblant al que va suposar la Llei de serveis socials. Per a la quarta pota de l'estat del benestar volem establir un dret subjectiu de les persones aturades a rebre uns serveis en tant que persones aturades. Quins serveis? Orientació, formació ocupacional i intermediació amb el mercat laboral. Tota persona aturada de Catalunya, amb la nova Llei d'ocupació de Catalunya, volem que tingui el dret subjectiu de rebre una sèrie de serveis que es defineixen, com vam fer amb la Llei de serveis socials, a partir d'una cartera de serveis per a l'ocupació.

Tercer element del SOC –importantíssim–: el sistema que és complex, que és variat, que és ric, ha de tenir un element coordinador clar. Un sistema d'informació únic. En el qual participin també els ens locals, és clar que sí, però que sigui únic. Que l'historial de serveis rebuts en l'àmbit de la formació ocupacional sigui conegut. Que tot allò que s'hagi invertit en una persona sigui conegut, i sigui coordinat.

Segon element: hem de canviar la gran feina que li dona al SOC la tramitació d'expedients de subvenció per un sistema àgil de contractes programa. Avui hi ha al SOC multitud de funcionaris que dediquen el seu temps fonamentalment a tramitar expedients administratius sense saber el resultat d'allò que estan tramitant. Hem de canviar aquest sistema. No pot ser que dediquem tants esforços a la burocràcia i no suficients a l'orientació i a la intermediació laboral.

Hem de regular també les agències de col·locació. Això és una cosa que ens ve de l'Estat. I hi hem de ficar fre i hem de ficar el nostre sistema. En lloc del que ens diu l'Estat, que és: poquetes, les més riques –les amigues d'en Montoro, potser?; no ho sé–, però poquetes i les més riques per anar a perseguir els aturats...,

a dedicar a aquelles que són sense ànim de lucre i per als casos més difícils, les especialitzades en els casos més difícils.

Quart capítol d'aquesta moció. Reforma de la formació professional. Una altra frase que l'hem dita mil vegades. Què és el que busquem? Ras i curt: que aquest gran percentatge de persones aturades que tenim sense currículum, que els costa anar a trobar feina, que cada cop que tenen una entrevista de feina es presenten amb un currículum buit, hi puguin anar defensant-se millor. Volem donar una caixa d'eines als aturats perquè tinguin millor currículum. Volem que el que tingui experiència laboral la pugui acreditar, la pugui posar junt amb tots els cursets que ha fet, i tot això junt li doni un títol. Volem que els aturats de Catalunya tinguin una caixa d'eines que els faci més fàcil trobar feina en aquests moments difícils.

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

I acabo, senyora presidenta, en deu segons. Cinquè apartat: la formació ocupacional –tota, tota, tota– ha de servir per tenir certificats d'acreditació de capacitat professional. No val més fer cursets que després no se sap per a què serveixen. *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, en nom d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Amorós, la seva no és una moció de perdigonada, és una moció gairebé de bomba de raïm, perquè en una mateixa moció hi posem la PIRMI, hi posem el SOC, hi posem les agències de col·locació, la formació professional. Tinc la temptació de presentar-ne una sobre l'Estatut dels treballadors en pes. Però, en fi...

En tot cas, el problema que té això és que toquem aspectes parcials, i en tocar aspectes parcials –tot i que crec que coincidim en la majoria de conceptes que vostè ha anat esmentant, perquè hem estat a fora parlant molta estona sobre com transaccionar alguns punts–, a l'hora de deixar-ho escrit es poden obviar alguns conceptes que per nosaltres serien bàsics, i que si no queden escrits podria ser que quedessin..., que fossin interpretats de manera diferent per qui fos que els volgués interpretar.

En el primer punt vostè parla de..., proposa 1.500 llocs de treball per a perceptors de la PIRMI. M'imagino que no deu ser un brindis al sol, m'imagino que ho deu tenir més o menys pactat amb els seus socis de govern, d'alguna manera, però la sensació que pot donar

és que ventilem el tema de la PIRMI amb això, amb la perdigonada. I aquesta sensació, és clar, nosaltres no l'acceptaríem. Per una raó. No podem deixar..., senzillament, després de l'actuació jo diria que mesquina de culpabilització dels perceptors de la PIRMI que va fer el Govern «dels millors» a l'anterior legislatura, no podem ventilar-ho només d'aquesta manera. Després que 120.000 llars no tinguin cap ingrés, i que tenim per resoldre més de deu mil expedients de persones que tenen dret a la percepció, després que hi hagi persones que estan trigant més d'un any a cobrar, nosaltres, ho sento molt, però no volem avalar la percepció que ventilem el tema de la PIRMI sense haver fet un esment explícit d'aquesta situació, que és el que li proposàvem. Per això nosaltres li proposàvem que aquests 1.500 hipotètics llocs de treball siguin per a plans d'ocupació per a persones que no tenen cap ingrés, i que el Govern doni resposta a tot això que he estat dient; doni resposta als endarreriments i doni resposta als expedients pendents. Per tant, com que no ho podem avalar, demanaríem per a aquest punt votació separada.

En el segon punt, vostè parla de la futura Llei del SOC, i precisament per això, perquè parla de la futura Llei del SOC, nosaltres volem que quedin escrits –allò que li deia– elements conceptuals d'aquesta nova hipotètica estructuració del Servei d'Ocupació de Catalunya. Nosaltres, suposo que igual que vostès, defensem un SOC que sigui –ja ho ha dit– un organisme públic, que tingui la responsabilitat de les polítiques actives d'ocupació, però voldríem un servei d'ocupació que treballés en xarxa amb els ens locals, que tenen competències en aquestes polítiques i també tenen competències en els plans de desenvolupament local. I que als ens privats se'ls encarreguin aquelles tasques que no tenen capacitat per fer els ens públics.

No podríem deixar només el SOC com un element burocràtic, no podríem fer-ho, però tampoc podem obviar la possibilitat i la necessitat de cooperació amb els ens locals. I no podem posar en el mateix nivell –ni en les decisions, ni en les formes de col·laboració– els ens públics que els ens privats. Cal que els ens públics siguin coresponsables, i cal que els ens privats tinguin controls contractuals clars i controls contractuals definits. Hem estat molta estona transaccionant moltes esmenes, i, per tant, votarem a favor de la majoria de punts. Ens queden per clarificar els punts vuitè i novè, del 2 –el 2.8 i el 2.9–, que també en demanaríem votació separada. En el tema de les agències de col·locació, nosaltres creiem que hi hauria d'haver un únic servei públic i que s'hauria de revertir aquesta situació, però entenem que les propostes que es presenten són la constatació d'una realitat, són pragmàtiques i aporten millores pragmàtiques per evitar situacions d'abús que en realitat es produeixen o bé que es poden produir. Per tant, les votarem a favor.

I en el tema de la formació professional, les esmenes que hem presentat són més tècniques –són tècniques, són apreciatives– que no pas de fons, excepte una. Quan vostè diu «el programa únic compartit d'informació i orientació», nosaltres demanem que sigui gratuït. I no ens ho ha acceptat. Perquè hi estem d'acord.

No ens ho ha acceptat. Per tant, ens temem que no ho pugui ser. I, per tant, d'aquest punt, que és el punt 4.1, també demanaríem la votació separada.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, honorable presidenta. Agrair de nou, en aquest cas al senyor Amorós, la seva moció, com ell també va fer amb la nostra, que va ser la primera d'aquesta sèrie de mocions en matèria d'ocupació. Això vol dir que és un tema que realment ens ocupa i ens preocupa.

No li diré –com vostè tampoc no ho va dir– que sigui una moció de perdigonada –tot i que Convergència sí que ho va dir– o que sigui oportunista, perquè seria, com vostè també va dir, menysvalorar la tasca que fem en aquest Parlament, menystenir-la. I en aquests moments haig de dir que n'hem fet molta, com deia, amb aquestes cinc mocions. Jo crec que tots hi hem posat una voluntat explícita i extrema, justament de buscar aquest màxim consens, màxim acord per l'ocupació a Catalunya. Aquesta era la proposta que fèiem en el primer terme, i jo crec que aquesta ha sigut la voluntat de totes les mocions que s'han anat plantejant.

Analitzada detingudament la seva moció, senyor Amorós, li haig de dir que entenem la seva proposta que no vol quedar despenjada dels altres grups que ja hem anat fent propostes, perquè en el fons el que fa és..., aprofundeix en algun dels aspectes. I com deia, aprofito per recordar que en portem cinc ja d'aprovades en matèria d'ocupació, del Servei d'Ocupació, diferents aspectes, i després de tres mesos o més el més fresc és a l'aigüera, i especialment el pressupost, que també ens diria i ens marcava, doncs, quines són les prioritats en matèria pressupostària pel que fa al Govern també respecte a l'ocupació.

De fet, aquesta moció també el que fa és obviar que vostès, Esquerra Republicana, tenen una certa responsabilitat compartida amb Convergència i Unió pel que fa a govern, a l'acció del Govern, arran del seu pacte de govern. Però..., i també, en aquest cas, a la moció creiem que és més significatiu el que no diu que el que diu, i el que sembla, en tot cas, que..., el que fa, potser sense voler, és tancar alguna de les coses que Convergència, doncs, en fi, justament no fa. Només planteja, aquesta moció, l'ocupació en termes de PIRMI, del Servei d'Ocupació i del sistema de formació professional, i crec que del que s'oblida, justament, és de fer propostes per evitar l'exclusió o la pobresa, o per reactivar l'economia. Però bé, en tot cas, altres mocions sí que ho plantejaven.

Sobre els plans d'ocupació per treure persones del PIRMI, ens preocupa que no signifiquin treure les persones d'un lloc per estalviar-se diners, per reduir una factura, i el que acabi sent és que hi hagi unes per-

sones que perdin drets. Per això la nostra esmena, que agraïm que hagi acceptat en part, malgrat que no hagi acceptat una part que hi dèiem que el que havia de fer, també, és tenir recursos específics addicionals als del PIRMI; per tant, que no ens redueixi el pressupost, si no és que ho volen..., i per evitar que ho vulguin fer pagar potser a algú altre. I se m'acut, potser, a qui podrien fer-ho pagar.

De fet, agraïm també que incorpori un apartat zero abans de començar que sigui recuperar aquell punt que vam aprovar en aquest Parlament, que és instar l'Estat a recuperar els recursos proporcionals també a l'ocupació del pressupost del 2011, i un cop s'hagi fet, el Govern ho hagi negociat i ho hagi obtingut, que el Govern de Catalunya també dediqui a l'ocupació els mateixos recursos que el 2011 –o proporcionalment– també a l'ocupació, i sobretot, també, als recursos humans.

Sobre el SOC, nosaltres proposem que tingui en compte el món local. Llàstima que en part no ens ho hagi acceptat, perquè el lideratge compartit i la cooperació en la gestió del SOC amb el món local creiem que és una garantia d'eficàcia i d'eficiència també, i de garantir amb totes les administracions que ho fem el millor i el més ajustat al territori.

I sobre la formació, també hi hem incorporat esmena –que també agraïm que incorpori–, perquè justament una de les qüestions que no recollia cap –o com a mínim aquesta– moció és tot un gruix de persones, d'aturats i d'aturades, que no tenint titulació de l'ESO no poden accedir a cap oferta formativa professionalitzadora. I, per tant, que permeti millorar la seva ocupabilitat. Per tant, agraïm també que ens l'hagi incorporada.

En tot cas, lamentem que aquest concepte que entenem jacobí –d'únic i central– no hagi volgut acceptar les nostres esmenes en termes que sigui integrat, treballant integradament, coordinadament, amb tots els que tenen a veure amb aquesta xarxa ocupacional. En tot cas, els faig una proposta –que l'entrarem, també, tot seguit–, que és sumar totes les resolucions aprovades durant aquest temps sobre ocupació aquí al Parlament, aquestes sis mocions: en fem un text refós, coherent, que les integri totes com el...

La presidenta

Senyora diputada...

Montserrat Capdevila Tatché

...full de ruta que de fet hem acabat de fer al Govern. I, per tant, que sigui... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, diputats, diputades, aquesta és una moció certament ambiciosa –ambiciosa– que agafa diferents àmbits: agafa el SOC, el PIRMI, la formació, la regulació de les agències de col·locació. Em deia la senyora Capdevila si no en diria «de perdigonada». No, «de perdigonada» no; li diré el que li he dit al mateix proponent, amb tot l'afecte, però també fent..., podríem dir, explicant una mica com és aquesta moció.

És una moció llarga –jo li deia: «És com un missal.» I, per tant, tenim una moció francament llarga que ens demana molts temes i diversos, i en els quals, doncs, ens fa demandes concretes. Demandes concretes en les quals..., a mi m'agradaria començar dient que les coses les podríem fer millor si tinguéssim els recursos que voldríem per fer polítiques en aquest àmbit. De fet, els ho deia el conseller en l'anterior sessió, en la interpellació, en la qual marcava, doncs, la diferència del nivell d'atur de Catalunya amb el que hi ha a Euskadi, on els recursos són diferents, i, per tant, allò que es pot posar en aquest àmbit és diferent.

Nosaltres, lamentablement, tenim una retallada per part del Govern central del 57 per cent dels diners en polítiques actives d'ocupació, el fet que no podem lligar les polítiques actives i les passives, però també tenim problemes, podríem dir, que hem heretat, no? Senyora Capdevila, vostè demanava més recursos en aquest àmbit. Segurament si cada dia no haguéssim de pagar 6 milions d'euros dels deutes que varen deixar, segurament tindríem..., no «segurament»: tindríem de l'ordre de 2.000 milions d'euros l'any, que això posat en polítiques actives d'ocupació podria ser un pla per a unes 250.000 persones que estan a l'atur en aquests moments. Per tant, aquí hi haurien diferències substancials.

Respecte al PIRMI. Aquí se'ns ha demanat..., i, de fet, el conseller ho anunciava en la interpellació, anunciava la necessitat que el PIRMI no sigui només una renda de suport per a les persones, sinó que hi hagi uns processos, uns itineraris, amb un seguiment individualitzat a les persones i a les famílies, i que, per tant, aquest és el gran repte que s'ha de donar en el que representa el PIRMI. Aquesta és una realitat objectiva, i, per tant, la iniciativa que presenta, doncs, Esquerra Republicana, va en línia exactament del que el conseller anunciava en la interpellació l'altre dia. Vostès ens ho xifren en 1.500 persones; escoltin, jo crec que l'important és iniciar aquest camí, i que, per tant, comencem a donar un tipus de prestació diferent a les persones, que no és només una prestació econòmica, sinó que el PIRMI verdaderament respongui al que és la seva necessitat. I, per tant, garantir que aquestes persones poden introduir-se en l'àmbit laboral, que és el que entenem que elles desitgen, i també el conjunt de la societat.

Respecte al SOC, el compromís, doncs, de fer una reforma del SOC. El conseller hi era l'altre dia, i entenem que –escolti'm, així s'ha dit i en múltiples ocasions, i no ens fa res dir-ho– hi ha, i és necessari que hi hagi, col·laboració institucional, però cadascú també

hi té el seu paper. I, per tant, el que és el lideratge i la coordinació d'aquestes polítiques correspon al SOC, i això, evidentment, ha de ser en col·laboració amb les diferents institucions, i, per tant, els ajuntaments –no més faltaria.

Respecte al que és el punt tercer, que és regular les agències de col·locació per atendre millor els casos més difícils. Aquí hi ha hagut alguna angúnia que s'ha expressat en aquest àmbit, i jo crec que no seríem justos si no veiéssim que a Catalunya disposem d'una xarxa molt i molt interessant en aquest àmbit d'economia social, alguns casos d'organitzacions sense ànim de lucre; d'altres, empreses lucratives, però que estan fent una bona feina, i que, per tant, en aquest sentit és necessari que les aprofitem i que puguem treure'n el màxim rendiment.

Per tant, és en aquest sentit que veiem bé –i hem fet alguna esmena a Esquerra Republicana– el que és la necessitat que el Govern central tingui en compte aquestes particularitats de Catalunya i com estem estructurats, i que, per tant, a partir d'aquí, si de cas el Govern de Catalunya pugui modificar alguna cosa.

Respecte a la formació, a la formació professional, aquest és evidentment un àmbit en què hi ha un model de formació professional que ha de ser més proper a l'empresa, de més dualitat, i, per tant, de formació i treball més integrat als sistemes.

Per tant, hi insisteixo, aquesta és una moció que abasta moltíssims temes, en els quals dona en gran mesura resposta al que el Govern està impulsant, i és per aquest motiu que, doncs, nosaltres hi votarem favorablement.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, dir que avui tanquem el cercle aquest que vam iniciar amb aquestes mocions –mocions que, per cert, les cinc van tindre l'aprovació de quasi la totalitat de tots els punts que es presentaven aquí. I era evident que aquest cercle de presentació de mocions acabaria realment en una més, jo diria la més important, perquè és la que farà el Govern. Per tant, vull dir que el felicito que aquesta moció que presenta Esquerra Republicana de Catalunya sigui la moció que tanqui, sigui la moció que obligui el Govern de Convergència i Unió a portar un projecte de llei que ja sabem el color que té i com és.

Vull agrair al grup proponent, a Esquerra Republicana de Catalunya, la disponibilitat que ha tingut per arribar a acords amb tots els grups parlamentaris. La veritat, senyor Amorós, és que hi ha coses que quan ens uneixen a tots, i és de sentit comú, com és realment el

problema que tenim de l'atur, és bo que totes les formacions polítiques i tots arribem a acords.

Pel que fa al primer punt, que és crear llocs de treball en benefici de la PIRMI, miri, nosaltres ens abstindrem per una qüestió òbvia, que és que veiem que hi ha una bona voluntat per fer-ho, però, és clar, demanar o dir de crear 1.500 llocs de treball directes vol dir a l'Administració pública, quan l'Administració pública avui el que està és acomiadant contractes de l'Administració. Per tant, hi ha una contradicció. I abans d'ahir, el representant d'Iniciativa per Catalunya Verds deia una cosa que és certa: hi ha molta gent que no té ni el PIRMI, ni cobra el PIRMI, que no té absolutament res de res. Sí que vostè me dirà que quan a aquesta gent se la fiqui a treballar, els que deixen de tindre el PIRMI són los que vénen darrere, però fins que vénen no tenen absolutament res. Per tant, per un principi de solidaritat, nosaltres ens abstindrem en aquest punt.

Pel que fa al punt per fer un SOC més àgil, públic i que coordini tot l'àmbit d'ocupació, orientació a les persones de forma individualitzada, nosaltres hi estem d'acord. Hem fet una esmena, perquè ve a recollir un esperit que nosaltres creiem que ha de tindre el SOC que fins ara no ha tingut, que és: plenament orientat a resultats; no a burocràcia, a tindre resultats. I els resultats que fins ara ha tingut el SOC, doncs, la veritat, són molt pobres, són uns resultats molt minsos, perquè un 3 per cent de col·locació de les persones que té a dintre, el resultat és completament negatiu, per no dir realment que ha sigut un fracàs total i absolut.

Nosaltres hi ha un apartat d'aquest primer que hi hem presentat esmenes corresponents al que nosaltres volíem que es trasgués, que és «sense ànim de lucre». Ens abstindrem, perquè no entenem..., o mos han dit que legalment és així, que no hi poden entrar ens privats amb ànim de lucre. Però nosaltres aquí volem fer un manifest contundent que tots els ens amb ànim de lucre..., que no se'ls pot excloure i no se'ls pot dir que no tenen eficiències. Si abans estava dient el 3 per cent del fracàs del SOC amb una gestió pública, mireu el resultat que han tingut els ens o les agències de col·locació privades, el 100 per cent.

Una altra cosa és –que jo hi estic completament d'acord, senyor Amorós– que aquestes agències han d'anar molt encaminades i dirigides als col·lectius més necessitats de poder tindre'n. Per tant, nosaltres hem afegit aquí aquestes esmenes de treure «sense ànim de lucre» per deixar-ho més obert, perquè puguin entrar-hi totes aquelles que també es mereixen un lloc per poder treballar i per poder ajudar-nos en aquesta xacra que té Catalunya, la primera xacra que té Catalunya, que és l'atur. Quan fèiem l'altra, que era referent al tema de la xarxa territorial, no dèiem que desaparegui la xarxa territorial, sinó que possiblement també s'haurà de reformar.

Els punts en què vostès parlen..., referents a l'Estat, miri, nosaltres..., el Govern –penso– de la Generalitat, el que hauria de destinar és un pressupost propi al principal problema de Catalunya, en lloc d'esperar que tots els diners arribin de Madrid via conferència

sectorial. Però, és clar, no ho poden fer si no tenen ni uns pressupostos presentats.

Per tota la resta, retirem l'última esmena. Agraïm novament, pel temps que tinc i abans que em tallin la veu, doncs..., dir-los que nosaltres celebrem que això sigui un fet. I ja també dir que d'aquest projecte de llei que presentarà el Govern de Convergència i Unió, en mans del seu conseller senyor Felip Puig, ja coneixem la cara, els ulls i la forma que tindrà, per tant, ja hi ha un camí de coincidència per poder treballar amb ell.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyor Luna, la veu no la hi tallaré, li tallaré el micro. (*Rialles i veus de fons.*) Té la paraula, en nom del Grup Mixt, per fixar la seva posició, el senyor David Fernández. (*Veus de fons.*) Perdó, no, no; la senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señores diputados, señoras diputadas, bueno, me gustaría agradecer a Esquerra Republicana y al señor Amorós que hayan presentado esta moción, porque nos ha hecho muy felices –nos ha hecho muy felices– por varios motivos.

Uno es porque replica prácticamente en el tema de la reforma del SOC el planteamiento que nosotros trajimos hace dos semanas a este Pleno, y, por tanto, nos parece como reforzar el mensaje que nosotros ya dimos, y estamos plenamente contentos de que desde Esquerra Republicana se nos reconozca el valor de las propuestas que hacemos desde Ciudadans. Así que se lo agradecemos enormemente. Y, en segundo lugar, estamos muy contentos porque esta moción de Esquerra Republicana manifiesta un claro cambio de orientación y cambio de rumbo en Esquerra Republicana, y ahora les explicaré por qué.

Respecto al primer tema de la reforma del SOC, llegan un poquito tarde. Eso sí, ¿eh?, porque después de siete años de *tripartit* en los que ya estaba plenamente en boca de todos que el SOC se había de reformar y ustedes no hicieron nada, y, bueno, incluso negaban –negaban– que el Servei d'Ocupació de Catalunya no fuera ágil, no fuera ineficiente, etcétera, pues, llegan un poco tarde. Pero, bueno, más vale tarde que nunca.

Y después, para la propuesta concreta de la reforma del SOC, ya le digo, llegan dos semanas tarde, pero de verdad que no nos importa. Nos resulta muy familiar, como le digo, ¿no?, cuando hablan de evaluación por resultados, servicio ágil, útil, evitar duplicidades, regular las agencias de colocación, mayor coordinación... Pues nos vemos absolutamente reflejados. De hecho, me imagino que ustedes antes de preparar la moción, incluso la interpelación, deberían de estar diciendo –me lo imagino–: «Estos de Ciudadans, de verdad, todo el día hablando de empleo, ahora han propuesto un Pleno extraordinario de reactivación económica» –pleno que ustedes con Convergència i Unió han bloqueado, por cierto–, «haciendo propues-

tas concretas... Aquí tenemos que hacer algo.» Me veo ahí redactando la moción: «¿Cómo hacemos para que diga lo mismo pero no se note mucho?» Bueno, al final no se preocupen, que esto es un trabajo de todos, y como digo, no va a haber ningún problema.

Y después, respecto al cambio de rumbo, es un cambio de rumbo brutal, su moción, porque ustedes habían repetido hasta la saciedad que nosotros en Cataluña no tenemos margen en políticas activas de empleo. Yo le leo, si usted me lo permite, algunas declaraciones que usted mismo, señor Amorós, hizo hace poco conmigo en la Comissió d'Empresa i Ocupació. Respecto a la reforma del SOC: «La Generalitat té un petit marge de competències.» Respecto a las políticas activas de empleo en general, palabras textuales: «No tenim plenes competències en polítiques actives d'ocupació, només tenim competències executives per complir uns programes que es decideixen a la conferència sectorial.» Hombre, pues para no tener competencias, han presentado ustedes una moción llenita de cosas, ¿eh? Hablan ustedes de la reforma del SOC, del PIRMI, de las agencias de colocación y de la formación profesional. Hombre, yo creo que esto es un reconocimiento de que o bien ustedes estaban en un error garrafal –de que desde Cataluña no se podía hacer nada en materia de políticas activas de empleo– o que simplemente mentían a los ciudadanos. En cualquier caso, como ustedes lo reconocen, estamos muy contentos, como le digo.

Sí que se han quedado en un nivel bajo, porque esto es prácticamente un recopilatorio de promesas fallidas del *tripartit*, porque aquí hay promesas que se han venido haciendo en diferentes elecciones –no solo del *tripartit*, sino del Gobierno de Convergència i Unió. Pero como nosotros no nos fijamos en quién presenta las mociones ni en qué idioma lo hace, sino en el contenido, vamos a votar a favor de la mayoría de las propuestas que ustedes hacen, incluso cuando en algunos casos la redacción exacta no responde exactamente a lo que nosotros pondríamos. Pero lo importante es el contenido, lo importante es el objetivo final, y, por tanto, en general..., y con algunas excepciones de algunos puntos, que nos abstendremos; sobre todo este en el que ustedes hacen el lloriqueo común de España y tal, pues ahí nos abstendremos. Pero el resto, los apoyaremos.

Y también me gustaría decir que suponemos y entendemos que, cuando ustedes hablan de sus competencias de Cataluña y tal, lo van a hacer, lo van a ejercer, dentro de la legalidad y dentro del respeto a las competencias tanto del Estado, de las entidades locales. Sé que es mucho suponer, pero le vamos a hacer esa muestra de fe.

Por último, les diría que no sean cínicos, que presentando una moción de empleo a modo de cajón de sastre se consiguen cosas, pero yo creo que se podrían conseguir muchas más si ustedes no bloquearan –que lo han bloqueado dos veces– en la Junta de Portavoces el Pleno extraordinario en materia de reactivación económica y creación de empresas que Ciudadans ha propuesto. Déjennos debatir a todos los grupos parlamentarios únicamente en un pleno, exclusivamente

para solucionar el principal problema de los catalanes, que es el paro.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellers, conseller que està més a l'esquerra que Iniciativa, una prèvia, perquè s'han dit moltes coses. La primera, des de ser un grup novell i des de segurament la ingenuïtat, és: per a què serveixen les mocions? Sis mesos després tenim dret a preguntar-nos-ho. Se n'han aprovat, com també s'ha dit, més de cinc: al Ple del 9 de maig, a la Comissió d'Empresa i Ocupació, el 17 d'abril del 2013 també, sobre inserció laboral, sobre el SOC. I s'aproven. I la percepció d'aquest grup és que s'aproven. La pregunta és com es materialitzen o com s'implementen, i la valoració també és que òbviament es queden en paper si no mullat, sí en paper escrit.

Segurament també això remet a la situació que viu el nostre país, la nostra gent, el nostre poble: la pitjor crisi social i econòmica des del final de la dictadura. I per nosaltres és difícil pensar en pedaços, perquè pensem que el problema ja és cronificat i estructural. Fruit de tres o quatre dècades de destrucció de les condicions de treball, de degradació, d'empitjorament, hem arribat a un mercat de treball a casa nostra terriblement dual i segmentat, que segurament requereix respostes diferents.

Això no és motiu –m'he oblidat de dir-ho al principi–..., que votarem a favor, un cop més, com a gest; també com a evidència que el principal problema també són les condicions de vida i de treball de la majoria social, d'aquestes 267.000 llars en què tots els membres estan a l'atur, un 13 per cent del total de les llars; els 902.300 aturats i aturades, dels quals el 45 per cent ja no tenen cap prestació. O, en l'àmbit..., com que altres temes de l'àmbit són el de la formació i el del SOC, doncs, els acomiadaments dels treballadors interins de l'agost passat del SOC o els dels orientadors, malgrat que ara s'estigui replantejant.

Per nosaltres el problema és de canvi de model. No és la primera vegada que ho diem –com que també és la cinquena o la sisena moció que es debat sobre atur, precarietat, flexibilitat... També ho hem dit, que no existeixen pedaços. Un atur estructural del 25 per cent gairebé no es resol en dos anys i requereix activar mesures immediates, palliatives, per evitar l'hemorràgia social que està produint la crisi; mesures de reestructuració i reajustament de les polítiques socials i de treball, i de canvi també de model productiu, per sortir de l'excessiva financerització de la crisi que ens ha portat on ens ha portat; i finalment, també mesures valentes.

Parèntesi etimològic respecte al senyor Luna. Nosaltres sí que creiem que s'ha d'excloure l'ànim de lu-

cre de determinats programes, amb el benentès que l'ànim de lucre ens ha portat on ens ha portat. Ànim de lucre en l'àmbit immobiliari, per tant, rebentant el dret a l'habitatge i fent-lo un privilegi més que un dret, i amb poques persones enriquides absolutament a través de l'especulació immobiliària. Igual que en el mercat de la intermediació laboral, que és posar unes condicions de profunda desigualtat: un SOC que es vol buit i buidat de contingut, que només tingui tasques de supervisió i d'orientació, però que cedeix al mercat privat, amb un model molt britànic, a aquestes cent empreses de treball temporal –de les quals estem obertament en contra– la intermediació laboral per aconseguir feina.

Per tant, estem en un escenari on la pregunta és..., un problema és de voluntat política –s'ha dit–, l'altre és la incapacitat econòmica –és real– i l'altre segurament és la impotència institucional. Per nosaltres les dificultats per sortir de la crisi les fixen tres nivells diferents –cadascú que hi posi l'ordre que vulgui–, que són l'Estat espanyol en un sentit molt concret; els mercats financers, que també hipotequen el futur d'aquest poble i tallen la seva sobirania; i una part de la nostra oligarquia, que també aprofundeix en l'empitjorament de les condicions de vida i treball.

A través de les mocions, som el país de «quan es pugui». Sempre ho estem dient, no? És la transaccional més transaccionada en els últims sis mesos; com a mínim, és l'experiència com a grup. De «quan es pugui» i «quan hi hagi». Alternatives, n'hi ha, però cal voluntat política i cal primer deslligar-se de mans i peus d'aquesta compareixença de la «deutocràcia», que no ens deixa fer polítiques socials. Tot i així, hi votarem a favor i no en tindrem cinc, sinó que tindrem sis mocions aprovades en contra de l'atur, mentre la realitat no deixa d'escopir la mateixa realitat.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Sí. Si m'ho permeten, no enumeraré totes les esmenes que s'han acceptat ni les que s'han transaccionat, perquè els proponents ho saben i perquè hem fet un text conjunt, perquè hi han més de deu..., dotze esmenes acceptades i tretze esmenes transaccionades, algunes amb dos grups, d'altres amb tres grups, d'altres amb quatre, i, per tant...

En primer lloc, agrair l'esforç dels grups proponents i el to de totes les intervencions, excepte la de la senyora Arrimadas –ho sento–, que ha estat..., jo la titllaria de mala educació, senzillament, eh? (*Remor de veus.*) Sí, sí, les coses pel seu nom.

Mirin, que abordi molts punts una moció, al meu entendre no vol dir que sigui de perdigonada, vol dir que és programàtica. Si els aborda d'una forma incoherent, aleshores sí que podem parlar de perdigonada.

En tot cas, jo li vull deixar molt clara una cosa, senyor Marc Vidal. El primer punt d'aquesta moció no evita en absolut el debat necessari sobre la reforma de la renda mínima d'inserció, sobre la ILP que arribarà a aquest Parlament de renda garantida de ciutadania o sobre les propostes que alguns veiem en el llarg termini, com temes com la renda bàsica. En absolut. No ho evita en absolut. És un debat necessari, que s'ha de fer, i que quan el fem haurem de dir com ho paguem, també, eh?, i que haurem de dir com es concreta. Però rebutjar un punt que és positiu per a la gent senzillament perquè «parlant-ne podria semblar que no volguéssim parlar de no sé què», jo no ho entenc. Òbviament, vostès votin el que els sembli, però no ho entenc. En tot cas, li vull deixar clara una cosa: el fet que avui busquem una solució concreta per a 1.500 persones que estan patint la situació d'exclusió social perquè entrin al mercat de treball no exclou en absolut que hàgim de tenir un debat sobre les rendes. Queda dit. Volia fer-li aquest aclariment.

Senyora Capdevila, li agraeixo molt tot el to de la seva intervenció, les esmenes que ha proposat. I només dir-li una cosa: no passa re perquè estiguem d'acord ni perquè se sàpiga que estem d'acord; ni perquè, a més a més d'estar d'acord vostès i nosaltres, també estiguem d'acord amb Convergència i Unió en moltes coses; i en unes, bastantes, amb Iniciativa. No passa re. Els valents arriben a acords, els valents fan propostes, els valents busquen solucions de detall a les coses. Això fan els valents. I, per tant, fer-ho la titlla a vostè de valenta. Està bé que arribi a acords amb Esquerra Republicana. Ja sé que el senyor Lucena li fa que no amb el cap, però està bé que arribin a acords amb Esquerra Republicana. És positiu.

I, senyor Luna, li agraeixo també el to de les seves propostes. En algunes hi estem d'acord. Orientar a resultats em sembla necessari en totes les administracions públiques. Em sembla que la valoració que fa vostè del treball del SOC és injusta, senzillament. Els treballadors del SOC fan moltes coses i no se'ls pot valorar amb els mateixos paràmetres que els que només reben aturats de fàcil inserció.

I, per acabar, voldria dir una cosa que no m'ha donat temps..., en el primer torn d'intervenció –i em queden deu segons, així que m'hi esforçaré molt–, que és la qüestió de la formació continuada. El que proposem en aquesta moció és que aquests 150 milions que els treballadors i empreses cititzen per formació continuada i que avui no aprofiten, que els aprofitin. I, per tant, fiquem-nos un pla de treball per aconseguir mobilitzar 150 milions d'euros per al sector de la formació, cosa que em sembla molt positiva per al sector de la formació, per a la competitivitat de les empreses i per a l'ocupabilitat dels treballadors, que és el que més ens preocupa en aquesta moció.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Passem a cridar a votació. (*Inés Arrimadas García, Montserrat Capdevila Tatché i Marc Vidal i Pou de-*

manen per parlar.) Senyora Arrimadas, senyora Capdevila, senyor Marc Vidal. Senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Por alusiones, señora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Inés Arrimadas García

Mire, señor Oriol Amorós, yo no sé lo que hacen los valientes pero sí que sé lo que hacen algunos cobardes, que es que cuando no saben cómo rebatir argumentos, descalifican.

Gracias, señora presidenta.

La presidenta

Senyora Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Senyor Amorós, gràcies per això de la valentia, però la veritable valentia és tirar endavant els propis ideals i defensar-los fins al final sense deixar-se intimidar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Sí, moltes gràcies. No, jo no entenc que no entengui la nostra posició. Ho dic perquè la seva proposta no exclou; les nostres esmenes tampoc exclouen. Vostè no ens les accepta. Per tant, senzillament ens hi abstenem. És ben comprensible, em sembla.

Gràcies.

(*Oriol Amorós i March demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Amorós.

Oriol Amorós i March

No, només dir-li a la senyora Arrimadas que fer-la feliç ens fa molt feliços, però escoltar les seves lliçons se'ns fa una mica pesadet. I com que és una sensació compartida per uns quants portaveus, doncs, li volia fer arribar senzillament això. Parlar de mentida, de cinisme, per rebatre la moció a la qual ha presentat exactament zero esmenes –exactament zero esmenes–, doncs, home, una mica de prudència i una mica d'educació. Només educació. Només demanem això.

(*Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Cañas, si és per demanar votació separada, sí. Si és per al·lusions, no, perquè ja prou al·lusions fem, i a les segones peticions sempre dic que no. Per tant, és per a votació separada? *(Pausa.)* Doncs, vinga. *(Rial·les.)* Doncs, vinga, endavant i no em faci parlar.

Jordi Cañas Pérez

Yo no le puedo cortar el micro, presidenta, usted a mí sí. Bueno, era por una cuestión de votación separada, ¿eh?, no le he engañado en esto. Queremos pedir votación separada de todos los puntos. Y después...

La presidenta

Un moment. «De todos los puntos»...

Jordi Cañas Pérez

No, no. Quiero decir del 1, del 2, del 3, ¿eh? Y después, del punto 2, los apartados 7 y 8, y del punto sexto, el apartado a.

Y después, no por alusiones, pero sí para saber el procedimiento habitual de las réplicas y contraréplicas o de los turnos de intervención. Porque...

La presidenta

Normalment, senyor Cañas –normalment–, ja som molt flexibles a l'hora de demanar al·lusions que a vegades no són al·lusions, sinó que és com una nova entrada en la discussió o en el debat. Però unes segones al·lusions he intentat sempre dir que no, tret d'honrosíssimes excepcions, però intento que no, i crec que avui no es dona. *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Per les votacions separades, senyora presidenta. Excloent les que ja s'han demanat –amb les quals estaríem conformes–, sobre el punt 3, els apartats segon i tercer. I després, tenim entès que s'ha incorporat una esmena del PSC que aniria davant de tot de la moció, i, per tant, també demanaríem votació separada.

La presidenta

L'última que m'ha dit, quina és?

Santi Rodríguez i Serra

Una esmena del PSC que s'incorpora com un punt nou, que seria el punt 0.

La presidenta

El primer de tots.

Santi Rodríguez i Serra

Efectivament.

La presidenta

Però també m'ha demanat, el senyor Rafael Luna, el punt 1.

Santi Rodríguez i Serra

Sí, que ja s'ha demanat votació separada de tots els punts; per tant, ho considero inclòs.

La presidenta

D'acord, té raó. *(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)* Senyora Camats?

Dolors Camats i Luis

Afegir també una votació separada al punt 2.9 i al punt 4.a.

La presidenta

Doncs, començarem per l'apartat 0.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 18 en contra.

Passem a votar l'apartat 2.7.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)* Abstenció.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 2 en contra i 25 abstencions.

Votem l'apartat 2.8.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 88 vots a favor i 43 abstencions.

Votem ara l'apartat 2.9.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 114 vots a favor i 17 abstencions.

Votem la resta del punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Votem ara el punt 3, apartat b –el punt 3, apartat b.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

El punt 3, apartat c.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

La resta del punt 3.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 122 vots a favor i 9 abstencions.

Passem a l'apartat 4, punt a.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 16 abstencions.

Passem a votar la resta del punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Votem el punt cinquè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Passem a votar el punt 6, apartat a.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Votem la resta del punt sisè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

I se suspèn la sessió... *(Veus de fons. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Senyor Santi Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

O ens hem descomptat, o falta votar el punt número 1.

La presidenta

Jo crec que l'he dit. *(Veus de fons.)* Doncs, votem-ho. Ja ho veurem, si després s'ha votat dues vegades.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 97 vots a favor i 34 abstencions.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i es reprèn a les quatre i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament i d'Interior.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el punt trenta-tresè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el procés per constituir una banca pública al servei dels interessos col·lectius.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el procés per a constituir una banca pública al servei dels interessos col·lectius (tram. 302-00040/10)

Presentada pel Grup Mixt, té la paraula, per exposar-la, el senyor David Fernández..., o el senyor Quim Arrufat; benvingut.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda als que hi sou. Bé, venim a presentar la moció, finalment transaccional. Us estan repartint ara la transacció que a darrera hora hem acordat. No modifica substancialment el text que havíem presentat; en tot cas, el reordena i facilita, al nostre entendre, que hi hagi un major acord sobre el punt bàsic, que és la necessitat de crear una banca pública a Catalunya.

Nosaltres presentàvem aquesta moció... Bé, i deixeu-me referir primer al concepte «banca pública a Catalunya»; no és en absolut nostre, tampoc és una idea del tot original nostra, sinó que òbviament ja havia sortit en aquest Parlament amb anterioritat. De fet, ens hauríem de remuntar a l'any 1998, quan en una resposta a una pregunta d'un diputat d'Esquerra Republicana, Artur Mas –llavors conseller d'Economia i Finances– justament va respondre. També li he de dir que nosaltres volem transformar l'Institut Català de Finances d'un organisme autònom financer a una entitat de dret públic. I això, de fet, és un pas més en aquesta seqüència d'anar a configurar l'Institut Català de Finances com això que vostè en diu «un banc públic català».

De 1998 a 2013 són quinze anys. No voldríem que la proposta que hem fet l'esforç de transaccionar perquè pugui ser aprovada d'acord amb els programes de la majoria de grups d'aquesta cambra –dels que havien presentat esmenes–..., no voldríem que trigués quinze anys ni que es demorés. La situació actualment és greu. La crisi del sistema financer s'està enduent l'economia a un

pou sense fons, amb la participació de l'Estat i amb els nostres diners, està enviant desenes de milers de famílies a la més absoluta misèria i està ensorrant l'economia productiva; ja la va ensorrar, de fet, camufladament, quan creixia la bombolla immobiliària i l'ha acabat ensorrant després que petés la bombolla immobiliària.

La destrucció del sistema de caixes d'estalvis ens hauria d'haver posat molt abans en alerta, tant quan s'en-deutaven aquestes caixes d'estalvi i anaven cap a un carreró sense sortida, com una vegada passat el que ha passat, la reacció dels poders públics d'aquí i del conjunt del sud d'Europa hauria d'haver estat immediata de posar els fonaments per bastir una resposta des dels poders públics que no deixés ni que els bancs s'enfoncessin fins on s'han enfonsat, ni que es destinessin tants diners públics a rescatar una banca que només serveix per arruïnar-nos més i, en tot cas, per passar a la banca privada, un cop sanejada –és a dir, per reconcentrar el sistema bancari–, i en cap cas ens dona ni eines financeres, ni eines polítiques, ni eines econòmiques a l'Administració pública per poder actuar en una economia que ja s'ha vist que massa desregulada, massa tensionada, massa especulativa no ens porta enlloc, sinó a l'abisme econòmic.

Nosaltres presentem una moció que, com he dit, hem transaccionat, que comença amb un primer punt, que és demanar allò que Artur Mas ja deia que s'estava fent, diguéssim, fa quinze anys, que és transformar l'Institut Català de Finances en una banca pública. Però volem anar bastant més enllà. Reclamem que la banca nacionalitzada, la banca que hem pagat entre tots, la banca que va créixer de forma exponencial a través del negoci de la immobiliària, de la construcció, i que ara estem rescatant –perquè té desenes de milers de pisos estancats, que no es mouen, que no surten al mercat, però que estan inscrits, diguéssim, en els seus llibres de comptabilitat amb uns preus que ja no existeixen; i per això estem rescatant la banca, per pagar aquest mal negoci irresponsable fet enmig de la bombolla especulativa–..., volem que aquesta banca nacionalitzada i pagada amb diners públics es posi a treballar per l'economia productiva i al servei i sota control públic i popular.

I, per tant, volem també –i aquí segueixen els següents punts de la moció– parlar i negociar i acordar que Catalunya Banc, abans que passi a la banca privada, sanejada, passi a formar part d'aquest Institut Català de Finances i, per tant, passi a formar part d'aquesta banca pública comercial i d'inversions que volem nosaltres que es constitueixi. I que compti amb la xarxa d'oficines i amb tot l'aval d'aquesta banca nacionalitzada i amb tots els seus actius; també els immobiliaris. I per això a la moció també reclamem que els pisos del Sareb –és a dir, els pisos que hem pagat entre tots i que estan buits i tancats, si no és que els obre la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, apellant a la desobediència–..., si no els obre la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, aquests pisos ara mateix estan buits, mentre desenes de milers de famílies perden els seus pisos, no tenen accés a lloguers socials i han d'anar a viure a casa de les seves famílies, fruit d'aquesta espiral de desnonaments que està assetjant la nostra societat.

Necessitem aquests actius immobiliaris, necessitem que se'ns passi la banca nacionalitzada sota control públic i popular i es posi a treballar per l'economia productiva. Perquè l'estat econòmic és d'extrema necessitat; l'estat social de les famílies i de les persones és d'extrema necessitat; però l'estat de l'economia productiva també és d'extrema necessitat de líquid i de tornar a posar-se a treballar per reflotar la situació econòmica.

Per tant, pensem que és estratègic que es comenci a transformar l'Institut Català de Finances en una banca pública; que aquesta banca pública pugui arribar a ser comercial i d'inversions; que, a més a més, es faci justícia, passant tots els actius que representen Catalunya Banc a aquest Institut Català de Finances, i que amb ells, a més a més, passin el conjunt de pisos del Sareb i aquests serveixin per sufragar l'estat que deia d'extrema necessitat de la nostra societat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Compartim la diagnòstic que es va fer a la interpellació fa quinze dies i a la moció que avui ha presentat la Candidatura d'Unitat Popular de forma global, malgrat els dubtes que ens han pogut suscitar alguns del seu redactat, no?

És evident que la crisi té el seu origen al sistema financer i en les decisions preses per les cúpules directives de bancs i caixes, en connivència amb els diferents governs i organismes reguladors que miraven cap a un altre costat. No és un problema només de decisions, sinó fins i tot del mateix disseny que ha anat adquirint el sistema financer els darrers trenta anys.

Darrerament, precisament, hem presentat amb el Partit Verd Europeu un informe sobre la situació de la banca, on s'objectiven allò que n'hem dit «els set pecats capitals del sistema bancari». Jo crec que són un bon resum, un bon argumentari de per què és necessària en aquests moments una banca pública.

Aquests serien: la megalomania –la tendència al creixement acumulant riscos anant més enllà del seu àmbit territorial; un exemple claríssim del que ha passat amb les caixes–; la toxicomania –l'addicció al risc, a la compra i venda de productes financers tòxics que no tenen res a veure amb l'economia real; l'abandó de l'activitat tradicional del crèdit per l'especulació–; la perversió –l'ús dels dipòsits dels clients per especular o estafar; per exemple, en el cas de les preferents–; el vampirisme dels recursos públics –en el cas de l'Estat espanyol les xifres són espectaculars; les ajudes a la liquiditat i a la solvència de les entitats financeres equivalen al 12 per cent del PIB, en aquests moments, i els ajuts no han estat condicionats a garantir que una part vagi al crèdit ni a resoldre l'escàndol de les preferents,

ni a posar fi als desnonaments, ni a crear un parc públic d'habitatges de lloguer com seria el cas–; la cobdícia –les remuneracions, bons, plans de pensions absolutament escandalosos; aquí a Catalunya n'hem tingut alguns exemples–; l'opacitat i l'ocultació –el maquillatge dels comptes; la presència dels bancs en els paradisos fiscals: tenim els casos del Santander, el BBVA, però també el Sabadell, que tenen una important presència en paradisos fiscals–, i la imprudència a endeutar-se sense límits en els mercats internacionals.

Deia que estem d'acord amb la moció, i que, a més a més, em sembla que aquesta qüestió, la de la banca pública, ja no hauria de ser només una opció ideològica d'aquelles forces que hem tingut tradicionalment aquest objectiu en els nostres programes, sinó que en aquests moments, l'objectiu de la banca pública és una necessitat objectiva per al país, més en aquests moments de crisi.

A Catalunya en aquests moments hi ha un forat que ningú cobreix. Hem passat de nou caixes a una –i molt bancaritzada–, i la llarga batalla de bancs contra caixes s'ha resolt, malauradament, a favor dels bancs. La funció de garantir el finançament local, de donar suport als projectes d'autònoms, a les petites i mitjanes empreses, l'obra social i de suport a l'activitat cultural en aquests moments no la fa ningú. I les caixes tal com estaven concebudes no tornaran. I no tornaran, a més a més, perquè el model ha estat qüestionat en haver quedat en mans d'elits directives que van entrar en el joc de l'especulació immobiliària o oligarquies locals que se'n van beneficiar.

Per tant, és urgentíssima la creació a Catalunya d'una banca pública. Per tres raons: perquè necessitem instruments per afavorir el canvi de model productiu que el país requereix cap a l'economia productiva verda i l'economia social i cooperativa, per garantir que Catalunya té una estructura financera pròpia sòlida i també per una necessitat democràtica i ètica: garantir el control democràtic i social sobre el sistema financer, i una banca basada en els principis de les finances ètiques, que no doni suport a productes especulatius sinó a projectes amb criteris socials i laborals justos i amb criteris ambientals.

I, en aquest sentit, creiem imprescindible un grup català de banca pública en base a l'Institut Català de Finances, reivindicant la conversió de Catalunya Banc en una banca pública, aprofitant la qualificació i experiència del seu personal per donar serveis com a banca minorista. És a dir, una banca pública integral, amb l'objectiu de satisfer les necessitats de les famílies, de les pimes, dels autònoms, de les cooperatives, que l'actual sistema bancari no cobreix.

Hem expressat alguns dubtes amb relació a la barreja entre banca d'inversions i banca minorista, veient l'experiència que hem tingut aquests darrers anys, i ens hauria semblat prudent potser que en el plantejament inicial hagués estat separat, i més en les condicions que s'estan imposant d'accés al crèdit a nivell europeu. Però, en qualsevol cas, donarem suport a la moció; ens sembla molt oportuna. I és un debat que segur que hem de continuar fent en aquest Parlament per-

què, com els deia abans, aquest ha de ser un objectiu ja, en aquests moments, de país.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Doncs bé, nosaltres també agraïm aquesta moció que presenta la Candidatura d'Unitat Popular, el Grup Mixt, després de la interpellació que ja va fer a l'anterior Ple. Coincidim bastant en els arguments que s'han donat, tant per part del grup com per part d'Iniciativa per Catalunya Verds. Una cosa no podem obviar, i més nosaltres, que és que el sistema regulador i supervisor del sector financer no ha funcionat, en els darrers anys no ha funcionat. I és veritat –i crec que cal fer una autocrítica per part del partit que jo represento– que, doncs, això no ha estat ni molt menys una bona gestió. Ja ens hauria agradat moltes vegades que el president del Banc d'Espanya, quan compareixia al Congrés dels Diputats, en comptes de parlar tant de reforma laboral, hagués estat una mica més atent justament a les seves tasques de supervisió i regulació. No ha estat així i, probablement, això, la mala gestió que s'ha fet des dels àmbits directius del sector financer, doncs, ha fet que avui estiguem en aquesta situació.

En una situació en què hem hagut de rescatar els bancs; no hem rescatat les persones, no hem rescatat les empreses, no estem fent que el crèdit corri justament i vagi a aquells que ho necessiten en aquests moments, que són els que generen riquesa en el territori, que són les petites i les mitjanes empreses –les pimes–, i també les famílies, que estan veient com la seva situació empitjora a causa d'aquest moment de crisi. La crisi, en part, està provocada per aquest sector financer, que és veritat que va aprofitar la bombolla immobiliària per fer negoci i no per recolzar el sistema productiu a la nostra economia, que hauria d'haver sigut la que generava realment riquesa.

I és cert: hi han molts d'aquests bancs, moltes d'aquestes caixes –sobretot bancs– que han jugat amb els diners de tothom amb les preferents –i n'hem parlat molt en aquesta cambra–, però també en paradisos fiscals. Darrerament, que està de moda –per part nostra, molt positiva– tot el tema dels paradisos fiscals, veiem com hi ha molts bancs que han jugat i estan jugant d'una manera molt clara en aquest àmbit.

Per tant, nosaltres creiem que aquesta proposta de banca pública podria ser una bona eina, sobretot per reflotar, per ajudar la nostra economia, el sistema econòmic d'aquest país, recolzant amb crèdit, amb liquiditat, les empreses; evidentment també –per què no?– les famílies. Ja es diu a la moció que hi ha una part de banca comercial –per tant, banca minorista– i una part de banca d'inversions.

No ho estem fent nosaltres, només; és a dir, no és una proposta que apareix avui en aquesta cambra. Des del Govern francès, per exemple, també s'està treballant en la cambra legislativa en una nova llei de la banca pública; una banca d'inversions que aposti justament per l'economia, pel sistema productiu. I, per tant, no només és aquí, és a França; també a Anglaterra: l'any 2010 els laboristes van iniciar el que era la banca verda d'inversions; avui ho està continuant un govern conservador. I, per tant, a nosaltres ens sembla que és una bona opció en aquests moments difícils la intervenció de l'Estat, la intervenció dels poders públics, per intentar, doncs, posar una mica de seny en aquest sector financer que no ha resolt les expectatives, ni evidentment els problemes que hem tingut en aquest país.

Per tant, nosaltres en termes generals estem d'acord amb aquesta moció. Hi hem presentat algunes esmenes; esperem, doncs, que alguna d'elles es pugui acceptar.

Sí que volíem dir que hi ha un punt en què ens abstindrem. Perquè quan parla del FROB i dels recursos del FROB, i diu: «Un retorn dels recursos del FROB perquè són el que representa els impostos que hem pagat els catalans», a nosaltres ens sembla que això és erroni. El FROB..., en una primera part van arribar aquests recursos per part d'emissió de deute públic; per l'altra, via Europa. Ens sembla que això no ha arribat directament d'impostos dels catalans, ni que sigui una part, i per tant sembla que no és exactament..., o no s'adiu massa amb la realitat; per tant, en aquest punt ens abstindrem.

Però creiem, doncs bé, que és una bona moció, que hauríem d'avançar cap aquí, hauríem de començar a treballar en aquesta creació d'una banca pública, que em sembla que té molt sentit que respongui a uns principis i uns valors ètics, que és una de les coses que, evidentment, doncs, la banca privada no ha tingut.

Nosaltres hem fet una esmena, justament, per fomentar també –potser direu: «És un brindis al sol»– aquests valors ètics a la banca privada i, per què no?, també en els consumidors, perquè moltes vegades els consumidors no saben, doncs, que, justament, hi han banques que en aquests moments ja estan, a través de la seva gestió, fomentant aquests valors ètics i, per tant, doncs, no el suport a algun tipus d'inversions que podríem dir que estan al llindar, en molts casos, de la legalitat.

Per tant, satisfets d'aquesta moció, esperem, tant de bo, que es pugui aprovar aquest camí que cal recórrer per a la creació de la banca pública i, en tot cas, esperem si accepta algunes esmenes per veure si ens abstenim en algun dels punts o finalment, doncs, podem votar-hi a favor.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, nosaltres coincidim en la necessitat de la proposta que es planteja en aquesta moció, la creació d'una banca pública al servei dels interessos col·lectius. Estem en una profunda crisi econòmica en què el sector financer té una part important de responsabilitat i que té unes conseqüències sobre el sector financer. Les mesures d'estímul que s'han fet per tornar a fer arribar el crèdit a l'economia productiva no han funcionat. El Banc Central Europeu, que ha tingut una política monetària els darrers temps en què hi ha hagut alguns instruments de política expansiva, no s'ha traduït en liquiditat a les petites i mitjanes empreses ni en el conjunt del que en diríem «l'economia real». Les entitats financeres han utilitzat aquests fons que venien del Banc Central Europeu per reequilibrar els seus balanços i per substituir, doncs, crèdits que no estaven en tan bones condicions com el diner que ofereix el Banc Central Europeu. Per tant, la banca pública avui és una necessitat perquè ha de substituir allò que no fa el sistema financer privat.

La proposta que avui es planteja no és la primera vegada, com s'ha dit anteriorment, que es parla de banca pública aquí, al Parlament, s'han citat alguns antecedents, però a nosaltres ens agradaria remarcar que l'any 2012 Esquerra Republicana de Catalunya va presentar la primera proposta legislativa per tal de dotar l'Institut Català de Finances de la fitxa bancària; el desembre del 2012 aquest compromís es plasma en l'acord d'estabilitat que vam signar amb el Grup de Convergència i Unió i en el qual ja estem treballant per al seu desenvolupament, el full de ruta és clar i s'està executant. S'està executant d'acord amb un principi, i és que hem de ser molt conscients de quin és l'entorn financer i el marc regulador en què s'ha de desenvolupar l'activitat d'una banca pública. Hem de ser molt curosos perquè qualsevol pas en fals en aquest àmbit portaria a la fallida creditícia de la nova entitat que es volgués crear i, per tant, enfonsaria el projecte abans de néixer, no?

Per això, el primer objectiu és que sigui considerat l'Institut Català de Finances una entitat de crèdit, que tingui la fitxa bancària; per això hem proposat una modificació legislativa en aquest sentit i, a partir d'aquí, creiem que cal elaborar una estratègia perquè no només l'Institut Català de Finances, sinó altres instruments que té la Generalitat, com alguns que se citen en el text original de la moció, com Avalis o d'altres, que també volen prestar aquest servei de suport financer, a partir d'aquí elaborar una estratègia global. Si aconseguim la fitxa bancària, evidentment, no podem seguir amb la mateixa llei de l'ICF que ara; caldrà adaptar la seva governança a la condició d'entitat de crèdit. I, evidentment, això ho fem en un context en què hi han unes entitats que han estat rescatades, no?

Per tant, en aquest sentit, a nosaltres ens agradaria tenir clar que creiem que s'han de separar dues qüestions. Una és el rescat bancari, que en el cas de Catalunya Banc estem parlant que són 1.250 milions d'euros l'any 2010, 1.718 el 2011 i més de 9.000 aquest any 2012; aquests darrers 9.000 milions d'euros que s'han

posat, doncs, a Catalunya Banc s'han fet accedint al mecanisme de rescat europeu, no?, amb unes condicions molt concretes i que, per tant, si això ho barregem amb la constitució d'una banca pública acabaríem, potser, tenint la paradoxa que acabem sotmetent el desenvolupament de l'ICF com a banca pública als criteris financers del memoràndum del rescat a la banca, no?, i per tant, faríem un mal negoci, no?

I en segon lloc hem de tenir molt present l'entorn regulador. El sector bancari és un sector molt regulat, podríem dir també «molt i mal regulat», però és un sector en què hi han moltes normes. Algú que vulgui obrir un banc o crear una cooperativa de crèdit no la pot fer lliurement; necessita l'autorització, anteriorment, del Ministeri d'Hisenda i Economia, i actualment, del Banc d'Espanya, i en un futur, del Banc Central Europeu; per tant, hem de ser molt curosos. Hi ha hagut experiències, al llarg de la nostra història, d'entitats financeres que, a causa de la intervenció dels mecanismes reguladors de l'Estat espanyol, entitats financeres catalanes, quan tenien un projecte potent, han acabat, doncs, dissoltes i en l'òrbita de bancs espanyols, no?, i per tant, hem de ser molt conscients d'aquest entorn financer.

Hi ha un altre element que a nosaltres ens suscita dubtes, de la moció –i per això, doncs, nosaltres votarem a favor del primer punt i ens abstindrem a la resta–, que és la qüestió de la Sareb, no? La Sareb, aquests actius tòxics, entenem que cal separar com podem aprofitar i com podem administrar el que són aquests habitatges del que és l'activitat financera. Abans s'havia barrejat; creiem que és un error, per això estem així, i ara creiem que la gestió, sempre sota control públic, també s'ha de separar d'ara endavant.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, Pere. Buenas tardes, presidenta. *Conseller*, diputados, diputadas, lo mejor de esta moción es lo que ustedes no han presentado, lo que le han escrito Esquerra Republicana y Convergència, porque, claro, cuando uno mira la moción que ustedes han presentado y lo que acaban de presentar, aquello que le van a votar es lo que ustedes no han propuesto. Felicidades.

Respecto a la situación que vivimos actualmente, en Cataluña ya teníamos entidades crediticias y financieras públicas; se llamaban «las cajas de ahorros», ¿recuerdan? ¿Se acuerdan ustedes? ¿Saben quién estaba en los consejos de administración? Ustedes. ¿Saben lo que les pasó a las cajas? Que han quebrado todas menos una, la que ustedes no controlaban. Fíjense. Y ahora vienen aquí y piden una banca pública. Si acaban de quebrar unas cuantas, hombre. Y de la que ustedes están hablando en la moción, porque yo vengo

aquí a hablar de su moción, no de lo que le han escrito Esquerra Republicana y Convergència, que es otra cosa, es su acuerdo de Goven, que es convertir el ICF en una banca pública pidiendo la ficha bancaria, cosa que es, bueno, como mínimo discutible, pero se puede hablar, pero lo que ustedes presentan es otra cosa. Lo que ustedes presentan tiene relación con la quiebra del Estado financiero. Si teníamos entidades financieras públicas, que servían, en teoría, para dinamizar el tejido productivo catalán, para dedicarse a la banca minorista, para prestar dinero a los ciudadanos y a las pequeñas y medianas empresas, pero aquellos que les van a votar esta moción las quebraron.

Y hay otra cosa: Catalunya Banc es pública; el cien por cien de las acciones son del FROB, ya es pública. Por lo tanto, podíamos pedirle al Gobierno de España que hiciera aquello que desde Ciudadans le hemos exigido en numerosas ocasiones, que utilicen los bancos que están nacionalizados para que fluya el crédito a las empresas, a los autónomos y al consumo. ¿Por qué no lo hacen? Porque la intención es sanearlo; la intención no es utilizar los recursos de que disponen para utilizar instrumentalmente, ni que sea durante esta coyuntura económica, las entidades financieras nacionalizadas para dinamizar la economía, la intención es sanearlas. ¿Y saben ustedes lo que está costando Catalunya Banc, esa que ustedes gestionaron? Dieciséis mil millones de euros lleva inyectados el Gobierno de España a través del FROB, a través de la emisión de endeudamiento público. Aquí, esto no ha venido de los catalanes, ¿eh?, no se equivoquen ustedes, sean un poco rigurosos cuando, como mínimo, define los escenarios; no hay nada a devolver. En todo caso, yo estoy convencido de que el Banco de España, ahora, si saliera la Generalitat y dijera: «Queremos Catalunya Banc», diría: «Tómenlo, para ustedes. No nos paguen nada.» ¿Porque saben lo que vale Catalunya Banc? Menos de nada. Eso es lo que han conseguido, ¿eh?, los artistas de la gestión financiera. Los que, eso sí, estaban en el consejo de administración y no se enteraban de nada, ¿eh?, no se enteraban de la exposición al riesgo que estaban asumiendo las entidades financieras, las cajas, no se enteraban de nada; no se enteran de nada en general, pues, imagínese cuando además no se quieren ni enterar, porque las instrumentalizaban en beneficio de sus propios partidos para controlar la clientela en el territorio. Para eso sí que utilizaban esas entidades, para el clientelismo a través de sus amiguitos.

Algún día hablaremos de las cajas de Mataró; algún día empezaremos. Cuando la investigación de cajas, si permiten ustedes que investiguen, ¿eh?, que lo veremos la próxima semana, si no van a convertir esta comisión en un nuevo fraude, sabremos quién es quién y por qué, quién, cuándo y cómo han quebrado estas entidades financieras públicas que tenían que servir para eso que ustedes parece que desconocían que tenían, ¿o no servían para eso estas cajas? Claro que servían. ¿Y ahora quieren ustedes la banca pública? Han roto un juguete y ahora quieren otro. ¿Pero sabe cuál es mi sospecha? Que, en principio, nosotros estaríamos dispuestos a que el ICF –lo hemos reclamado, ¿eh?– se convirtiese en una banca pública, tipo el ICO. Para

eso necesita la ficha bancaria que el Banco de España tiene que proporcionar, por supuesto. ¿Pero saben la sospecha que tenemos? Que ustedes gestionarían esta nueva banca catalana como gestionaron la otra, y como gestionaron las cajas de ahorros, es decir, fatal, a su estilo, que es que todo lo que tocan lo rompen, y cuando lo rompen lo quieren nuevo. Esto es a lo que suena esta moción: como hemos roto el juguete, ¿eh?, ese juguete que ha costado, solo esta, 16.000 millones de euros... Dieciséis mil, me suena esta cifra; esta no la cita tanto el conseller, debe ser que estos 16.000 no los conoce, como no los puede falsear como, ¿eh?, las balanzas fiscales...

Quieren ustedes una banca pública y nos han dejado a todos una deuda pública monstruosa. Los de la banca pública nos han dejado una deuda pública que no pagarán ni nuestros tataranietos. En resumen, y para finalizar, que muy bien, Pere Aragonès, muy bien, *conseller*, por hacerle el punto número 1 de esta moción al Grupo Mixto, a la CUP.

Nos abstendremos en el primer punto. Si ustedes quieren algún día hablar de verdad, ¿eh?, de convertir el ICF en una banca pública a través –acabo, presidenta– de una ficha bancaria, traen ustedes algo serio aquí y no solo una declaración de intenciones para tachar en sus acuerdos de Gobierno otra cosita que han conseguido. Tráiganlo, explíquenlo, porque a lo mejor, si vemos que ustedes quieren utilizar esta futura banca catalana para convertirla en un futuro banco central, ¿eh?, para prepararlo como un instrumento... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Senyora presidenta, senyores, senyors diputats., resulta que Catalunya no té només ja una banca pública, que seria Catalunya Banc, sinó que en té dos, perquè l'ICO és una banca pública catalana, perquè, com que és espanyola, és catalana, i aquesta sí que té fitxa bancària i, que jo sàpiga, els empresaris catalans, doncs, acudeixen a l'ICO i, que jo sàpiga, l'ICO, doncs, no té prohibit distribuir fons a Catalunya; per tant, hi ha una banca pública a Catalunya.

Ho deia molt bé el diputat que m'ha precedit ara en la paraula, sobre les caixes. Com han funcionat? Com ha funcionat el sistema de caixes? Qui eren els propietaris de les caixes? Era una propietat privada? En mans de qui estaven? Qui manegava les caixes? I ja veiem com han anat. Per què volem un banc públic català? L'ICF jo crec que funciona relativament bé. Ha tingut algunes aventures de tipus més aviat nacional, identitari, i aquestes són les que no han funcionat, bé, eh? Com Spanair; jo estic convençut que si hagués anat amb una bandera que no fos la nacional, hauria trobat molt més recolzament fora d'aquí, que és el que feia falta. Però la resta ho fa bé; ho fa bé, l'ICF.

Senyor Arrufat, vostè vol que l'ICF continuï funcionant a Catalunya? Com li vol posar a sobre, llavors, Catalunya Banc? Les paraules del senyor diputat Aragonès han sigut molt fines, eh?, en el sentit que aquest projecte es pot ensorrar si no som molt curosos. Jo li diré menys..., en fi, una miqueta més a les clares: si vostè posa Catalunya Banc sobre l'ICF, els primers 1.500 milions de pressupost del primer any de l'ICF els ha de donar a Catalunya Banc sencers; llavors, això no ho veig gaire clar –que és el preu que esperen ara treure al FROB, eh?, de Catalunya Banc.

Això tot sona a una nova estructura d'estat, i si a algú no li sonava a una nova estructura d'estat, doncs, només cal sentir la interpellació que va fer el Grup de Convergència i Unió al Govern ahir, la conversió de l'Administració en una estructura d'estat. Bé, una més. Què necessitem? Un banc català. Ah, un banc català. Si és perquè funcioni com el Banc d'Espanya, que ha deixat que les caixes, la meitat del sistema financer, hagi fet fallida, jo no desitjo aquest tipus de banc per a Catalunya. No és una qüestió nacional. Les estructures administratives..., hi estem, el meu grup, en complet desacord amb la interpellació –i ja veurem la moció–, la interpellació d'ahir de convertir l'Administració pública catalana en una estructura d'estat. Les administracions són estructures de servei al ciutadà, i tot el que surti d'aquí, tot el que canviï els objectius, anirà en contra del mateix ciutadà. Posar al servei, l'Administració pública, d'un projecte identitari, del que sigui, això és pervertir la finalitat de l'Administració pública. Si ho fem amb un banc, ja, bé, a sobre ens costarà diners –a sobre ens costarà diners.

Potser el que a mi –una cosa que diria– més m'ha agradat d'aquesta moció és el punt utòpic que hi ha en ella i que em sembla un valor positiu, tot i que poc pràctic. Està molt bé demanar que la banca sigui ètica. El següent pas és definir què vol dir això. Podem anar als països àrabs on està prohibit el tipus d'interès. Bé, sí, podem fer això. Prohibim el tipus d'interès? Funcionerà? Serem capaços de funcionar com ells? Això és ètic? No és ètic? És un pas. Bé, ja es veu que amb el món musulmà no és fàcil entendre's, eh? Bé, banca cívica..., no hi entrem, no hi entrem. La banca cívica també va ser integrada: Navarra va ser integrada en un altre banc, i tenia aquest ideal ètic. Totes les banques l'han de tenir, totes les empreses. Vam parlar l'altra vegada d'emprenedoria. El problema no és de qui és la propietat; el problema és què fan les persones que dirigeixen la propietat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Roger Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, comparec en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per posicionar-nos sobre una moció l'esperit de la

qual, si el discernim en dues parts, podem compartir al 50 per cent. Aquesta moció s'inicia amb una idea que forma part del nostre programa electoral, amb una idea que forma part de l'acord que tenim amb Esquerra Republicana i, a més a més, amb una idea que sentim com a pròpia, que és la creació d'un banc públic català. Però, per què un banc públic català? Per què ha d'existir i d'on ha de sortir aquest banc públic català? Doncs bé, d'entrada ha de sortir d'un ens, d'una entitat que en aquest país funciona, que dóna garanties, que dóna estabilitat i que, a més a més, ajuda les empreses a créixer i a no haver de tancar, que és l'ICF.

Permetin-me que posem sobre la taula una sèrie de dades que no considerem pas menors i que defineixen molt bé què és precisament aquest ICF que volem convertir en quelcom més. L'any passat, vuit mil pimes, petites i mitjanes empreses, i també autònoms, es van beneficiar del rol i del paper de l'ICF. Per tant, podem concloure que l'ICF serveix; en això, em sembla que tots hi estarem d'acord. Per tant, si serveix, perquè serveix, com els hem indicat, podem dir que també és necessari que pugui esdevenir quelcom més. Quelcom més, no per una dèria nacionalista, no per una dèria d'aquesta gent de Convergència i Unió i Esquerra Republicana. Simplement perquè és útil, perquè esdevé útil, i aquesta és la raó per la qual es vol crear un banc públic català, perquè hi ha quelcom que és útil, que li dóna més marge, que li dóna competències, que li dóna més garanties i, per tant, considerem que seria un gravíssim error renunciar a una possibilitat d'una creació, sí, d'una estructura d'estat però que, al cap i a la fi, beneficia no només aquells qui les demanem sinó tots aquells qui no les demanen.

En segon lloc, hi ha un factor d'aquesta moció que em sembla que no sorprendré a cap il·lustre diputat de la cambra si diem que no la podem compartir per una sèrie de motius elementals sobre els quals rau la ideologia o els principis de Convergència i Unió. Però, en qualsevol cas, hi ha una sèrie d'elements que considerem necessaris i que considerem importants. Parlen vostès d'ètica, d'una nova forma de fer banca, d'una nova forma de crear un banc públic. Home, hi estem d'acord. Veient d'on venim, veient què ens ha precedit, veient on estem, ens veiem amb l'obligació de creure que aquest banc públic català, que el volem i el creiem necessari, a la vegada ha de tenir uns valors ètics que el facin, afortunadament, diferent d'allò que ha estat prèviament.

Permetin-me només una rèplica, en aquest cas, a l'il·lustre diputat del Partit Popular quan esmentava el paper de l'ICO a Catalunya i amb les empreses del país. Home, certament, l'ICO té una funció i la fa, però resulta que l'any passat, fixi's vostè que dels 22.000 milions d'euros que van prometre van acabar essent només 11.000; per tant, jo crec que com a mínim és necessari que dotem d'un altre ens, d'un altre instrument, els empresaris, els petits empresaris catalans, que els pugui donar accés a aquest finançament tan i tan necessari. El que passa és que, certament, podríem concloure que hi ha un element que potser és el que li grinyolava una miqueta, que és això de l'estructura d'estat. Però, escolti'm, si l'estructura d'estat crea ocu-

pació no és bona? Que no era la seva prioritat, crear ocupació? Potser és només quan es crea ocupació en espanyol. Nosaltres creiem que és necessari crear ocupació en tots i cadascun dels idiomes perquè, al cap i a la fi, és el que garanteix que les empreses funcionin. Quan hi ha finançament, aquestes empreses funcionen. Si les empreses funcionen, contracten. No cal ser –em perdonaran l'expressió– un *lumbreras* per arribar a aquesta petita conclusió.

Per tant, ja per anar conclouent, permetin-me que agraeixi el rol o el paper del diputat del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat, que ha tingut la voluntat d'arribar a una transacció que creiem que és positiva, que emmarca allò que des de Convergència i Unió creiem, que és que és necessari un banc públic català, però que, evidentment, no acabem de compartir la fórmula amb què vostès plantegen aquesta idea. Per tant, perquè quedi palès, votarem a favor del primer punt, votarem a favor de l'últim punt, de l'esmena del Partit Socialista, essent conscients que és una mica un brindis al sol, però, en qualsevol cas, benvingut sigui, i votarem en contra de la resta de punts.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Té raó, senyor Jordi Cañas, en un aspecte molt important: aquí hi ha hagut unes caixes d'estalvi controlades pels partits polítics. Aquestes caixes d'estalvi s'han portat a la ruïna i aquí, pràcticament només amb la boca molt petita i ens certs fòrums, no ha demanat ningú ni disculpes, ni ha tornat els sous, ni ha pagat per haver portat aquestes caixes a la ruïna. Perquè qui nomenava el senyor Tudó o el senyor Narcís Serra eren partits polítics aquí representats. Té tota la raó en aquest sentit. No per això deixarem de fer propostes que creiem que són pertinents.

Clar que Catalunya Banc, en la situació actual, és bàsicament un forat negre i seria una càrrega financera per a tothom. De fet, li passa el mateix que a Bankia. La gent que la vol comprar a subhasta es mira els números i ja sap que està bastant més enfonsada del que es diu i que el forat real és de 12.000 milions d'euros. Però, és clar, és que nosaltres volem, perquè ens sembla just, que a nosaltres ens passin o puguem adquirir Catalunya Banc igual que ho fa el Banc Sabadell amb la CAM, és clar, amb les mateixes condicions, no amb condicions de burros sinó amb condicions, com a mínim, les mateixes que el mercat privat, si no té a bé entendre l'Estat que nosaltres som una altra cosa que un banc privat i hauria d'haver-hi millors condicions. I, és clar, el Banc Sabadell compra per 5.300 milions d'euros la CAM, però l'Estat li garanteix que, durant deu anys, el 80 per cent de les possibles pèrdues les cobrirà l'Estat, les cobrirem nosaltres amb els nostres diners. Amb aquestes condicions o amb con-

dicions, fins i tot, una mica millors, voldríem accedir nosaltres a l'adquisició de Catalunya Banc.

I, senyor Chumillas, també li vull recordar que no és una cosa inventada la banca ètica i les caixes cooperatives; és a dir, en aquest país, les úniques caixes –a part de CaixaBank, diguem-ne– que han sobreviscut, que estan totalment sanejades i que continuen generant economia productiva són la Caixa d'Enginyers, són la Caixa d'Advocats, la Caixa Pollença, la Caixa d'Ontinyent i Caja Laboral, per exemple, que són caixes cooperatives. I la banca ètica ja existeix i té uns principis i funciona i dóna crèdit i finança multitud de projectes socials. I en els barris de Barcelona, si surt i coneix una mica la realitat, trobarà Triodos, Coop57, Fiare o Oikocredit, que són projectes que estan funcionant i que cada vegada tenen més milions d'euros al seu actiu i estan prestant més diners. Per tant, no és una qüestió desconeguda. Els projectes existeixen, són els que han sobreviscut a la crisi i dels quals pensem nosaltres que hauríem d'aprendre, ni que sigui una mica.

I, finalment, nosaltres volem, òbviament, una banca pública sota control popular, no només dels partits polítics, sota control ciutadà, que compleixi amb els principis de la banca ètica, que, principalment –i em queden trenta segons–, són cinc: un principi d'ètica aplicada, és a dir, que les reflexions ètiques que es facin també tinguin una transposició pública; un principi de coherència, que es treballi per uns valors acordats i determinats i no se'ls salti; un principi de participació, és a dir, que la gent pugui saber què està passant i decidir on es fan les inversions i com es condueix aquest a banca; un principi de transparència, màxima transparència de tots els seus números i de tots els seus comptes, i un principi d'implicació dels poders públics i de la ciutadania en el futur d'aquesta banca. Això són els cinc principis de la banca ètica. Entenem nosaltres que no són res fora de lloc; al revés, és el que és absolutament ètic i de sentit comú i que s'hauria d'aplicar a la banca.

Acceptarem l'esmena del Partit Socialista, la segona esmena, diguem-ne, que afegeix el punt número 6. La primera, com que hem modificat la..., no sé com es podria incorporar. En tot cas, la deixarem a banda i... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

(Pedro Chumillas Zurilla demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Chumillas?

Pedro Chumillas Zurilla

Sí, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, sí, senyora presidenta. Vull aclarir al diputat Montañola i al diputat Arrufat que quan parlava d'es-

tructures d'estat el problema que veig és que quan una estructura al servei de la ciutadania canvia la seva finalitat i queda al servei d'un govern, i això és una estructura d'estat, llavors es converteix en una estructura de control i la gent que no té la mateixa ideologia que el Govern l'acaba percehent com una estructura de por.

Gràcies, senyora presidenta.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, para pedir votación separada de cada uno de los puntos de la moción.

(Pere Aragonès i Garcia demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Sí, gràcies, presidenta. És per demanar votació separada del punt 1 i del punt 6.

(Roger Montañola i Busquets demana per parlar.)

La presidenta

Bé, ja m'han demanat cada punt, eh? Senyor Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Per al·lusions, presidenta, del senyor Chumillas.

La presidenta

Trenta segons.

Roger Montañola i Busquets

Senyor Chumillas, vostè que no és només un il·lustre diputat sinó un diputat il·lustrat, perquè és una persona de coneixement, m'hauria de reconèixer que minvar la capacitat que una estructura d'estat que pot crear ocupació, se la vulgui limitar o no se la vulgui deixar existir pel simple fet que és producte o inventada per un país que és Catalunya, és un greu error que atempta directament contra quelcom que és molt necessari, que és crear ocupació en aquest país. Per tant, jo li reitero el que li he dit abans, no mirem tant el color ni en quin idioma estem fent la nostra intervenció, sinó mirem quin és el resultat final, i crear ocupació...

La presidenta

Senyor...

Roger Montañola i Busquets

...és el que necessita el país.

La presidenta

Passem a la votació de la moció, punt per punt.

Comença la votació del punt 1.

Senyor Millo? (Pausa.)

Senyor Fernández? (Pausa.) Sí.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (Pausa.) Sí.

Senyor Millo? (Pausa.) No.

Ha estat rebutjat per 17 vots a favor, 73 en contra i 39 abstencions.

Passem a votar el punt 3.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (Pausa.) Sí.

Senyor Millo? (Pausa.) No.

Ha estat rebutjat per 16 vots a favor, 93 en contra i 20 abstencions.

Passem a votar el punt 4.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (Pausa.) Sí.

Senyor Millo? (Pausa.) No.

Ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 63 en contra i 29 abstencions.

I votem el punt cinquè.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (Pausa.) Sí.

Senyor Millo? (Pausa.)

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 73 en contra i 13 abstencions.

Passem al punt darrer de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la int... *(Remor de veus.)*

L'esmena del Grup Socialista; disculpin.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (Pausa.) Sí.

Senyor Millo? (Pausa.)

Ha estat aprovada per 66 vots a favor, 19 en contra i 45 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la inseguretat ciutadana (tram. 302-00041/10)

Passem –ara sí– al darrer punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la inseguretat ciutadana. Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Matías Alonso.

(Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.) Senyor Millo?

Josep Enric Millo i Rocher

Presidenta, només demano la paraula per una qüestió d'ordre, perquè s'ha produït un fet que em sembla que és un precedent que seria molt negatiu que passés per alt a la cambra, en la votació que acabem de fer.

Segons l'article 82 del Reglament, cap diputat no pot entrar ni sortir de la cambra mentre s'està produint una votació. El president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ha entrat a la sala mentre estàvem votant; una part l'ha votat i una part no, la qual cosa si passa desapercebuda establiria un precedent que jo penso que no seria bo, perquè a partir d'aquest moment semblaria que tothom pot fer el que vulgui, en aquesta cambra catalana.

Únicament ho poso en coneixement, perquè sé que no s'ha fet pas amb mala fe, però ho poso en coneixement perquè consti, perquè aquests fets, doncs, es puguin tenir en compte.

La presidenta

Senyor Millo, d'acord, però és cert que en alguna altra ocasió això ha passat. No ha de passar –no ha de passar–, però ha passat i, per tant... D'acord, ho tindrem en compte i hem de procurar tots ser-hi, aquí, quan es toca el timbre. D'acord.

Passem al senyor Matías Alonso. Té la paraula.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Honorables consellers, diputats, diputades, bé, és una qüestió de malentesos, sembla; però està solucionat. Mirin, aquesta moció neix del convenciment del Grup Parlamentari de Ciutadans del fet que la seguretat de les persones i dels seus béns és garantia de llibertat i un dels components clau del que coneixem i defensem com a estat del benestar.

Tenim un model de seguretat que és homologable als països del nostre entorn, basat en tres nivells diferents des del punt de vista competencial però també *(remor de veus)*...

La presidenta

Un moment, senyor diputat; perdoni, un moment. Si us plau, està intervenint un diputat...

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Deia que tenim un model de seguretat homologable als països del nostre entorn, basat en tres nivells diferents des del punt de vista competencial però també des del punt de vista de la dependència orgànica i funcional: el local –present mitjançant les diverses policies locals–, l'autonòmic –en aquest cas, el Cos de Mossos d'Esquadra– i l'estatal, amb Guàrdia Civil i Policia Nacional.

L'actual model competencial..., la distribució actual de competències deriva, d'una banda, de l'aplicació de la Llei orgànica 2/1986, de forces i cossos de seguretat, i del mateix Estatut de Catalunya, el nostre Estatut d'autonomia. Aquesta normativa dóna lloc a una distribució amb tres nivells de responsabilitat, que sovint no estan prou coordinats, per la qual cosa no arriben al nivell d'eficàcia desitjable.

Arriba l'estiu. Ja ho vam dir a la nostra interpellació: hi ha un augment important de la mobilitat, dels desplaçaments de persones; dels ciutadans, però també dels delinqüents. Hi ha un impacte important de població vinculada, de població habitualment no resident, en determinats indrets de Catalunya, en determinades zones. Hi ha un abandó, a més a més, durant alguns dies –o, fins i tot, setmanes–, de molts domicilis habituals per anar a segones residències o per marxar de vacances, senzillament. És un temps propici per a la delinqüència, sigui o no organitzada.

Cal mobilitzar recursos operatius, desplaçar efectius policials per reforçar la seguretat a les regions policials amb major incidència de població vinculada; ja vam dir que eren la metropolitana de Barcelona, la del Camp de Tarragona, la de Girona i també la del Pirineu occidental. Hi ha una clara demanda ciutadana, els ciutadans volen sentir-se segurs a casa seva i allà on estiguin. Hem de tenir també present que la percepció de seguretat, un bon servei de seguretat ciutadana que empari el conjunt dels ciutadans, a tots els que ens visiten, és fonamental per garantir el futur d'un dels principals sectors de la nostra economia: el turisme.

Els nostres policies, tots, volen prestar els seus serveis amb la millor garantia d'eficàcia. Si mirem la dotació d'equips tècnics i de mitjans materials de què disposen, la manca de recursos..., ens ha de fer pensar també que ho fan amb prou eficiència. Malgrat les dificultats econòmiques i operatives, els membres dels diferents cossos policials que vetllen per la seguretat del conjunt dels ciutadans ho fan amb la màxima entrega i professionalitat.

La mateixa Llei orgànica de cossos i forces de seguretat, i també l'Estatut de Catalunya, contempnen mecanismes de cooperació política: el Consell de Política de Seguretat en l'àmbit estatal, la Junta de Seguretat en l'àmbit autonòmic i les juntes locals de seguretat en l'àmbit municipal, que no són un exemple d'èxit, o perquè no es fan servir, o perquè no hi ha canals operatius permanents ni mecanismes de coordinació operativa. La coordinació i la col·laboració sí que es veu com una prioritat per part dels comandaments dels cossos policials implicats. Els responsables operatius veuen aquesta tasca de coordinació, aquesta col·laboració,

com a primordial, absolutament necessària per garantir la seguretat no només dels ciutadans sinó també dels mateixos agents implicats.

Fins ara, fruit de la manca d'impuls polític de les diferents administracions, la col·laboració i, en bona part, la coordinació està basada en la relació directa entre els principals comandaments; per exemple, a la demarcació de Tarragona: a la província de Tarragona hi ha una col·laboració fluida, però que es basa bàsicament en la relació personal dels principals comandaments de les policies implicades; no només, però sí en molts aspectes clau de cooperació i de col·laboració oberta, i que ho fan, podríem dir, en certa forma, doncs a base de dinars i d'anar canviant d'amfitrió. Creiem que no és massa bon model.

Es tracta que les administracions implicades facin tot el necessari per aconseguir un sistema policial amb els màxims nivells d'eficàcia possible, que es fonamenti en els principis de prevenció, de capacitat de reacció i eficiència, dotant els diferents cossos policials dels recursos tècnics i materials adients i suficients, i assegurant un nivell de cooperació i col·laboració eficaç entre tots els agents implicats en la seguretat ciutadana.

L'objectiu d'aquesta moció, doncs, és donar un impuls a l'acció del Govern de la Generalitat i demanar, des del Parlament de Catalunya, l'obertura de la negociació amb el Govern de l'Estat per establir un sistema permanent de coordinació entre les diferents policies que presten servei a Catalunya.

Moltes gràcies, presidenta; senyors consellers, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Una moció sobre la inseguretat ciutadana, com es titula, evidentment és un tema amplíssim, i en la interpellació es va posar a debat també el model de seguretat i el model de policia de Catalunya. Nosaltres expressem el nostre acord general en tots els punts, excepte en el punt 4, en què ens abstindrem, perquè no compartim exactament la seva redacció. Però pel caràcter general de la interpellació, varem presentar esmenes que toquen qüestions d'actualitat en l'àmbit de la seguretat. Una esmena, la primera del meu grup, planteja la prohibició immediata dels sometents: és el punt 6 de la moció definitiva.

Diu: «El Parlament insta el Govern a prohibir de forma immediata els anomenats “sometents”, incrementant la presència del Cos de Mossos d'Esquadra a les zones rurals que pateixen robatoris, en aplicació del principi que és a la Generalitat i no als particulars, a qui correspon el manteniment de la seguretat.» Aquesta és una vella reivindicació del meu grup, i la

moció de Ciutadans parlava de la seguretat a les zones turístiques però, sorprenentment, no parlava d'una problemàtica que afecta les zones rurals i, en especial, les comarques de Lleida. Sembla que l'esmena serà aprovada; si és així, serà una excellent notícia.

Fa un any presentàvem una proposta similar i se'ns titllava d'urbanites que desconeixien la realitat de les zones rurals. Però la prohibició dels sometents beneficiarà primer de tot els pagesos, que estan fent una tasca que no els pertoca; i els Mossos d'Esquadra, que veuran reconegut el principi que és la policia qui ha de vetllar per la seguretat i no els veïns o els pagesos.

També volem destacar un altre punt: la necessitat que es reuneixi la Junta de Seguretat de Catalunya, tal com planteja la moció. Que el president de la Generalitat presideixi la Junta de Seguretat és una de les novetats positives de l'Estatut del 2006, però en dos anys i mig no se n'ha celebrat cap. També és responsabilitat del Govern de l'Estat, òbviament, però no deixa de ser significatiu que, després de dos anys i mig de Govern de Convergència i Unió, el president Mas no s'hagi estrenat encara com a president de la Junta de Seguretat.

Però Ciutadans s'ha negat a acceptar diverses esmenes del meu grup molt significatives, que ajuden a entendre el caràcter nacionalista espanyol i alhora profundament conservador i de dretes de Ciutadans. No accepten les esmenes 2 i 3, que insten el Govern a aplicar la moratòria recomanada pel Síndic de Greuges sobre les bales de goma, i a lliurar als grups parlamentaris el famós informe sobre les bales de goma, que havia d'estar acabat al desembre de l'any passat. No accepten... –senyor Rivera, és que..., el sento més a vostè que a mi mateix–, no accepten l'esmena 4, que exigeix al Govern central que pagui a la Generalitat els recursos que li deu, que podrien ser destinats a millorar els serveis públics, entre ells la seguretat. I no accepten dues esmenes que jo crec que són la prova del cotó sobre si els grups defensen de debò el paper dels Mossos o es queden en simples declaracions d'intencions. Ciutadans no accepta l'esmena 5, que rebutja les declaracions del ministre de l'Interior que qüestionen el caràcter de policia integral del Cos de Mossos d'Esquadra, reconegut a l'Estatut d'autonomia. I no accepta l'esmena 6, en què lamentem que la presidenta del Grup del Partit Popular hagi renunciat al servei d'escorta del Cos de Mossos d'Esquadra.

Aquest migdia Ciutadans feia un agraïment irònic al tripartit. Aquesta tarda és el Partit Popular qui ha d'estar agraït a Ciutadans, que s'omple la boca de democràcia però es nega a posar a votació dues reprovarions d'actituds del PP que perjudiquen el Cos de Mossos d'Esquadra.

Josep Pla deia que no hi ha res més semblant a un espanyol de dretes que un espanyol d'esquerreres. Alguns hi estarien d'acord, d'altres trobarien la frase injusta. El que és indiscutible és que no hi ha res més semblant a un grup nacionalista espanyol de dretes que un altre grup nacionalista espanyol també de dretes.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté. *(Remor de veus.)* Senyors diputats –senyors diputats.

Senyor Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. I molt breument: nosaltres donarem suport a la moció que presenta el Grup de Ciutadans perquè ens han acceptat, a més a més, les dues esmenes nostres i perquè nosaltres segurament també l'hauríem fet diferent, perquè tenim algunes diferències, però no tenim cap diferència avui respecte del que plantegen, i voldria fer èmfasi en les dues esmenes que ens han acceptat.

U, posem termini –conseller, aprofito que està aquí– a la petició que es convoqui la Junta de Seguretat. Això és una estructura d'estat, també, conseller, com tantes altres que hi podria haver, perquè al final el món és interdependent i vostès les hauran de multiplicar, aquestes estructures, estructures de col·laboració amb l'Estat espanyol i estructures de col·laboració amb altres comunitats autònomes, tingui el futur que tingui Catalunya. I és incomprendible. Miri que jo he donat voltes a l'assumpte aquest de per què no convoquen durant més de dos anys, ja fa més de dos anys, una junta de seguretat, que és absolutament imprescindible, perquè a Catalunya hi ha cossos de seguretat diferents. Nosaltres defensem, com ha dit el senyor Bosch, que el Cos dels Mossos d'Esquadra és un cos policial amb tots els ets i uts i, per tant, és el nostre cos de seguretat. Però també ho són els altres, els que actuen aquí, els que actuen a Catalunya, i no es pot actuar, els cossos de seguretat, independentment els uns dels altres. I vol que li digui la veritat, conseller? Actuen independentment els uns dels altres. Vostè, en ocasions, ens ha dit a la comissió que, en fi, sí que hi ha coordinació a les comissaries, als districtes policials, etcètera, però això no acaba de ser cert, i no ho és perquè el mateix Estatut fixa que hi ha d'haver una coordinació a través de la Junta de Seguretat, i això és el que volem que es convoqui en el termini més breu possible, i això és el que el Grup de Ciutadans ens ha acceptat.

La segona esmena fa referència a l'estiu. Ens preocupa molt l'estiu, conseller. Enguany no hi haurà el reforçament a les zones de costa que hi havia altres anys, i vostès han d'assegurar la protecció de tots els ciutadans, dels que som aquí i d'aquells que vénen, que són centenars de milers al llarg de l'estiu, i estan fent coses que, en fi, Déu vulgui que no passi res. Però nosaltres creiem que es poden fer diferents. Fer venir les ARRO i les Brimo, si em permet l'expressió, a les zones de costa, en fi, no gaire motivats, diguem-ho així –vostè ho sap–, i prescindir en altres indrets –i haurà d'aclarir-nos de quins indrets– de mossos que estan desenvolupant normalment les seves funcions, segurament en àrees metropolitanes, per traslladar-los a la costa no és una bona solució –no és una bona solució–, i crec que vostè ho sap. Em dirà: «No, no és l'òptima, però és una solució.» Creiem que ni és l'òptima, ni és la solució.

I per últim, conseller, jo avui no puc deixar de citar –encara que sigui al marge, però encara tinc temps, d'aquesta moció que estem tractant avui aquí– el que va succeir ahir amb el document que va desvelar el Grup Parlamentari de la CUP. I suposo que em permetran que ho esmenti. Conseller, això no pot succeir, no hi pot haver un informe de la Direcció General de Policia que s'està posant en les tasques parlamentàries i que ens està dient com s'ha de desenvolupar una comissió que encara no ha començat a donar les seves passes, que indica com la comissió sobre els models de seguretat de Catalunya, que iniciarà les seves actuacions la setmana vinent, no ens pot dir qui ha de comparèixer, com s'ha d'orientar, com ha de canviar, fins i tot, l'opinió pública catalana, a instàncies de la Direcció General de la Policia. I, conseller, això no ens porta enlloc, que la Direcció General de la Policia posi el nas –si em permet l'expressió, per dir-ho molt col·loquialment– en les tasques parlamentàries, això no és propi d'un país democràtic. I vostè ha de prendre mesures amb el director general de la Policia, del qual nosaltres ja li hem demanat la seva substitució i avui la hi tornem a demanar aquí –i m'excusarà que ho faci en aquest instant processal, del procés del desenvolupament d'aquest tràmit, d'aquesta moció–, perquè pensi que haurà de donar moltes explicacions, i no voldríem que les responsabilitats que té, des del nostre punt de vista, el director general les haguéssim de demanar a vostè.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barrot

Presidenta, membres de la Mesa, conseller, diputats, diputades, ens pertoca avui defensar les nostres esmenes i valorar les possibilitats de transacció que s'han produït amb la moció presentada pel Grup de Ciutadans, ni més ni menys. Avui aquí no és la Comissió dels Models de Seguretat i Ordre Públic i no pertocuen altres qüestions que depassen en molt el contingut d'aquesta moció.

La primera qüestió, que em sembla que és conceptual i de la qual discrepem des del punt de vista del grup que proposa la moció, és el concepte vinculat a la inseguretat ciutadana. Entenem que el concepte d'«inseguretat» està vinculat als operatius tècnics, però, en tot cas, les polítiques són de seguretat pública. Partint d'aquí, també hem d'afirmar que les polítiques de seguretat pública no poden postular-se en abstracte i amb un caràcter universal, sinó, com tota política, té un marc, té un context, té un entorn en el qual s'inseïeix, i especialment un context polític i social i, evidentment, també comunitari. No se'ns pot escapar el context polític, social i institucional en què s'està movent actualment el Govern de la Generalitat de Catalunya en matèria de seguretat pública.

Nosaltres agraïm el to de la moció i, especialment, del diputat que la defensa, i és per això que hem pogut transaccional alguns punts, també en defensa d'aquest interès general de la seguretat pública a Catalunya i dels professionals que l'exerceixen. Ara bé, hi han elements clau que nosaltres hem de defensar en aquestes esmenes: un és l'aprofundiment de l'article 164 de l'Estatut d'autonomia, on el punt de referència en matèria de seguretat pública és, ni més ni menys, el Cos de Mossos d'Esquadra de la Generalitat. I per tant, aquesta idea de coordinació policial imprescindible i el que el mateix Estatut d'autonomia preveu, que és la participació dels mossos en els grups internacionals i en l'intercanvi permanent d'informació policial, hem de dir –hem de dir– que de cara a aquest context això no s'està produint, de cap de les maneres, i ha estat sent reclamant pels diversos responsables del departament els darrers trenta anys.

Per tant, fins que no es compti amb una qüestió de lleialtat institucional que prevalgui per sobre dels interessos polítics i, sobretot, d'aquest immobilisme democràtic en què el Govern de Madrid ens sotmet en aquestes competències que s'haurien de poder gestionar des de la coordinació lleial i plena, hem de denunciar aquesta insatisfacció permanent que va en detriment d'un correcte servei públic de la seguretat pública a Catalunya per manca de col·laboració, d'informació i de lleialtat institucional respecte no sols dels operadors policials, també d'altres operadors jurídics vinculats al sistema policial a Catalunya.

El traspàs de les competències en matèria de seguretat a les comunitats autònomes, especialment a Catalunya, va ser la superació del franquisme, però és que aquest traspàs no s'ha culminat, no ha culminat amb aquestes dinàmiques de no-cooperació. És per això que en alguns dels punts nosaltres no hi podem estar d'acord; per exemple, en el de convocar una junta de seguretat. I tant que ens agradaria poder votar-hi a favor, però ho volem en un context que garanteixi que aquesta junta de seguretat no serà una escenificació falsa i política, sinó que sigui l'absència de la possibilitat d'aquesta convocatòria el símptoma més clar que no hi ha una cooperació institucional adequada. I per tant, no hem d'anar ni a la casuística, ni a l'anècdota per defensar que els moments actuals de col·laboració i de cooperació són crítics.

Nosaltres votarem a favor d'alguns dels punts que vostès plantegen en aquesta línia de defensar d'interès general de la seguretat pública a Catalunya, però també defensem un model de seguretat que es basi en aquesta societat globalitzada, amb una idea claríssima de transparència, de proximitat, de sotmetiment al control jurisdiccional de l'activitat policial i de tenir clars els límits de l'estat de dret, actuacions que no sempre –i darrerament, doncs, de forma molt negativa– estan sent impulsades des del Ministeri de l'Interior del Govern de l'Estat.

Volem que aquest article 164 de l'Estatut d'autonomia sigui en el futur l'eina i els principis bàsics d'una policia d'un estat propi amb unes competències des de la suficiència de recursos, des de la dignitat institucional, des de la formació i el reconeixement dels agents, des

d'una clara conceptualització, també, de policia democràtica vinculada a la garantia dels drets de la ciutadania i, en definitiva, des d'un model de seguretat pública que s'adeqüi als nostres temps, a la nostra realitat i les nostres voluntats polítiques.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Senyors diputats, conseller, en el tràmit obligatori d'esmenes aquest grup parlamentari va presentar-ne dues, fonamentades bàsicament en dues qüestions que no s'han comentat massa, perquè s'ha utilitzat el temps per introduir qüestions que no tenen res a veure amb la moció en qüestió. Però sí que voldria deixar ben palesat quin és el contingut de les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió a aquesta moció, deixant de banda la bona predisposició que hi ha hagut per tots els grups parlamentaris d'intentar arribar a acords al màxim de consensuats. Perquè en el que sí hem estat d'acord en diferents ocasions, sobretot quan interessa parlar davant la cambra, és que les qüestions de seguretat són qüestions estratègiques, són qüestions centrals de la política del país, i els intents, en un moment determinat, d'utilitzar la seguretat i fins i tot la policia, en alguns casos, per erosionar el Govern no és en cap cas ni un objectiu a destacar, ni un objectiu, precisament, per sentir-nos especialment orgullosos.

Dic això perquè les nostres esmenes només cercaven arribar a acords en el que ha de ser, en una societat democràtica com la nostra, aparentment, una bona col·laboració, una bona coordinació i una bona cooperació entre tots els sistemes de seguretat o les policies del nostre país. Per tant, haver d'insistir excessivament en la necessitat de crear mecanismes de cooperació, de col·laboració des d'aquesta perspectiva, i tal com deia la representant del Grup d'Esquerra Republicana, es fa difícil donar sentit i justificar, per exemple, la convocatòria de la Junta de Seguretat de Catalunya. En el moment que tinguem la certesa que aquests mecanismes, que tots els sistemes d'informació de la Policia Nacional, la Guàrdia Civil i tots els cossos de policia que treballen a Catalunya es coordinin, es mantinguin ben informades i tinguin, d'alguna manera, l'objectiu fonamental i no cap altre que és la seguretat del país, es podrà convocar al seu moment la Junta de Seguretat corresponent i es podran portar a terme totes les qüestions que tinguin a veure amb la millora de la coordinació policial.

Tenint en compte, a més a més, que no és una qüestió només del Govern de Catalunya, sinó que, tal com hem analitzat en el moment de treballar la moció, és una qüestió que afecta també l'Estat, i des d'aquesta perspectiva, per tirar endavant qüestions d'aquesta mena, es necessita, bàsicament, lleialtat institucional,

que, en alguns casos, no és precisament un element que hi destaquï de forma excessiva.

Una vegada dit això, una altra qüestió que té a veure amb les esmenes que hem presentat, en un intent clar d'arribar a acords, que ho hem fet en tot moment, en l'anterior legislatura en la mateixa perspectiva i en aquesta també ho estem intentant, que és que tot el que sigui incrementar el nombre de mossos d'esquadra i, per tant, intentar incrementar en la mesura del possible el nombre de policies del nostre país ve en aquest moment contextualitzat i limitat per dues qüestions. Una de caire estrictament econòmic, òbviament, i per això en el primer punt de la moció acceptem que totes aquestes planificacions d'increment de nombre de mossos d'esquadra es faci atenent, òbviament, a les condicions pressupostàries que s'hagin d'elaborar en el transcurs dels pròxims mesos. I per altra banda, hi ha una limitació que no depèn de la Generalitat de Catalunya, sinó que depèn de l'Estat, i és que, des d'un punt de vista de funció pública, hi ha unes limitacions clares pel que fa a noves contractacions. Si contextualitzem aquest fet en aquests dos paràmetres, és la motivació per la qual ens hem posat d'acord en el primer punt.

Pel que fa també als mecanismes de coordinació i cooperació, hem acceptat el punt cinquè, en el qual expressament s'estableix que s'han de crear mecanismes, però sobretot prioritzar, incentivar i treballar a fons el que són les juntes locals de seguretat, moltes de les quals presideix el mateix conseller, tal com ha explicat en diferents intervencions que hi ha hagut en els darrers temps en aquest plenari.

Per altra banda, on són bàsicament els desacords? Ja els ho he comentat anteriorment i ho reitero, és perfectament possible convocar la Junta de Seguretat quan hi hagi realment matèria pròpiament per a la reunió, quan hi hagi realment acords amb l'Estat respecte a les qüestions que preocupen el Govern de la Generalitat des d'aquesta perspectiva.

I, en darrer terme, dir-los que estem disposats a treballar, pel que fa a la seguretat, des d'una perspectiva molt global. La policia d'aquest país és una qüestió que ens afecta des d'un punt de vista estratègic i tenim un concepte, evidentment, que no és exactament el concepte d'altres grups parlamentaris, que és que entenem el Cos de Mossos d'Esquadra com una policia integral del país, i des d'aquesta dinàmica intentarem treballar. I quan parlem d'«integral», vol dir que la policia de Catalunya ha, d'alguna manera, de participar activament en totes les qüestions que afecten la seguretat del país i els ciutadans de Catalunya.

Més enllà d'aquestes qüestions, hem posicionat el Grup de Convergència i Unió en tots els punts que hem fet referència a la moció i els agraeixo, en tot cas, la bona predisposició que han tingut vostès per treballar la moció.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades... Miri, el Grup Parlamentari del Partit Popular comparteix l'esperit de la moció, però també ha presentat un conjunt d'esmenes que pretén concretar aquest esperit amb actuacions concretes. En primer lloc –i agraïm que hagi incorporat, el Grup de Ciutadans, la nostra esmena: l'hagi incorporat en el seu text–, el que reclamem és que hi hagi de nou un pronunciament per part del Ple del Parlament de Catalunya reclamant al Govern que doti els agents dels Mossos d'Esquadra de les armilles antibales i dels guants antitalls durant aquest any 2013, i per això prevegi ja una partida pressupostària corresponent en el pressupost del 2013. Aquesta és una història de greus incompliments: Saura, Felip Puig, ara Espadaler fins ara no han estat capaços, fins al dia d'avui, de resoldre aquesta qüestió, i creiem que en aquest nou mandat requereix un pronunciament del Ple del Parlament de Catalunya.

En aquesta mateixa línia, també demanem que hi hagi una previsió –i també agraïm al Grup de Ciutadans que s'hagi incorporat la nostra esmena referida– que hi hagi un augment del nombre de vehicles de quatre rodes, especialment, que es destina al Cos dels Mossos d'Esquadra. Miri, dues dades: si comparem entre el 2011 i el 2013, veiem que el Cos de Mossos d'Esquadra disposarà –o disposa– d'un 20 per cent menys de vehicles, de 515 vehicles menys de quatre rodes; i si això ho apliquem a la Divisió de Trànsit, aquest percentatge arriba al 25 per cent. Davant d'aquesta realitat, crec que no cal més justificació.

Respecte al primer punt, respecte a l'increment, ens sobta una cosa: la Junta de Seguretat de Catalunya va fer un acord fa uns anys on establia aquesta xifra del Cos dels Mossos d'Esquadra, el desplegament total, en 18.300. Ara aquesta missió s'incrementa a 19.000, un arrodoniment a l'alça. Però, en tot cas, el que sí que és important és que s'hagi..., i aquí també tornem a agrair al Grup de Ciutadans que hagi incorporat la nostra esmena, que es condiciona a les disponibilitats pressupostàries. No fer-ho així seria fer volar coloms i, per tant, creiem que el rigor comporta que s'hagi incorporat aquesta qüestió. Estem en una situació difícil, ens agradaria poder augmentar, però si no s'ha augmentat és perquè no s'ha pogut. I en segon lloc, hi ha un element que era la taxa de reposició, que era un instrument que tenia el Govern de la Generalitat, que no va utilitzar, per exemple, l'any passat; el podia haver emprat, i no va fer-ho.

Dit això, respecte dels punts quart i cinquè, nosaltres entenem –i així ho ha reconegut el ministre de l'Interior al mateix conseller d'Interior– que es produeix una coordinació entre els cossos policials en el seu treball a Catalunya. Una altra cosa és que es pugui millorar –el mateix podríem dir de la relació del Cos de Mossos d'Esquadra respecte a les policies locals, exactament el mateix–, i una altra cosa és que alguns pretenguin –i això no ho compartim–..., polititzin el Cos de Mossos d'Esquadra pensant que és una estructura d'estat. Nosaltres no compartim aquesta visió. Per tant, tot el que sigui coordinació perquè els cossos i forces de seguretat de l'Estat facin la seva feina al ser-

vei dels ciutadans de Catalunya, tota; i, si es pot millorar, que es millori. Ara, d'aquí a fer el pas, com he sentit al portaveu de Convergència i Unió, de polititzar la nostra policia, creiem que és un greu error: la policia està per garantir la seguretat i no per fer política amb ella.

Dit això, jo no he sentit ben bé el senyor Guinó com es posicionava respecte al punt sisè, respecte a la provisió dels sometents. S'ha anunciat, per part del portaveu d'Iniciativa, que semblava que s'aprovava aquest punt; i el senyor Guinó no m'ha..., hi he estat atent per veure..., i s'ha dit que es posicionava en tots els punts, però no sé el que farà. Ho veurem en la votació.

En tot cas, si es produeix el que s'ha anunciat –que no ho sé– i es vota favorablement, estaríem assistint a la desautorització del conseller Espadaler respecte a les polítiques del conseller Puig en el món agrari; una desautorització en tota regla, si es produeix aquesta votació en els termes que es produeix aquí. Nosaltres no hem canviat de posició, i reiterem quina és la nostra posició al respecte: deixar molt clar que la responsabilitat de la seguretat és de la policia –és irrenunciable, aquest principi–; deixar molt clar que cal incrementar el nombre d'agents en l'àmbit rural –és irrenunciable, aquesta demanda–, però no podem compartir que els ciutadans no puguin vetllar per les seves propietats, que no puguin vetllar perquè no se'ls robi. I, per tant, davant de ciutadans que se'ls roba, nosaltres no volem transmetre un missatge de «vostè no faci res i permeti que li robin». Nosaltres, dintre de la legalitat –dintre de la legalitat–, el que defensem és que puguin col·laborar amb la policia per evitar que els robin. Nosaltres, un missatge d'«escolti, vostè no faci res i vostè ha d'aguantar que li robin» no l'admetrem, perquè això seria tornar a les velles polítiques del tripartit. Se'n recorden, de la plaça de Sant Jaume, quan a la policia..., als Mossos d'Esquadra se'ls pintava de pintura i no es feia absolutament re? Seria tornar a aquestes polítiques de seguretat del tripartit, i nosaltres això no ho volem. Dintre de la legalitat, nosaltres defensem que puguin col·laborar els ciutadans amb la policia perquè no els robin; però això no treu ni un gram d'exigència a reclamar al Govern de la Generalitat que assumeixi les seves responsabilitats i doti dels mitjans necessaris per garantir la seguretat en el món rural.

I acabo. Al portaveu d'Iniciativa, molt ràpidament. No cal que ho lamenti, el Parlament: qui ho va lamentar va ser la presidenta del Grup Parlamentari del Partit Popular, i l'explicació va ser molt clara. Es va perdre la confiança en la direcció política del Cos dels Mossos d'Esquadra i es va reconèixer el gran treball que van fer els professionals del cos.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, conseller, per posicionar la CUP Alternativa d'Esquerres amb relació a la moció sobre inseguretat ciutadana presentada per Ciutadans i pel senyor Matías Alonso. Discrepar, en primera instància; i, per anunciar-ho ràpidament, ens abstindrem. Segurament votarem el tercer punt per una qüestió d'ètica política i perquè pensem que s'han de convocar els organismes en aquest cas de la Junta de Seguretat, i ara també –abans ens han donat la transacció definitiva– ens interessaria votar a favor de la proposta que ha fet Iniciativa amb relació al sometent, que l'any passat ja ens va costar la vida d'una persona.

Les discrepàncies són de model i també de llenguatge. L'argumentari, l'exposició de motius, fonamentalment és la creixent demanda de seguretat pública; i és difícil valorar, constatar, copsar, identificar què, quan, com, quan és veritat que quan pateix un furt el sentiment de desprotecció i de vulnerabilitat doncs creix. Hi ha pocs estris –alguns en tenim–, els propis que ofereix l'enquesta de seguretat pública de Catalunya; per tant, estem entre 6 i 6,3 per cent en una ràtio de zero a deu. Hem baixat des del 2000, quan hi havia un 7,2. El 49 per cent dels enquestats considera que la vigilància dels Mossos és suficient, un 32 per cent considera que no. I després tenim l'últim baròmetre d'opinió del CEO, que hi ha fins a dotze temes que més preocupen la ciutadania; el primer és l'atur i la precarietat –43 per cent–, la insatisfacció amb la política –els la comparteix: el 18,2 per cent... N'hi ha molts més: funcionament de l'economia, relacions Catalunya-Espanya, incivisme i violència, inseguretat ciutadana –0,7 i 0,6. Per tant, a l'hora de testar quina és aquesta demanda, nosaltres no la constatem.

No la constatem també perquè és veritat que, malgrat el to de la..., sí que ens preocupa que hi ha una corrent jurídica, penal, política, que és la del populisme punitiu: la de créixer els enemics interiors, la d'augmentar els càstigs sobre els efectes i no sobre les causes dels problemes socials; i en canvi, quan parlem de riscos emergents –i vostès parlen del turisme–, nosaltres veiem que riscos emergents profunds de país..., tenim la mafialització de l'economia, on tenim pocs estris policials, judicials i d'investigació; la globalització del delictes en tota la seva dimensió, sigui tràfic de persones, sigui tràfic de drogues, sigui tràfic d'armes..., aquesta costa dels Països Catalans, que és el refugi de les màfies italianes i d'algunes de locals també; la corrupció política, i aquella demanda de qui roba o qui ens roba.

És des d'aquesta discrepància, també, quan vostè parla d'un bé de seguretat com a bé indivisible..., no compartim el diagnòstic, malauradament; perquè vostès parlen de 37.000 agents i és mentida: hi ha 13.000 agents més, que són de seguretat privada. Per tant, una de cada quatre persones que vetlla per la seguretat de béns o d'edificis ja és privada, ja està privatitzada, ja està mercantilitzada; té més seguretat qui té més diners, i això ho denunciava el Congrés Internacional de Sindicats de Policia el 2002 a Berlín: que la globalització neoliberal també privatitzava el dret a la seguretat.

Per nosaltres, allò que avui potencia més inseguretat és la pobresa, és l'exclusió, és la desigualtat, és la manca d'habitatge; és l'ús, abús i extensió dels usos de determinades politoxicomanies; és el creixement preocupant de moltes violències: la social, la intrafamiliar –la institucional també, que ho hem dit moltes vegades–, l'homòfoba, la d'extrema dreta, la racista. I estem també..., estarem fora d'aquest consens, és obvi, perquè també estem..., algú ha dit..., el senyor Guinó deia: «És un consens central i fonamental.» Nosaltres estem fora, perquè alterem la perspectiva, i perquè pensem –hi insistim– que els problemes són les causes i no els efectes; més encara quan el 80 per cent dels delictes estan relacionats amb la manca de recursos, bé amb el furt o amb el robatori de béns, bé amb el tràfic de drogues també vinculats a la desigualtat social.

Respecte a la privatització de la seguretat: 13.000 agents i..., per a multinacionals que inoculen por per vendre seguretat també és un negoci creixent: hi ha 192 empreses a Catalunya privades que dispensen serveis de seguretat...

I, per anar acabant, sí que direm que nosaltres estem per un altre model; tenim un model propi, un model pel qual la seguretat sigui integral des del punt de vista dels drets humans. Els serveis jurídics haurien de protegir tots els drets humans que té qualsevol persona.

Com que queda poc temps, ho diré, si volen, d'una forma sardònica, o una mica cínica, o una mica llatinoamericana, que és un conte molt curt de l'Eduardo Galeano, que es diu *Diccionario del nuevo orden mundial*, i posa «riqueza». I la definició de «riquesa» és: «Segons els rics, no produeix la felicitat. Segons els pobres, produeix alguna cosa força semblant. Però la policia i l'exèrcit s'encarreguen d'esclarir qualsevol dubte al respecte.»

Gràcies, i bona tarda.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Bé, senyor Bosch, li hem acceptat una esmena, però vostès han presentat una esmena omnibus, una mena d'esmena integral a la moció, i anant molt més enllà de la idea inicial de la moció. Per tant, ho tenen fàcil: només han d'interpellar el Govern, presentar la seva moció, i potser els la votarem a favor, potser els donarem suport. No entraré a valorar cap altra consideració de les que ha fet, perquè em sembla que aquesta cambra mereix un respecte, i també el conjunt dels ciutadans de Catalunya; per tant, això ho deixaré de banda.

Respecte a la forma en què s'han dirigit, tant per part d'Esquerra com per part de CiU –és a dir, els dos grups que donen principalment suport al Govern–, a la nostra moció, realment també obeeix a la finalitat d'aquesta moció. Aquesta és una moció que vol tenir un esperit constructiu. Discrepem en temes que poden ser fonamentals respecte al model de policia a Catalunya –això

potser no serà fàcil, almenys al llarg d'aquesta legislatura, que ens posem d'acord i veiem cap a on van determinats posicionaments—, però dir-li també al senyor Calbó que, efectivament, el Cos dels Mossos d'Esquadra, la policia de Catalunya, és una estructura d'estat com ho és la Guàrdia Civil, com ho és la Policia Nacional, com ho és el Govern de la Generalitat i com ho és aquest Parlament de Catalunya; és a dir, tots estem dins de l'Estat, tots nosaltres som estructura d'estat i tots hem de treballar per millorar la convivència, per millorar la seguretat dels ciutadans en aquest cas, que és el que ens ocupa, de la moció.

Per tant, la finalitat de la moció és ben clara: millorar la seguretat pública a Catalunya; és aquesta. Dir-li al senyor Guinó que, efectivament, dos no s'entenen si un no vol, i de vegades, si els dos no volen, és molt més complicat, això ho hem de tenir ben clar. Per tant, aquí al final el que hi ha és una manca d'impuls polític, i algú ha de prendre la iniciativa. L'ideal fóra que hi hagués una convergència..., no té res a veure amb el seu partit, sinó amb una convergència d'interessos, perquè al final són interessos del conjunt dels ciutadans, i això és el que hem de tenir clar: del conjunt dels ciutadans i dels mateixos cossos i forces de seguretat de l'Estat que estan desenvolupant la seva tasca a Catalunya, i és una preocupació de tots ells. Per tant, algú ha de moure fitxa.

El meu grup ha volgut transaccionar precisament una esmena amb Convergència de cara a mirar que hi hagi un primer ordre del dia, un punt d'inflexió en aquest desencontre que sembla que ve de lluny i que, d'una vegada per totes, s'hauria d'acabar i poder dotar d'un primer ordre del dia aquesta Junta de Seguretat prevista en el nostre ordenament jurídic per la Generalitat de Catalunya.

Respecte a les esmenes, les que hem acceptat són les que s'han repartit entre tots els grups. Ara anem a la votació, i esperem que aquesta moció sigui de profit i sigui una millora per al sistema policial i per a la seguretat ciutadana.

Gràcies.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Demanaríem votació separada dels vuits punts.

La presidenta

Dels vuit...

Jordi Turull i Negre

Bé, l'1, 2, 5, 6 els podríem votar junts —1, 2, 5, 6—, i la resta. Ara, no sé si els altres grups..., si això coincidirà.

La presidenta

Tinc votació demanada del punt 4 per part d'Iniciativa. Suposo que el Grup Mixt... Senyor Fernández, senyor Fernández, el punt 3, per separat? *(Pausa.)* Senyor... El punt 3, per separat.

David Fernández i Ramos

I el 6, del sometent.

El presidenta

I el 6.

David Fernández i Ramos

Sí, gràcies, presidenta.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez?

(Pausa. Gemma Calvet i Barot demana per parlar.)

Senyora Calvet?

Gemma Calvet i Barot

Sí, presidenta. És per demanar votació separada de tots els punts.

La presidenta

Doncs, comencem la votació pel punt 1.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 2 abstencions —es nota que és el darrer punt de l'ordre del dia.

Passem al punt 2.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)* Sí.

Senyor Millo? *(Pausa.)* També.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 2 abstencions... I 3 abstencions —ah!, 3 abstencions—, i 3 tres abstencions: per 126 vots a favor i 3 abstencions.

(Remor de veus.)

127 vots a favor i 3 abstencions.

Punt 3.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)* Sí?

Senyor Millo? *(Pausa.)* No.

Ha estat rebutjat per 46 vots a favor i 84 en contra.

Punt 4.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 67 en contra...
—oi!, no, el senyor Fernàndez m'ha dit «abstenció» i el senyor Millo m'ha dit que sí. Doncs: 46 vots a favor, 67 en contra i 16 abstencions.

Punt cinquè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 127 vots a favor i 3 abstencions.

Punt sisè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 17 en contra.

Passem al punt setè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 68 en contra i 3 abstencions.

I votem el punt vuitè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 58 vots a favor, 68 en contra i 3 abstencions,

I aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de sis de la tarda i nou minuts.